

САНДРА БРАУН ПРИНЦЪТ ТИГЪР

Превод от английски: Елика Рафи, 1996

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Как се случи това?

— Казах ти, не зная. Съжалявам. Просто пропуск, глупава грешка. Това е единственото обяснение, което мога да дам.

— Същото трябва да е казал и патрулът при Пърл Харбър — сухо отбеляза мъжът и захвърли кафявия плик на бюрото. Върху лицето му се изписа отвращение.

— Сарказмът ти е излишен, Лари. Разбрах. — Карин Блейкмор уморено се отпусна на стола си. Великолепно, мислеше си тя. Само това ѝ липсваше. Трябваше да изтърпи истински скандал заради едно нищо и никакво писмо, което не съдържаеше друго, освен приятелски поздрав от един правителствен чиновник до друг. Човек можеше да си помисли, че е продала секретно оръжие на руснаците.

— Добре, но все пак аз ще пусна ново писмо. Сгрешеният документ е заминал с дипломатическата поща. Този път не беше сериозно, но във Външно министерство всеки пропуск е с тежки последствия. Следващият път същото може да се случи и със секретна информация.

— О, я стига — извика Карин. Стана от стола и гневно закрочи. — Зная, че в тази канцелария се работи със секретни документи. От мига, в който прекрочих прага тук не съм забравила, че трябва да бъда внимателна. Това е първата ми грешка, Лари. За миг се разсеях и пуснах друго писмо в пощенската кутия. Съжалявам. — Трябва ли да очаквам призовка за разпит от ЦРУ?

— Кой е саркастичен сега?

— Хайде стига. — Тя отново седна. Гневът ѝ беше преминал. Мъчителното усещане за провал я смазваше. Вече цяла година потиснатостта не я напускаше. Тежеше като непосилен товар върху раменете ѝ. В напрегнати ситуации като тази усещането за болка ставаше непоносимо.

Лари Уотсън потропваше с писалка по кожената поставка върху писалището, подарък от съпругата му за миналата Коледа. Изглеждаше

точно както трябва да изглежда един помощник на секретаря на министъра на външните работи на Съединените щати. Косата му бе късо подстригана, носеше подходящите тъмносиви костюми, бели ризи, тъмни връзки и обувки от мека кожа. Но изражението му беше в разрез с протокола. Погледна секретарката си и върху лицето му се изписа състрадание.

— Съжалявам, че бях така груб с теб, Карин. За твое добро е.

— Същото казваше и майка ми след всяка плесница. Тогава не й вярвах, не го вярвам и сега. — Карин вдигна поглед към него и видя унилата му усмивка.

— Звучи доста изтъркано, нали? — Той отпусна ръце на писалището и се наклони напред. — Но имах предвид именно това. И то, защото ще ми бъде неприятно да те загубя като своя секретарка, зная, че имаш нужда от това повишение.

— Да, наистина. По много причини.

— Пари?

— Това е само едната. Училището на Кристин струва скъпо.

— Може да посещава и държавно училище — напомни й той.

— Обещах на мама, преди да почине, да дам на сестра си възможно най-доброто образование. В окръг Колумбия това означава частно училище.

— Не е нужно да живее в пансиона.

— Невъзможно е да координираме програмите. — Карин поклати глава. — Всеки ден ще се притеснявам как ще се прибере къщи и... — Ръката й описа широк кръг сякаш да обхване всички други проблеми. — Много по-добре е нещата да останат така.

— Би могла да приемеш предложението на Уейд за издръжката на жилището. — Този път гласът му прозвуча дори по-меко. Лари знаеше, че ефектът от тези думи можеше да бъде като от горяща клечка, поднесена към барут. Така и стана.

Карин отново скочи.

— Да приема начина, по който Уейд се опитваше да си купи чиста съвест, защото ме зарязва заради друга жена? Изключено. Не бях склонна да му простя толкова лесно. При това, разводът означаваше край и наистина трябваше да бъде краят. Не исках нищо от него. Явно той също не искаше каквото и да е от мен.

Бяха минали тринайсет месеца и двайсет и два дни, но мисълта за това, че се оказа изоставена все още я нараняваше. Щеше ли този ад някога да свърши? Надяваше се, че повишението ѝ в министерството на външните работи ще ѝ даде възможност да осмисли живота си по нов начин. Сега най-вероятно трябваше да го забрави. Както и брака си.

Престани да се самообвиняваш, Карин! — напомни си тя. Нямах вина, че онзи негодник си тръгна. Или грешеше?

— Мога ли да ти дам един съвет? — попита Лари.

— Имам ли избор?

— Не.

— Карай тогава — усмихна се тя. Обикновено се разбираха чудесно. Днес беше рядко изключение.

— Изморена си и това е причина за грешката. Просто си на края на силите си. Всеки момент ще се сринеш.

— Е, точно това са окуражителните думи, които исках да чуя.

— Карин — Лари заобиколи писалището и седна на ъгъла, — не ти ли омръзна мъченическият олтар? Онзи кучи син, бившият ти съпруг те зарязва без явна причина...

— Приятелка — прекъсна го Карин. — Руса сексбомба с ей такъв бюст — разпери ръце тя.

— Както и да е, това не е явна причина.

— Съгласна съм. Съмнявам се, че съществуват наистина явни причини.

— Ще ми позволиш ли поне за минута да поговорим сериозно?

— Прощавай.

— Годаината беше тежка. Трябваше да преодолееш удара от развода и отговорността да издържаш Кристин и себе си само със заплатата. Мисля, че е време да отделиш една седмица, за да си починеш и да се възстановиш.

— Точно сега не мога...

— Настоявам.

— Настояваш?

— Или си вземи отпуск доброволно, или ще спра заплатата ти за една седмица.

— Не можеш да направиш такова нещо!

— Мога, като дисциплинарно наказание, заради документите, които обърка.

Тя впери поглед в него и остана безмълвна.

— Или едноседмичен платен отпуск или временно отстраняване от работа без заплащане. Кое избираш?

Щом нещата стояха така, за какъв избор изобщо ставаше дума?

Пътуваше към къщи в пиковия час за улиците на Вашингтон, завладяна от инстинкта на гладиатор, който се бори да оцелее, а идеята да се махне от всичко това започна да ѝ харесва.

Изминалата година не ѝ донесе нищо друго, освен разочарования. Когато съпругът ти те изостави след седемгодишен, поне в твоите представи, щастлив брак, самолюбието ти е наранено така сякаш никога няма да оздравее. Или поне самолюбието на Карин Блейкмор още не беше възстановено. На пръв поглед тя свали доспехите на брачния живот, но се оказа, че ѝ е невъзможно да се приспособи към самотното съществуване. Самочувствието ѝ беше паднало до най-ниската си точка. Никога не е била особено общителна. Как да се промени сега? А може би не беше невъзможно? Дали не беше време и за това? Не поддържаше никакви лични контакти. Наистина имаше сериозни проблеми. Когато стигна до малкия си апартамент в Джорджтаун, идеята на Лари вече беше пуснала корени. Карин се втурна през вратата, захвърли чантата си на най-близкия стол и се спусна към бюрото под прозореца. Издърпа няколко чекмеджета, преди да открие онова, което търсеше.

Захвърли обувките си, изтегна се на леглото и разстла брошурите пред себе си. Безкрайни ивици от гладък пясък. Кристалносиня вода. Лагуни и брегове с палми. Пенливи водопади. Залези в тропика. Хоризонти, окъпани в лунна светлина и заснети в ракурс, който би изкусил и най-преситения хедонист. Забавления, лекомислие и изискана храна. Благословена необвързаност. Само на няколко часа път със самолет оттук. Вдигна телефонната слушалка и набра познатия ѝ телефон.

— Да?

— Здравей, Кристин!

— Здравей, мила! Зубря за теста по алгебра. Истински кошмар. Дори не слязох за вечеря. Съквартирантката ми ще донесе нещо за хапване. Какво става при теб?

— Оплетох конците в службата.

— Сериозно ли е?

— Доста. Консултът на Португалия получи поздравления за сватбата на дъщеря си. А той няма дъщеря. Писмото трябваше да бъде адресирано до консула на Перу. — Но нали и двете започват с „П“.

Кристин се изкиска, а Карин се учуди колко свеж и заразителен е смехът на шестнайсетгодишната ѝ сестра.

— Лари разстрои ли се?

— Просто ме смля.

— Само си придава важност. Той е живо въплъщение на правителствения протокол.

— Прав беше. Сгрехих, а в работата ми няма място за грешки. Особено ако държа да получа повишението.

— Ще го получиш.

Карин нави телефонната жица около пръста си.

— Кристин, какво ще кажеш ако си взема една седмица отпуск?

— После забързано обясни, сякаш бяха разменили ролите си и тя молеше за разрешение, искаше да се оправдае, за да не даде възможност на Кристин да я попита дали не си е изгубила ума.

— Мисля, че идеята е страхотна.

— Това добре ли е или лошо?

— Добре е. Надявам се да срещнеш някой неустоим мъж. Тези курорти винаги привличат почернели, атлетични мъже европейски тип с тесни плувки.

— Само по рекламите в бяла рамка — забеляза Карин с горчива усмивка. — Одобряваш ли идеята?

— Абсолютно. Тръгвай и се забавлявай.

— Ще трябва да прекараш уикенда в училище.

— Ще си изпрося покана от някого. Не се притеснявай. Върви. Изобщо не се колебай. Заслужила си го.

— Това ще съкрати спестяванията ни.

— Ще компенсираш всичко, когато получиш повишението.

Карин притвори очи и стисна слушалката.

— Добре, ще отида — изрече тя на един дъх, преди да е променила решението си.

— Яж, пий и бъди щастлива.

— Ще се постарая.

— Запознай се с някой готин тип. Нещо средно между Ричард Гиър и Робърт Редфорд и в добавка малко от хумора на Бърт Рейнолдс.

— Ще пробвам. — Наистина ли? Добре, защо не? Ако иска да разпери криле и да полети, защо не се прицели в луната? Разбира се, няма да отиде там, да оглежда и души около всеки що-годе приемлив мъж като хиените от баровете за запознанства, но ако ѝ се предостави шанс... — Ще ти позвъня, преди да тръгна и ще ти оставя адреса, на който можеш да ме търсиш ако се случи нещо непредвидено и...

— Забавлявай се. Поне веднъж помисли за себе си и не се притеснявай за нищо.

Сбогуваха се и вместо да остави слушалката, Карин натисна бутона. Страхуваше се, че ако затвори телефона ще промени решението си и никога няма да позвъни в агенцията. Имаше милион причини да не замине. И само една, за да тръгне... Да спаси живота си.

Когато една жена трябва да се справи с беди, каквито се стовариха върху Карин през изминалата година след като съпругът ѝ я заряза заради друга, пред нея има две възможности. Или да се остави на депресията, докато съвсем повехне, или да продължи да живее.

Този следобед Карин взе своето решение. Избра второто.

Погледна телефонния номер върху брошурата, набра го и отброи три сигнала, преди да чуе топъл глас в слушалката.

— Ало? — в гласа ѝ прозвуча само сянка на несигурност. — Бих искала да замина за Ямайка.

Впери поглед в кехлибарената течност в чашата за бренди и се замисли защо не му се пие. Наля я от скъпа, луксозна бутилка. Цветът ѝ беше ясен и чист като тъмен мексикански топаз, а букетът упойващ. Отпи предпазливо. Стори му се безвкусна. Едва ли можеше да го впечатли повече от усилията на домакинята да го съблазни. Облечена сега в прозрачен пенъоар, чиято кройка не би трябвало да остави безразличен нито един мъж, тя се настани в другия край на тясното канапе и му се усмихна над чашата си.

— Не си много разговорлив, скъпи. Пиесата ли ти подейства съзерцателно?

Току-що се бяха върнали от премиерата на нова пиеса за вьетнамската война, представена пред тесен кръг отбрана публика в

Кенеди Сентър.

Мъжът я погледна иронично. Съмняваше се, че всички нюанси на пиесата са стигнали до нея, още по-малко, че са провокирали някаква емоционална реакция. А може би причина за това беше настроението, с което тръгнаха? Преди представлението имаше официална вечеря за елита на Вашингтон. Чувстваше се щастлив като всички останали. Не беше странно, че раздразнителността му сега я учудваше.

— Подейства ми някак отрезвяващо.

Тя се раздвижи нетърпеливо, но не дотам небрежно, за да пропусне възможността да остави пеньоарът да се плъзне встрани и да разкрие дългото ѝ, изящно бедро.

— Предпочитам да не мисля за тези неща. Потискат ме.

Направи гримаса, която трябваше да бъде съблазнителна. Но той остави чашата върху стъклената масичка за кафе, стана и пристъпи до широкия прозорец. Единствено вроденото добро възпитание не му позволи да закрепчи отвратен от евтините ѝ номера. Загледа се към Тайдъл Бейзин, където проблясваха светлините на града. Зарови дълбоко ръце в джобовете си, раздразнен от самия себе си. Какво, по дяволите, не беше наред? Откъде това чувство на неудовлетвореност? Защо беше така недоволен от всичко, от живота, от себе си?

Нямаше проблеми. Попитайте който и да е човек от улицата какъв живот иска да води и всеки втори ще опише неговия. Имаше пари. Дрехи. Коли. Жени. Дамата му тази вечер имаше най-красивото тяло и най-лошата репутация в града. А той я желаше колкото и брандита ѝ.

— Какво има, Дерек?

До ушите му достигна шумоленето на ефирната ѝ дреха, когато тя прекоси боса дебелия килим. Обви ръце около него и плъзна длани под смокингa му. Положи ги върху гърдите му и започна да описва бавни кръгове. Знаеше какво прави. Докосна зърната на гърдите му през колосаната риза.

— Обзалагам се, че мога да те изведа от лошото ти настроение — замърка тя и се притисна до него. Повдигна се на пръсти и нежно подухна в ухото му. Плъзна пръсти по плисетата на ризата му над пояса от черен сатен и шлица на панталона. При друг случай опитните ѝ ръце за секунди биха разгорели у него изпепеляваща страст. Тази

вечер само го раздразниха повече. Той рязко се извърна, хвана раменете ѝ по-грубо, отколкото би искал и я отмести встрани.

— Съжалявам — бързо каза той, когато забеляза изненадата, изписана върху лицето ѝ и бързо отдръпна ръце от раменете ѝ. Опитва се да се усмихне. — Предполагам, тази вечер просто не съм в настроение.

Тя отметна назад дългата си коса.

— Това е нещо ново — в гласа ѝ прозвучаха унищожителни нотки.

— Предполагам — отново се опита да се усмихне Дерек.

— Понякога се чудя дали изобщо си спомняш името ми. Идваш тук. Събличаме се. Правим любов. Казваш благодаря и си тръгваш. Какво е по-различно тази вечер?

— Изморен съм. Имам проблеми. — Предпазливо се отправи към външната врата. Не искаше да излезе, че бяга, но всъщност, правеше точно това.

Тя положи ръка върху рамото му със собственически жест. В крайна сметка Дерек Алън не беше парче за изпускане. Дори жена като нея, за която обикновено мъжете не са проблем, можеше да си позволи да преглътне известно унижение заради него.

— Аз мога да ти помогна да решиш всеки проблем — обещаха плътно начервените ѝ устни. Като змии, свити на кълбо, ръцете ѝ обвиха врата му и наведоха главата му към нея. Тялото ѝ открито приканваше. Езикът ѝ докосна зъбите му.

Той не почувства нищо. Ни най-малко вълнение, никакво желание. Само същата горчива неудовлетвореност, като лош вкус в устата. Улови китките ѝ и се освободи от прегръдката ѝ.

— Прощавай. Не тази вечер.

— Ако сега си тръгнеш, не си прави труда да звъниш повече. — Не беше свикнала да бъде изоставяна. Кучи син!

До вратата той се извърна и я погледна. Стоеше стиснала юмрук, без да откъсва изпълнени с неприязън поглед в него, а пълният ѝ бюст тежко се повдигаше. Поне загубата на контрол беше нещо ново, нещо неизпробвано за сега. За пръв път тази вечер си помисли, че е привлекателна вероятно защото за пръв път беше искрена и откровена. Но не я желаше.

— Лека нощ — меко каза той и отвори вратата.

— Върви по дяволите — изкрещя тя след него.

— Промяната може да се окаже приятна — скептично измърмори той.

Оскърбителните епитети по негов адрес го следваха до асансьора. Пронизителният ѝ глас секна чак когато вратите се затвориха зад него. Пресече фойейето на първия етаж на високия жилищен блок, нетърпелива да вдъхне чистия въздух и да се освободи от натрапливия аромат на тежкия ѝ парфюм. Кимна на портiera, който отвори вратата пред него.

— Лека нощ, господин Алън — почтително се поклони.

Излезе навън и в същия миг в лицето му блеснаха светкавици.

Инстинктивно вдигна ръце, за да се защити от фотографите, но закъсня. Автоматичните апарати снимаха кадър след кадър, а той се оказа заобиколен от тълпа, която прегради тротоара.

— Дайте ми почивка, момчета — примирено заговори докато се опитваше да се провре между тях. — Не ви ли стигна премиерата?

— Никога няма да ти се наситим, Алън. Тази седмица след като баща ти пристига в града и интересът към теб нарасна.

Дерек рязко спря и се извърна към репортера, споменал баща му.

— Откъде чу това?

— Искаш да разбереш ли?

Дерек погледна Спек Даниълс. Той навярно знаеше. Взря се в пълното лице на един от най-омразните му и безочливи представители на пресата. Спек работеше на свободна практика, но репортажите му, независимо истина или не, неизменно се появяваха в каретата за скандални и недобронамерени хроники. Беше с невероятно отблъскваща външност. Коремът му изпъваше копчетата на недотам чистата бяла риза. Широко разкрачил дебелия си къси крака, той както винаги изглеждаше готов за атака. Омазнена и изтъняла, черната му коса стоеше като напластена по бледата потна кожа на челото. Дерек знаеше, че на ръката си има татуирана жена с внушителни пропорции. Спек особено ценеше тази си придобивка, и не пропускаше случай да я покаже. Апаратът висеше на широкия му биволски врат на пропит от пот ремък.

— Е, да, посещението на баща ти беше голяма тайна — не спираше онзи, — но нали го знаеш този град. Нищо не остава скрито-покрито.

— Какво мислите за посещението на баща ви? — попита друг репортер.

— Без коментар — отвърна той. — Сега, ако ме извините...

— Трябва да кажеш нещо — Спек Даниълс се изпречи на пътя му. Дерек неприязнено си помисли, че е неочаквано подвижен за килограмите си. — Колко време мина от последната ти среща с твоя старец?

— Моля, отдръпнете се — процеди Дерек през зъби.

— Какво би казал той за младата дама, която придружаваше тази вечер? Тя нещо по-специално ли е? — попита Спек.

— Отдавна ли се срещате с нея? — намеси се друг. — Планове за евентуален брак?

— О, за Бога! — Дерек побесня. Друга камера го снимаше в профил. Отстрани един фотограф от себе си, само за да се изправи отново пред издутия корем на Спек.

— Дай да направим още една снимка за албума на твоя старец — каза Спек и вдигна фотоапарата си.

Ярката синьо-бяла светлина блесна в очите на Дерек и го заслепи. Малко по-късно, за лош късмет, зрението му се подобри. Дерек дръпна ремъка на фотоапарата и го изтръгна от врата на Спек. А защо рязкото и гневно движение не счупи врата на дебелака, беше факт, на който приятелите му щяха да се чудят със седмици.

Дерек запрати фотоапарата срещу тухлената стена на сградата. Останалите отстъпиха назад с недоволен ропот.

Дерек с натежала глава и юмруци, се изправи лице в лице със Спек.

— Ако някога отново ме обезпокоиш, ще се погрижа да останеш без работа. Няма да успееш да публикуваш и карикатура в някой вестник. Разбра ли? А сега се разкарай!

Самонадеяността на Спек се беше стопила. Той отстъпи встрани. Когато отмина, Дерек се извърна и подхвърли през рамо:

— Утре ще ти изпратя чек за фотоапарата. — После се скри зад ъгъла, рязко отвори вратата и седна зад волана на открития екслибур, който съвсем безотговорно беше оставил отключен на улицата. Запали мотора и профуча край странно притихналите репортери, отново скупчени на тротоара. Когато стигна собствения си апартамент, остави колата на мястото ѝ в подземния гараж. Лошото му настроеше поне

донякъде вече се беше разсеяло. В асансьора се облегна на стената и пое дълбоко въздух.

Защо се справи така зле? Защо ги остави да направят снимките, които искаха? След като имаше неблагоприятното да побеснее, защо не хвана Спек Даниълс за врата и не го стиска, докато свинските му очички не изскочат навън? Той беше отрепка и най-мръсното леке от всички, които го преследваха — Излезе от кожата си заради неочаквания въпрос за баща му. Не допускаше, че обществеността е уведомена за посещението му в Колорадо. Е, до утре сутринта вече всички ще знаят. А Даниълс щеше да се погрижи да узнаят и за реакцията на сина му по повод визитата. Ще го изкара психопат. Така ще извърти нещата, че повод за гнева му ще стане идването на баща му. По дяволите! Защо тази вечер не си остана вкъщи с една студена бира?

Излезе на покритата тераса на покрива. Всичко около него блестеше. Нощта бе прохладна и единствено бръмченето на климатичната инсталация нарушаваше тишината. Напомняше му приемната в погребален дом. Рядко оставаше тук за дълго. Започна да се съблича. Сваляше дрехите от себе си и ги захвърляше където дойде. Утре прислугата щеше да почисти апартамента.

Беше вече гол, когато стигна банята и завъртя крана на душа. Студената струя се стовари върху него, причини му болка, наказва го за лошото му държание и с жената, и с репортерите тази вечер. Не биваше да ги вини. Вината беше негова. Той ги превръщаше в изкупителна жертва на собствената си неудовлетвореност. Спря водата и остана вкопчил пръсти в позлатените кранове. Уморено допря глава до стената. По лицето му се стичаха капки вода.

— Трябва да се махна отгук.

Сепна се, когато думите му отекнаха сред мраморните стени на душовата кабина. Излезе от банята и мокър се отправи към спалнята. Запали лампона до леглото. В чекмеджето на писалището откри телефонен указател и запрехвърля страниците. Трябваше да се махне от Вашингтон. Докато баща му е в града дори и фермата нямаше да бъде достатъчно отдалечена. Журналистите ще го преследват като ято оси, ще дебнат всеки негов жест, ще записват всяка дума, ще цитират неточно казаното във връзка с проблеми, с които не би искал да бъде свързан. Ще направи нещо, което ще раздразни баща му, ще обърка

майка му и ще настрои пресата още по-враждебно. Не, не можеше да си позволи да остане в града тази седмица. За доброто на всички, трябваше да се махне.

На позвъняването му отговори мелодичен женски глас.

— Искам да пътувам — изтърси той, без да се замисли. — Може ли да уредите да тръгна утре?

Жената се разсмя. Инстинктивно почувства, че говори с много привлекателен мъж.

— Надявам се. Има само един малък проблем.

— Какъв?

— Къде желаете да отидете?

— О! — Той прокара пръсти през мократа си коса. Къде искаше да отиде? Къде не е ходил отдавна? Някъде, където има слънце. Някъде наблизо. — Ямайка — каза той, просто защото нищо друго не му дойде на ум.

Никога досега не бе излагала гърдите си на слънце. Не й бе стигал кураж. Но искаше да се забавлява и все отнякъде трябваше да започне.

Изпълнена с усещането, че напълно изневерява на себе си, Карин Блейкмор се изтегна върху плажната хавлия. Освен бикините на банския си костюм и три слоя гел против изгаряне, не носеше нищо друго.

До нея лежеше огнедишаният дракон, който извая от пясък в ранните часове на утрото. Дълъг над метър и осемдесет, с гърбица, която на места се извиваше над пясъка, драконът беше истински шедьовър от люспи. Реши, че той е нейният защитник срещу натрапници.

Всъщност, нямаше сериозна опасност спокойствието й тук да бъде нарушено. Лежеше върху тясната ивица пясък пред бунгалото, което нае за седмица. Предпочете го пред централния хотел на курорта. На обикновената хотелска стая като че ли липсваше романтиката на самотното бунгало, скрито сред тропическа градина.

Тук никой не можеше да я види. Щеше да забележи всяка лодка в залива и докато тя се приближи до брега, можеше да се загърне. Ако това пътуване се окаже без особени събития, като оставим настрана

почивката и възстановяването, които обещаваха, поне щеше да има тен, с който да се перчи, когато се върне у дома. Излежаваше се полугола и се чувстваше наистина невероятно. Почти като дивачка. Като непослушно дете. Съвсем лишена от свян. А това само правеше удоволствието още по-голямо. Освободи ума си от тревожните мисли и се остави на приятното усещане, което я изпълваше.

Слънцето нежно галеше кожата ѝ. Пясъкът бе като мек килим. Прохладният карибски бриз довяваше аромат на цветя, море и нагрята от слънцето земя. До ушите ѝ стигаше шумът от вятъра между палмите и водата, която тихо се разливаше по брега, и... В първия миг не можа точно да назове другия звук. Но ѝ се стори, че малкият циклон, който приближава с глухи равни стъпки, всеки миг ще връхлети върху ѝ. Преди да разбере какво става, той се изправи над нея. Просто се появи при главата на дракона, дишаше като локомотив и носеше разруха със себе си.

— По дяволите — извика той, когато я видя. Изпъна крака, за да не стъпи между ребрата ѝ, изгуби равновесие, падна и отново изруга. Дългият, раздвоен език на дракона се оказа притиснат под раменете му, а едната огнедишаща ноздра беше непоправимо разрушена. Той се претърколи и застана с лице към нея. Спря се приклепнал на сгънатия си крак, другият беше изпънат зад него и сега ѝ заприлича на олимпийски атлет преди старт. Опря се на ръце, на които би завидял и Тарзан, когато юмруците му изровиха кратери в пясъка. Стоеше напрегнат, съсредоточен, самоуверен. С изпънати сухожилия, свити мускули, учестено дишане. Очите му блестяха. Ако не беше така сигурна, че пред нея стои великолепен мъж, Карин можеше да помисли, че върху ѝ се готви да скочи голяма дива котка.

ВТОРА ГЛАВА

Господи, какви очи! Зелено, златисто и ахатово, съчетани в най-неочаквана хармония; опасни и привлекателни. Тя сякаш цялата потъна в черните му зеници.

А косата? Великолепно кестеняво, със златисти кичури като ивици върху тигрова кожа. Беше по-скоро дълга, но му отиваше. Подхождаше и на усещането за небрежност, което витаеше около него. Като оставим настрана късите спортни шорти и маратонките, той беше съвсем гол и изглеждаше странно първичен. Усмихна ѝ се. Бавно, дяволито, страстно.

— Здравейте. — Гласът му беше мек като кожата му, покрита със ситни капки пот и точно толкова греховно съблазнителна.

— Здравейте — глупаво изписка Карин.

— Наистина ли не успях да ви прегая? — Тигровите очи се плъзнаха по тялото ѝ. Когато се спряха върху гърдите ѝ и зениците му се разшириха от интерес, Карин осъзна, че върху си има не повече дрехи от него. Вкопчи се в хавлиената кърпа и я притисна към себе си.

— Не. Почти... промълви тя, останала без дъх. Господи! Търсеше приключение, нови изживявания, но... това?

— Съжалявам. Забелязах ви едва когато връхлетях отгоре ви. — Отново се усмихна прелъстително и тя беше сигурна, че думите му не са казани просто така. Лежите зад единствените дюни на плажа.

— Това не са дюни, това е дракон. — Той наклони глава на една страна, сякаш търсеше да види дракон сред разбърканите купчини пясък. — Или поне беше — продължи тя и гласът ѝ се изостри. — А това тук се предполага, че е моят плаж. — Говореше като стара мома, която наставлява учениците си.

Той я слушаше слисан.

— Съжалявам за дракона — усмивката му можеше да разтопи и айсберг. Вдигна очи към върха на склона. Това там вашето бунгало ли е?

— Да.

Усмивката стана още по-широка.

— Значи сме съседни. Дерек Алън.

Протегна ръка, а тя скочи. Изруга се наум, че се държи като идиот, пое дланта му и притисна кърпата под мишница.

— Карин Блейкмор. — Опита се да изтегли ръката си, но тя остана между пръстите му.

— Излишно е да се притеснявате и да се опитвате да се прикривате зад тази кърпа.

— Прав сте — каза тя и нервно навлажни устните си. — Наистина. Моля, пуснете ръката ми.

— Имате красив бюст.

Почувства, че в лицето ѝ нахлува кръв и цялата се изчервява.

— Благодаря.

— За нищо.

Внезапно Карин наведе брадичка към гърдите си.

— Не вярвам на този разговор.

— Защо?

— Ако ме познавахте щяхте да знаете защо. — И тя нетърпеливо дръпна ръката си. — Толкова слънце за днес ми стига. Господи, вижте ръката ми. Вече е червена. Тропическо слънце. Не съм свикнала и не искам да изгоря още първия ден — не млъкваше тя, докато объркано хвърляше нещата си в сламената чанта. Събра всичко с една ръка, олюля се и се изправи с грацията на щраус и с обърнати навътре колене.

Той протегна ръка и я прихвана под лакътя.

— Довиждане господин...

— Алън.

— Довиждане господин Алън. Приятно прекарване. — Събра отломките от нараненото си достойнство, извърна се и се отправи нагоре по склона.

— Забравихте нещо викна той след нея.

Карин сепнато извика, когато видя, че ѝ подава сутиена на банския костюм. Върна се и го грабна от ръката му.

— Благодаря.

— Искате ли да го сложите?

— Не.

— Наистина ли? С удоволствие ще ви помогна.

— Не! Не, благодаря, искам да кажа — промърмори тя и отново се отправи към бунгалото. — Довиждане.

С всяка стъпка усещането, че погледът му пронизва гърба ѝ ставаше все по-остро. Молеше се бикините ѝ да не се смъкнат и измина разстоянието до бунгалото почти тичешком, докато най-накрая се почувства в безопасност едва, когато стъпи на терасата. Цялата се разтрепери докато затвори стъклената врата зад себе си.

Влезе в малката кухненска ниша и извади от хладилника кана с вода. Отпи една голяма, непоносимо студена глътка. Искеше да облекчи неприятното усещане за сухота в устата си. Свали кърпата едва когато отиде в спалнята. После се свлече върху леглото. Толкова за лекомисления, необвързан живот. Толкова за приключенията и пускането по течението. Държа се като пълен идиот. Сигурно той още е долу на плажа и се залива от смях.

По дяволите! Това провали всичко. Никога вече няма да може да погледне този мъж. Трябваше ли да прекара остатъка от ваканцията си затворена в това бунгало, за да не би отново да се натъкне на него?

Не. Не трябва да допуска това. Не бива. Ето, сега отново ще отиде направо на плажа. Изпълнена с решимост, тя войнствено прекоси бунгалото. Стигна дори до стъклената врата на терасата. Там се спря и размисли. На терасата имаше един съвсем удобен шезлонг. Беше уединено. Тихо. По това време на деня беше и слънчево. Защо просто не остане тук?

Глупачка! Идеше ѝ да закрепчи.

Но дори сега, преди да излезе на терасата, си сложи сутиена на банския костюм.

Сигурно е омъжена.

За полузащитник на „Питсбърг стийлърс“, например. Това е. Омъжена е за този ужасно ревнив съпруг, който...

Не, не можеше да го заблуди, не е омъжена. Изплашена беше, но не заради ревнив съпруг, а заради него. Заради него ли? Дали причината не беше в ситуацията? Или в съчетанието между двете? Каквато и да беше причината, у нея имаше нещо, което го привличаше.

Дерек стоеше до прозореца, взираше се в покрива на съседното бунгало и отпиваше от изстуденото перие. Спомни си объркването

изписано върху лицето ѝ и тихо се разсмя. Беше скочила като попарена. Гледаше го с разширени от ужас и меки като кадифе очи. Беше завързала на опашка косата си с цвят на мед, но ако я спуснеше, помисли си Дерек, щеше да покрие раменете ѝ.

Трябваше поне да бъде джентълмен, да ѝ предложи кърпа и да ѝ спести притеснението. Но, по дяволите, червенината, която се разля по лицето ѝ сякаш го омагьоса. Кога за последен път беше виждал жена да се изчервява? Случвало ли му се беше подобно нещо изобщо? Всяка от жените, които познаваше, щеше да се излегне назад, лениво да се протегне и заела смайваща поза с усмивка, предназначена да прелъсти и възбуди, да му предостави възможност спокойно да бъде огледана.

Този път наистина се чувстваше привлечен. Тялото ѝ беше стегнато и изящно, чувствено и женствено. Ако това не беше достатъчно, за да го привлече, то объркването и явното ѝ неудобство от ситуацията, със сигурност го заинтригуваха. Искаше отново да я види. Как би могъл да разбере дали има съпруг или придружител, ако не опита? Дерек Алън не пропускаше предизвикателствата в живота особено когато ставаше дума за жени. Свали шортите си и влезе под душа.

Карин излезе от банята и хвърли изпитателен поглед към огледалото. Скоро щеше да има великолепен тен. Втри в кожата си лосион против изгаряне с аромат на цветя. Свали кърпата от главата, тръсна влажната си коса и прокара пръсти през нея. Посягаше към четката за коса, когато чу похлопването на вратата. Навлече кадифения си гащеризон без презрамки и на пръсти се прокрадна до прозрачните завеси.

— О, не — прошепна тя, когато го видя застанал на малката веранда. Дали все така ще ѝ се натрапва? Трябва да го остави да чака навън. В крайна сметка, той ще се измори от играта и ще си отиде. От друга страна, тя беше дошла тук, за да се научи да се налага, нали? Ако възнамеряваше да приеме авансите на някои мъже, по-добре да се научи да отблъсква други. Карин събра всичката смелост, която ѝ беше останала, придаде на лицето си високомерен израз, който сякаш казваше „зная ги тия като тебе“ и отвори вратата.

— Здравсти.

На плажа я поздрави съвсем формално. Сега думите прозвучаха интимно, изговорени повече с очите, отколкото с гласа. Беше готова да се закълне, че тези котешки златистозелени очи притежават силата да я омагьосат. Топлината им я обгръщаше и я правеше несигурна и плаха. Караше тялото ѝ да откликва по начин, който я плашеше и объркваше.

Изпъна се и опря единия си крак върху другия. Нервно кръстоса ръце на кръста и забеляза, че дланите ѝ внезапно овлажняха. Помоли се той да не забележи колко бързо се повдигаха гърдите ѝ, но се страхуваше, че не може да го измами. Усмиваше се лениво и малко арогантно.

— Мога ли да направя нещо за вас, господин Алън?

Браво, Карин. Ако искаше да се държи непринудено с мъжете, едва ли можеше да измисли по-подходящ въпрос. Този въпрос го имаше във всеки второстепенен филм. Дали държанието ѝ нямаше да му се стори преднамерено и провокативно? Да пази Господ! Този мъж не се нуждаеше от насърчение.

— Да, Карин. — Сърцето ѝ подскочи, когато чу името си, произнесено от устните му. — Можеш да ми заемеш чаша захар.

— М-моля?

Какво очакваше? Покана за леглото му? Безобидната молба наистина я озадачи.

— Чаша захар — повтори той и се вмъкна в бунгалото. — Да не излезе прохладният въздух навън — обясни и небрежно затвори вратата зад себе си. — Доволна ли си от бунгалото? Аз намирам моето за много удобно.

Тя прехвърли през ума си хиляди ужасни възможности. Той беше прекалено непредвидим, прекалено ловък. Предполагаше, че това нахълтване в жилището на жена не е нещо необичайно за него, но за Карин Блейкмор то беше съвсем извън реда на нещата.

— Господин Алън...

— Моля, наричай ме Дерек. Ако ще бъдем добри съседни, не мислиш ли, че е по-добре да се обръщаме един към друг с първите си имена.

Арогантността му я раздразни и тя вирна брадичка.

— Къде тук възнамеряваш да печеш сладкиша — попита го язвително.

— Сладкишът ли?

— Захарта. За какво ти е чаша захар?

— А, захарта. Чакай да видим. — Дори не се опита да прикрие факта, че в момента съчинява нова лъжа. — Донесох чай и се готвех да приготвя кана чай с лед. — Капризно се намръщи. — Не понасям чай с лед без захар.

Лъжата беше съвсем безочливо поднесена и това я разсмя. Прехапа долната си устна и се опита да остане сериозна.

— Съжалявам. Нямам захар. Имам „Нутрасуит“.

— Нямах захар? — изглеждаше разочарован.

— Нямам. Не мога да ви помогна господин... Дерек — поправи се тя, когато той се намръщи.

— А имаш ли нещо леко за пиене?

Тя въздъхна раздражено.

— Страхувам се, че в момента не съм в най-подходящо настроение, за да играя ролята на домакиня. Косата ми е мокра. Без грим съм. Не съм и подходящо облечена. — Отново пое дълбоко дъх. — И не съм те канила.

— Защо не се върна на плажа? Чаках те доста време.

— Пекох се на терасата тук. Искях да остана малко сама — наблегна на последната дума.

Той само се ухили.

— Без сутиен?

— Какво? — не разбра тя, за миг зашеметена от белотата на зъбите му.

— Без сутиен ли се пече?

— Не.

— Защо? Страхуваше се от любопитни погледи?

— Не. От досадни съседи.

Сега той се разсмя. С плътен, заразителен смях, който извираше дълбоко от гърдите му. Тя си припомни как изглеждаше гол. С потъмняла кожа, позлатена от слънцето и влажна от потта коса. Господи! Защо не се чуеше! Извърна очи встрани от внушителните му гърди, сега покрити със свободен памучен пуловер.

— Сама ли си тук? — неочаквано попита той.

— В известен смисъл...

— Как е възможно да бъдеш в „известен смисъл“ сама? Омъжена ли си?

— Не, но...

— А любовник?

— Не. — Категоричният ѝ отговор го накара да повдигне въпросително веждите и тя побърза да добави. — Не е с мен.

— Великолепно! И аз съм сам. Можем да прекараме заедно. Ще бъде много по-забавно.

Кръстосала ръце пред гърди, този път не от нерви, а от безпокойство, Карин нетърпеливо потропа с крак.

— Какво бихме могли да правим заедно? — Пребледня, когато смисълът на собствените ѝ думи стигна до съзнанието ѝ. Страхотно, Карин! Чудесно се справяш дотук!

— Веднага ми идва нещо на ум. — Той пристъпи и застана плътно до нея. Носеше шорти. Можеше да почувства къдравите косъмчета на краката му по кожата си.

— Какво? — попита тя със стържещ глас.

— Нещо, за което са нужни двама.

— Какво?

— Тенис.

— Тенис? Рязко вдигна глава и срещна смуцаващата му усмивка.

— Да, защо? Ти какво си помисли?

— О, нищо — излъга тя и цялата се изчерви.

— Играеш тенис, нали?

— Дали играя тенис?

— Да, за тенис говорим.

— Да, разбира се. Малко. Ти кой клас си?

— А-плюс. А ти?

— Най-много Б.

— Виждаш ли? Ще ти бъде скучно.

— Това е за предпочитане. Ако ти беше по-добър играч, мъжкото ми самолюбие нямаше да го преживее.

Карин имаше сериозни основания да се усъмни в това. Един мъж, дотам безочлив, че най-безцеремонно да оглежда полуразсъблечена жена, която е срещнал само няколко часа по-рано едва ли имаше повод да се безпокои за мъжката си гордост.

— А какво ще кажеш да поплуваме с шнорхели?

— Страхувам се от акули. — Карин го погледна многозначително, а той отново се разсмя.

— Дали не греша като си мисля, че в думите ти е скрит някакъв друг смисъл?

— Ако съдиш по себе си...

Чувството ѝ за хумор внезапно се изпари, когато той вдигна ръце и прокара длани по косата ѝ. Пръстите му разделиха гъстите, вълнисти кичури.

— Харесвам цвета на косата ти. — Гласът му прозвуча искрено. Взираше се във влажните кичури, които се изплъзваха между пръстите му.

— Благодаря.

— Когато беше вързана на опашка, се чудех колко ли е дълга. Предполагах, че до тук. — Ръцете му обвиха раменете ѝ, преди да се спуснат надолу. — Грешал съм. По-дълга е. Стига до... — Пръстите му пуснаха косата ѝ и докоснаха кожата. Леко, много леко погали къдриците, които почваха да съхнат. — Тук — завърши с шепот той.

Върховете на пръстите му се спряха върху меката извивка на гърдите ѝ и той впери поглед в очите ѝ. Дълго останаха така застинали, едва дишаха, заслушани в хаоса, който бушуваше в тях. Той искаше да я докосне, да вкуси сладостта на устните ѝ, да се слее с аромата, който идваше от нея. Но широко разтворените ѝ очи и леките тръпки, които пронизваха тялото ѝ му подсказаха, че тя още не е готова. Отново щеше да я изплаши. Отстъпи назад и тя се отърси от транса, в който беше изпаднала, упоена от успокоителния му глас.

— Какво ще правиш довечера?

— Не зная.

— Кога ще знаеш?

Тя се опита да избегне погледа му. Очите му сякаш притежаваха мистична сила. Щом се вгледаше в тях Карин добиваше усещането, че губи контрол над волята си.

— Наистина не мога да правя планове — опита се да се измъкне тя. — Иначе за какво ми е тази седмица? Искам да си почина, да се отпусна, да правя всичко, което ми харесва.

— Разбирам. — Когато дойде тук, той нямаше представа как ще се развият нещата. Вече можеха да бъдат в леглото, възможно бе и полузащитникът да го е изритал навън. Преценяваше състоянието на нещата някъде по средата. Явно тя не е свикнала на случайни приключения. Но не беше и от камък. Дерек добре знаеше властта си

над женското тяло, над чувствата на жените. Безпогрешно разпознаваше белезите. Сега тя е заинтригувана, но предпазлива. Той щеше да я има и това беше предрешено. Реши го още на плажа. Но сега трябваше да се оттегли и да прегрупира силите си. Отправи към нея една от неотразимите си усмивки и я запита: — Сигурна ли си, че нямаш захар?

Спонтанният ѝ смях го окуражи. Когато свалеше гарда беше невероятна.

— Довиждане. Ще ти се обадя по-късно.

— Довиждане.

Изпрати го навън, затвори вратата зад него и облегна гръб на нея. Имаше чувството, че е пробягала маратон. Свила длани в юмруци, процеждаше през зъби всички ругатни, за които се сещаше. Защо ѝ беше толкова трудно? Нима след Уейд не ѝ бе останало и капка самочувствие? Кое я беше накарало да мисли, че ще бъде добра в игрите, които хората без ангажименти днес играеха? Тя не съумя да задържи съпруга си и едва ли можеше да съперничи на сексуалните пирани, които превръщаха тази игра на необвързващи контакти в изкуство. Да, щеше ѝ се да изживее някаква ваканционна връзка. Нещо леко и сладко. Днес тук, утре там. Нещо, за което да си спомня с удоволствие, когато се прибере вкъщи. Също като моментните снимки от ваканцията. Надяваше се да срещне някой мъж. Но не като този тук. Надяваше се той да бъде самотен, колкото и тя, несигурен в себе си, като нея, някой, за когото кратката, необвързваща връзка беше също толкова плашеща. Наистина не искаше мъж с изтънчените маниери на Дерек Алън. Той беше прекалено привлекателен, прекалено самонадеян и мъжествен. И прекалено уверен в мъжествеността си. Непрекъснато я провокираше, но съумяваше да накара язвителните си забележки да звучат съвсем безобидно. Маниерите му бяха доста хладни, а погледът твърде пламенен. Не, това не беше той.

Притеснена от вероятността да се върне преди вечеря и отново да остане сама с него в бунгалото, Карин реши да се махне.

В крайна сметка, идеята май не се оказа много добра, — тъжно си мислеше си тя. Откритият павилион, където отиде да вечеря предлагаше само маси с четен брой места.

Карин седеше сама на маса за двама, заобиколена от погълнати в себе си двойки и от шумни компании от четирима. Чувстваше се самотна, изгубена и ѝ се струваше, че всички я гледат. Летните рокли с гол гръб от миналия сезон изглеждаха ужасно старомодни в сравнение с лекомислените дрехи, които жените носеха това лято. Утре ще излезе по магариите и ще похарчи и последните си спестявания за нещо приказно прозрачно и много изрязано. И докато се върне вкъщи, няма да сложи чорапи. Никой не носи чорапи в тропиците.

Под бамбуковия навес секстетът изпълняваше лека вечерна музика. Слънцето, залязло само преди миг, остави върху небето и морето дъга от трептящи цветове от леко прасковено до искрящо индиго. В средата на всяка маса имаше пресни цветя. Пламъкът на ветроупорните фенери потрепваше, подухвай от морския бриз. Из целия курорт витаеше романтика и уют.

— Отдавна ли чакаш?

Изтръгната от тъжните си мисли Карин сепнато вдигна глава. Дерек ѝ се усмихваше. Инстинктивно се огледа наоколо, за да се увери, че той говори на нея и това я накара да се почувства неловко. Без да дочака отговора ѝ, той седна на стола срещу ѝ.

— Съжалявам, че закъснях.

Тя скръсти длани върху масата и се опита да изглежда ядосана. Всъщност, беше невероятно щастлива.

— Не страдате от излишна скромност, господин Алън.

— А ти имаш невероятни очи и красиви гърди.

Карин зяпна от изненада.

— Изглеждаш шокирана. Не мислиш, че съм забравил, нали? — Плъзна поглед по раменете ѝ и продължи с по-нисък глас. — Спомням си ги с най-малките подробности.

— Може ли да говорим за нещо друго?

— Разбира се. — Той протегна ръка през масата и стисна дланта ѝ между пръстите си. — За какво да говорим? Какво ще кажеш за френската целувка? Случвало ли ти се е да пробваш френска целувка на първа среща?

Прекалено объркана, за да говори, тя стоеше безмълвна срещу него.

— Желаете ли вино за вечеря? — сервитьорът се беше появил изневиделица. Или може би тя беше дотолкова погълната от думите на

мъжа срещу нея, че оставаше сляпа за всичко друго на света?

— Не, благодаря...

— Да, моля.

Отговорите им прозвучаха едновременно. Объркан, сервитьорът местеше поглед от единия към другия, докато накрая Дерек взе нещата в свои ръце. Поръча вино, което Карин дори не можеше да произнесе. Звучеше невероятно рядко и скъпо. Сервитьорът остана дълбоко впечатлен. Защрака с пръсти към подчинените си, които се втурнаха да изпълняват разпорежданията му.

— Надявам се, че нямаш нищо против — обърна се Дерек към нея.

Карин се опита да се усмихне, но устните ѝ сякаш бяха от гума.

— Разбира се.

Това е над моята класа, много над моята класа, помисли си тя.

— Какво предпочиташ да погледнем шведската маса или да поискаме менюто?

— Пресните плодове на масата изглеждат великолепно.

— Тогава да отидем там. — Той елегантно се изправи и изтегли стола ѝ.

Карин забеляза преценяващите и завистливи погледи на другите жени, когато си проправиха път между осветените със свещи маси. Дерек беше навярно най-привлекателният мъж, когото беше срещала и явно другите жени също не оставаха безразлични към чара му. Носеше кремави панталони, двуреден морскосин блейзър с месингови копчета и кремава риза. Беше без вратовръзка. От малкия джоб на сакото му се подаваше яркочервена кърпичка. Разтворената яка на ризата му само загатваше мъжествената красота на тялото му, което Карин така добре си спомняше. Не можеше да забрави широките му рамене и плоският, равен корем, покрит с гладка, потъмняла кожа. Изгряващата луна и трептящите пламъчета от ветроупорните фенери хвърляха отблясъци върху златистите кичури на косата му.

Вкусовете им съвпадаха. Избраха свежи плодове, зеленчуци, крехко месо и малко хляб.

— Отвори.

Тя се извърна. Дерек държеше яркочервена сочна ягода пред устните ѝ. Поколеба се. Случвало ли ѝ се беше преди? С Уейд никога не демонстрираха близостта си. Но сега, когато пред нея стоеше

необикновеното лице на Дерек, тя дори не си спомняше как точно изглежда Уейд.

Устните ѝ сякаш сами се разтвориха. Той постави ягодата върху тях и я накара да я преглътне, докато връхчетата на пръстите му докоснаха лицето ѝ. Карин отхапа последната хапка и остана вперила в него поглед, докато бавно дъвчеше.

— Благодаря.

— За нищо — прошепна дрезгаво той.

Трептящите пламъчета на лампите хвърляха сенки върху лицата им. Останаха загледани един в друг, докато мъжът, застанал зад тях шумно се изкашля.

Върнаха се при масата, където сервитьорът търпеливо очакваше Дерек да одобри виното.

— За прекрасната седмица пред нас — Дерек вдигна чашата си към нея. Кристалът звънна и Карин отпи от виното. — Харесва ли ти?

Тя притвори очи и се остави да бъде упоена от слънчевия аромат.

— Много.

Хранеха се бавно. По всичко изглеждаше, че Дерек възнамерява да прекара вечерта в нейна компания. Помисли си, че трябва да е раздражена от самонадеяността му, че присъствието му няма да ѝ е неприятно, или че няма други планове. Но гневът изискваше толкова много усилие, пък и като че ли не си струваше. Тя беше омагьосана, запленена от вълшебството на вечерта и не можеше да се ядосва на каквото и да е. Виното беше силно. Чувстваше се замаяна, струваше ѝ се, че е олекнала и ѝ се искаше да полети, а по тялото ѝ се разля сладка нега. Гледаше устните на Дерек, докато той се хранеше и почти пожела да поднови разговора за целувките. Френска целувка. Стомахът ѝ се сви болезнено.

— Била ли си омъжена преди? — попита той.

Тя въртеше столчето на чашата между пръстите си.

— Да, допреди около година.

— Развод?

— Да.

— И неприятности?

— Да. — Точка по въпроса. Категорично му показва това.

— А семейство?

— Искаш да кажеш деца?

Той кимна.

— Нямам деца — тъжно каза тя. — Освен сестра ми Кристин, нямам друго. Тя е на шестнайсет. Още ходи на училище.

Сякаш бяха склучили безмълвно споразумение, че колкото по-малко знаят един за друг, толкова по-добре. Говориха за общи неща, избягваха да уточняват подробности. За себе си му каза само, че работи като секретарка. Той не настоя, а и тя не пожела да уточни за кого работи и къде живее.

— С какво се занимаваш?

— Фермер съм.

Предпазливо, без да откъсва очи от неговите, тя остави чашата си.

— Фермер?

Недоверието ѝ го развесели.

— Изненадана ли си?

— Изненадана? Да. Не, шокирана е по-подходяща дума.

— Защо? — Той леко се наклони към нея.

— Наистина не познавам нито един фермер, но ти по никакъв начин не съвпадаш с представата, която имам.

— А ти какво предполагаше?

— Хм. — Тя се престори, че внимателно го изучава. — Професионален играч на поло. Комарджия. А може би се занимаваш с шоубизнес?

— Виждаш ли колко лъже понякога външността? — каза той и разпери ръце.

— Тогава може би жиголо?

Думите ѝ изглежда го нараниха.

— Присмиваш ли ми се?

— Наистина ли си фермер?

— Да — разсмя се той.

— И какво отглеждаш?

— Зърно — неопределено каза той. — И малко коне. Ферма, нали разбираш?

Разбра посланието. Темата беше приключена. Добре, щеше да играе по правилата. Нямаше да се рови в живота му. Той беше достатъчно любезен да не се бърка в нейния.

Мълчаливо допиха виното, без да свалят поглед един от друг.

— Добре, вече опитах с тенис и плуване. Ще спиш ли с мен?

— Не! — викът ѝ прозвуча през смях.

— А ще танцуваш ли с мен?

Тя погледна към двойките, които се полюляваха под звездите, завладени от натрапчивата мелодия. Усмихна се към него и просто каза:

— Да.

Дерек я поведе към дансинга, разпрострял се почти до огледалните води на залива. Извърна се към нея и разтвори ръце. Тя потъна в прегръдките му. Той сложи длан на гърба ѝ и я притисна към себе си. Навярно тази сутрин на плажа беше умряла. Преживяла беше удар, инфаркт, нещо, което я беше убило бързо и безболезнено. Да, тази сутрин на плажа беше умряла. Защото това тук трябва да беше раят.

ТРЕТА ГЛАВА

Усещането, че е в прегръдките на мъж беше великолепно. Карин не се беше замисляла колко ѝ е липсвало точно това. Тя лесно се привързваше и обичаше да бъде прегръщана. След развода не си позволяваше дори и да мисли за по-голяма близост, защото се страхуваше, че няма да понесе болката от нова загуба.

Разбираше как бебетата ликуват от щастие, че са докосвани. Всеки човек се нуждае от ласки. А тя копнееше с цялата си същност за близост. Беше чувствена жена и болезнено преживяваше липсата на мъжко присъствие в живота си. Сега Дерек я накара остро да осъзнае това. Той беше толкова по-висок, по-самоуверен, по-силен от нея. От него извираше топлина. Искаше ѝ се да се свие до него, да потърси утеха в допира и близостта с него.

— Харесва ми роклята ти. — Той погали гърба ѝ. Дъхът му разроши косите ѝ. Това сякаш засили приказното усещане, че лети.

— Защо?

— Защото мога да докосвам кожата ти. — Дланите му обгърнаха раменете, пръстите погалиха врата ѝ.

— Радвам се, че ти харесва. — Предаде се на изкушението, обви ръце около шията му и прокара пръсти по косата му.

Той целуна слепоочието ѝ. Това не беше точно целувка. Просто докосна с устни челото ѝ и двамата останаха задълго така.

— Бих искал да спя с теб, Карин.

Почувства, че губи ритъма на плавните стъпки.

— Наистина ли?

Устните му се плъзнаха по страните ѝ и спряха до ухото ѝ.

— Не е ли очевидно? Ти ме привличаш. Мисля, че си много красива и невероятно чувствена.

Дали не беше жиголо, нает от някого, за да ѝ наговори тези неща? Това бяха думи, които тя отчаяно копнееше да чуе. Бяха като изцелителен балсам за нараненото ѝ самолюбие. Независимо дали от това щеше да излезе нещо или не, дали той беше изключителен или

просто се държеше с нея по начин, който му гарантираше сигурен успех, тя винаги щеше да бъде благодарна на непознатия Дерек Алън, защото той произнасяше думите, от които имаше нужда.

— Винаги правиш така, нали?

Той повдигна брадичката ѝ, за да види по-добре болката, изписана върху лицето ѝ.

— Как?

— Срецаш жена, очароваш я и я водиш в леглото си.

Котешките му очи отбягнаха погледа ѝ. Дълго, прекалено дълго остана загледан в изящната халка на ухото ѝ. Когато отново се взря в лицето ѝ, в тях се четеше тъга.

— Да — тихо призна той.

Тя бавно кимна. Сигурна беше. Поне беше достатъчно почтен, за да го признае. Мисълта за това колко е опитен ѝ се стори ужасяваща. Помежду им нямаше нищо общо.

— Аз не мога така — предпазливо каза тя. — Поне никога не съм го правила. Не съм сигурна, че ставам за подобна случайна връзка. Не бих искала да те разочаровам и да останеш с усещането, че си губиш времето, ако...

— Ш-шт. — Той леко притисна главата ѝ към гърдите си. — Достатъчно ми е само да те държа. Приятно е да танцувам с теб. Подхождаме си. За сега нека мислим само за танца.

Останаха на дансинга още дълго, понякога разговаряха, но вече по друг начин. Тя предчувстваше движенията му и го следваше така сякаш танцуваха заедно от години. Той я прегръщаше с неизказана нежност, но и известно собственическо чувство. И интимност. Притискаше я плътно до себе си и телата им задълго оставаха слети.

Върнаха се на масата, когато програмата започна. Дерек поръча плодов коктейл за нея. Ритъмът на реге завладя същността ѝ. Традиционните костюми бяха живописни, танцьорите гъвкави, гълтачът на огън дързък, музиката висока. Двамата бяха завладени от настроението на програмата, пляскаха в такт с музиката и се смееха на шегите на конференсието.

Тръгнаха си, когато програмата свърши. Бавно вървяха под ръка по алеите на комплекса към бунгалата. Когато приближиха, сърцето на Карин започна да бие тревожно. Дали сега той ще поиска реванш? Тя припряно заговори:

— Наистина чудесна вечер. Музиката беше великолепна, нали? Не си спомням кога за последен път съм танцувала. Благодаря ти, че се присъедини към мен за вечеря. Чувствах се така...

Той докосна с пръсти устните ѝ, за да спре безсмисления поток от думи. Блясъкът на очите му, топлината, която почувства, когато пристъпи до нея и тя опря гръб на вратата, я накара да изпита странна слабост. Дерек обви страната ѝ с другата си ръка и плъзна пръсти по косата ѝ. Взря се в лицето ѝ. Изплаши се, че самообладанието я напуска. Той беше толкова близо, че можеше да преброи ударите на сърцето му. Върхът на пръстите му проследи извивката на устните ѝ.

— Толкова са чувствени — прошепна той. — Мисля, че ще ми бъде много приятно.

Тя мъчително преглътна.

— От мига, в който те видях на плажа, ми се прииска да опитам вкуса на тези изящни устни. — Плъзна длан по врата ѝ, наклони глава към нея и докосна лицето ѝ.

Карин притвори очи и обви кръста му с ръце. Устните му леко погалиха нейните. Почувства тяхната хладина, твърдост и мекота. Брадата му я одраска. После отново изпита безкрайна нежност и мекота. Карин задиша бързо и учестено. Гърдите ѝ възбудено се повдигаха, ръцете ѝ трескаво обвиха кръста му. Неволно разтвори уста. Той беше великолепен. Не просто я целуваше, обладаваше я. Откриваше я, вкусваше я, наслаждаваше ѝ се отново и отново. Отдръпна се само за миг, за да ѝ позволи да си поеме дъх. Дори и тогава покри лицето ѝ с леки, бързи целувки. Клепачите, носа, скулите, веждите. После отново властно и неумолимо притисна устните ѝ. Ласките му бяха също толкова самоуверени. Плъзна длани върху гърдите ѝ и тя тихо изстена, но пръстите му неумолимо я притискаха, галеха, възбуждаха.

Тялото ѝ пламна от желание. От устните ѝ се отрони висок стон. Дерек обви ръце около нея, притисна я към себе си властно, но нежно, и леко я залюля, заровил лице в извивката на врата ѝ. Дишаше бързо, задъхано... и мъчително. Когато най-после вдигна глава, върху лицето му се беше изписала нежност.

— Толкова си сладка — докосна устните ѝ. — Това беше непорочна целувка. Лека нощ.

След миг мракът го погълна.

Карин влезе в бунгалото и се отправи към спалнята като насън. Дори не запали светлината. Свали дрехите си и легна в леглото. Остана напълно неподвижна. Сякаш се страхуваше да не строши нещо чупливо и да се събуди от приказния сън. Магията на вечерта я опи като вино. Миг по-късно, вече спеше.

Чу, че телефонът звъни още когато наближи тъмното бунгало.

— Да? — каза той задъхан, изпълнен с очакване. Дали не му се обажда тя, за да го покани в леглото си? Когато разпозна гласа в слушалката, уморено отпусна рамене.

— Как сте? — попита той и седна върху леглото.

— Добре. Баща ви е много уморен, иначе сам би ви се обадил.

Безсмислено беше да пита как са разбрали къде е. Не държеше пътуването му да остане тайна, но пък и не беше го разгласявал публично. Баща му разполагаше с широка мрежа информатори.

— Как е той?

— Той е... съжالياва, че не сте тук, за да го посрещнете. Разочарован е, че сте заминали само ден преди нашето пристигане.

Адютантът предпазливо подбра думата „разочарован“, прекалено евфемистична беше. Дерек допускаше, че баща му е бесен. Не би могъл да погледне благосклонно на внезапното изчезване на Дерек от града точно по време на визитата му. Но, от друга страна, познаваше го достатъчно добре, за да разбере защо е заминал. В крайна сметка, ще му прости.

— Ужасно съжالياвам — също така предпазливо отвърна Дерек.

— Не възнамерявам да отсъствам за дълго. Може би, когато се върна, ще успеем да се видим.

— Може би. Невъзможно е да знаем това отсега. Като приятел, ваш и на баща ви, бих ви препоръчал да се опитате да се срещнете. Има много неща, които той иска да обсъди с вас.

— И аз бих искал да го видя. Но предпочитам това да не става във Вашингтон. Докато е там, той ще бъде много зает.

— Да. Програмата му за следващите няколко дни е претоварена. Баща ви носи огромна отговорност. Той гледа много сериозно на това и често проявява усърдие, което надхвърля обичайните му задължения.

Дерек не можеше да не забележи укорителния намек, че той самият може да бъде по-отговорен, но предпочете да замълчи.

— Погрижете се да почива, доколкото това е възможно, разбира се. Майка ми с него ли е?

— Да.

Замълча и след миг добави: — Бих предпочел сега да сте тук. Сигурен ли сте, че не можете да се върнете във Вашингтон.

Дерек се усмихна. Майка му щеше да се погрижи за здравето на баща му.

— Предайте сърдечните ми поздрави и на двамата. — Замълча и след миг добави: — Бих предпочел сегашното ми местопребиваване да не се разгласява.

Това не беше предложение, а деликатна заповед. Той плъзна поглед към бадемовите дръвчета и смътните очертания на съседното бунгало зад тях. Струваше ли си заради нея да дразни баща си? Спомни си приятната изненада изписана върху лицето и когато се присъедини към, нея на вечеря. Спомни си смеха ѝ, доверчивостта, с която се бе притиснала към него, сладкия вкус на устните ѝ.

— През следващите няколко дни ще ми бъде невъзможно да се върна.

— Много добре, ще предам на баща ви това. Лека нощ, сър.

— Лека нощ.

Остави телефонната слушалка и впери невиждащ поглед в тъмнината. Откакто се помнеше, винаги се налагаше да избира. Да решава и избира неща, за които повечето хора нямаха ни най-малка представа. Никога не беше лесно.

Започна да се разсъблича. Свали дрехите от себе си и излезе на верандата. От залива с тих шепот подухваше освежителен бриз. Притвори очи и се остави на нежната му ласка. Сетне, омагьосан от красотата на тропическата нощ, отправи поглед към небето. Звездите не бяха засенчени от светлините на града. Блестяха ярко, внушително. Луната приличаше на захарен бон. Достатъчно беше да протегнеш ръка, за да го вземеш. Отражението ѝ трептеше във водите на залива.

Палмите бавно се полюшваха и хвърляха дълги сенки върху бледия пясък. Нощта можеше да бъде свършена... Ако до него имаше жена.

Навярно и тялото ѝ беше като от кадифе. Очите ѝ бяха от тъмно кадифе, почти като нощното небе. Искаше му се да го докосне. Устните ѝ бяха сладки. Целунал ги беше само веднъж, но му се искаше никога да не спре. Здравият разум му подсказа, че трябва да го направи. Не биваше да я насилва, макар че тя не го отблъсна. Спомни си как се притисна към него. Спомни си меката извивка на бедрата ѝ, топлината им, и това го накара да обезумее. Сви юмруци, както и тогава, когато се бореше да потисне желанието си и да се овладее. Бореше се отчаяно. Защото ако изгубеше контрол и я обладаеше, това значеше да я загуби.

Ако тази вечер беше насилвил нещата, утре тя щеше да бъде изпълнена с угризения. Щеше да го обвини, че брутално я е прельстил. В друг случай това не би го притеснило. Всяка друга сутрин щеше да има друга някоя жена. Но сега беше различно. Не искаше всичко да приключи за една вечер. Мислеше, че си струва. Тази жена, тази свенлива Карин Блейкмор, с чувствено тяло и красиво лице си струваше известно усилие. Изчакването щеше да направи победата по-сладка.

Върна се в спалнята и легна върху хладните чаршафи. Гледаше сенките, които пробягваха по тавана. Примири се с усещането за дискомфорт, което му създаваше собственото му тяло и се замисли за нея. Заспа, завладян от спомена за гърдите ѝ, натежели в дланите му.

Светлината на утрото разпръсна магията на вечерта. Карин отпиваше от кафето си и изпълнена с тревога си спомняше за случилото се предишната вечер. Как можа така да се самозабрави? Беше като упоена. Дали музиката и лунните лъчи не я омагьосаха?

Поради някакви, неизвестни причини, се остави да бъде целувана от мъж, с когото се беше запознала само няколко часа по-рано. И по този начин! Ужасно беше!

Опря крака на ръба на стола и сложи глава върху коленете си. Лицемерка! Само преди няколко седмици Кристин беше дошла при нея, обляна в сълзи.

— Повярвай, той наистина изглеждаше много прилично. В дискотеката беше страхотно. Искам да кажа, че не беше дрогиран, не трябваше да слушаме пънк или нещо такова. Съвсем прилично момче — подсмърчаше Кристин. — Но когато паркира пред пансиона, се

превърна в истински октопод. Целувките му ми харесваха. Нямах нищо против, но Карин, той настояваше... да, сама разбираш. Каза, че иска само да ми покаже колко ме обича.

— Всички казват това — опита се Карин да я успокои с тъжна усмивка.

— Наистина ли?

— От Адам насам.

— Попита ме дали го харесвам, аз казах да, и той каза, че ако го харесвам, ще му позволя... да го направи.

— И това също всички го повтарят.

— Много го харесвах — лицето на Кристин отново се обля в сълзи. — Още го харесвам. Но дори отново да ме покани да излезем, в което се съмнявам, той ще иска да го направим, а аз все още не се чувствам готова. Някои от другите момичета мислят, че съм глупачка. Те вземат хапчета и правят само това. Не ме интересува какво казват, аз още не съм готова. Мисля за него като за нещо по-специално.

Карин се опита да запази външно спокойствие. Всъщност, цялата трепереше. Шестнайсетгодишни! С хапчета!

— Тогава не бива да се притесняваш, скъпа — каза тя и приглади назад косите ѝ. — Когато моментът дойде, сама ще разбереш.

— Как?

— Просто ще разбереш. Уверявам те. Много по-различно е от това, което си почувствала на задната седалка на онази кола. Нужно е хората наистина да се обичат. Ако дадеш на някого част от себе си, той ще се чувства отговорен за теб, и обратно. Ако и двамата не сте готови да поемете това задължение, идеята за секс е доста лишена от съдържание, не мислиш ли?

— Да — Кристин сложи глава на рамото на сестра си.

— Сексът не е само физическо привличане. Трябва да се вслушаш в сърцето и душата си. Не можеш винаги да се доверяваш на чувствата си.

Наля си нова чаша кафе с трепереца ръка. Снощи не се вслушваше в сърцето и душата си. Чуваше единствено гласа на сетивата си. Когато Дерек Алън я целуна, дори не се сети за думи като „отговорност“ и „задължение“.

Добре, това се случи снощи, а днес беше нов ден. Сега можеше да погледне на нещата непредубедено. Ако се случеше така, че го

срещнеше на плажа, щеше да бъде любезна, но хладна. Но мисълта да излезе на плажа я изпълни с ужас. Почувства, че в нея се надига негодувание. Няма да позволи да ѝ съсипе ваканцията. Нито пък щеше да се крие тук в бунгалото като изплашено животинче в пещера. Взе плажната си чанта и тръгна към залива. Плажът пред бунгалата им беше пуст. Не беше сигурна дали това ѝ донесе облекчение, или разочарование. Постла хавлията си на твърдия пясък и обилно се намаза с лосион. После удобно се излегна.

Трябва да беше задрямала, защото гласът му прозвуча неочаквано близо. Рязко се изправи и извърна глава. Той лежеше на сантиметри от нея. Навярно се беше промъкнал с грациозността на голяма котка. Ухили се самодоволно.

— Добро утро.

— Рано си станала.

— Обикновено ставам рано.

— Също и аз, но снощи не можах да заспя дълго време.

Изречението му заприлича на стръв, хвърлена пред нея. Явно искаше да бъде попитан кое го е задържало буден. Убедена беше, че подобен въпрос щеше да сложи началото на разговор, който би предпочела да избегне.

— Съжалявам — промърмори Карин и отново притвори очи.

— Трябва ли да мисля, че искаш да останеш сама?

Карин въздъхна. Нямаше да ѝ е лесно.

— Бих предпочела.

— Добре. — Чу, че той се намества върху хавлията си. — Ти ще бъдеш сама там и аз ще бъда сам тук.

Опита се да потисне усмивката си, но не успя. Закиска като последна глупачка срещу слънцето, блеснало в очите ѝ.

Около няколко минути останаха смълчани. Чудеше се дали не гледа към нея, но не искаше да рискува и да погледне към него. Ако беше извърнал глава встрани, щеше да се почувства ужасно разочарована и да се пита защо не гледа към нея.

— Можеш да свалиш сутиена си, ако искаш.

— Не искам.

— Обещавам да не гледам.

— Да, а аз обещавам да отлетя до Китай с ръце.

Той се разсмя чистосърдечно.

- Харесваш ми, Карин. Искрена си.
- Ти си циничен.
- Сигурна ли си, че не искаш да се печеш без сутиен?
- Абсолютно.
- Тенът ти няма да е равен.
- Ако можех да остана сама, нямаше да бъде така.
- Туш — отбеляза той.

Този път Карин не можа да устоя на изкушението и хвърли към него поглед. Лежеше на едва страна, подпрян на лакътя си.

— Знаеш ли какво ти липсва? Един от онези бански костюми, през които можеш да почернееш.

Беше решила да бъде резервирана, но сега изведнъж ѝ стана интересно.

— Какво говориш, за Бога?

— Появиха се на пазара тази година. Непрозрачни са, материята е изтъкана така, че да пропуска слънчевите лъчи.

— Сега ли го измисли? — тя го огледа подозрително.

— Не — увери я той през смях. Четох за тях в „Пийпъл“. Не си ли виждала статията?

— Не чета „Пийпъл“.

— А от къде черпиш информация?

— От „Таймс“.

— Не е много интересно.

— Но пък е далеч по-полезно.

— Не знаеше за новите бански костюми.

— Туш — каза тя и двамата се разсмяха.

Тогава Карин осъзна, че вместо да приеме хладината ѝ като опит да го отблъсне, можеше да изтълкува държанието ѝ като покана. Отново легна и извърна глава. Дерек процеждаше пясък през пръстите си, без да откъсва поглед от нея. Радваше се, че тя не чете „Пийпъл“. Защото в противен случай можеше да го познае. Засега щеше да е по-добре, ако останеше анонимен. Просто Дерек Алън.

Тялото ѝ наистина беше великолепно. Имаше дълги, елегантни крака и тесни глезени. Коремът ѝ беше плосък и сега, когато лежеше върху пясъка леко хлътна. Плътният сутиен покриваше заоблените ѝ гърди. Изящният ѝ профил се открояваше като изсечен и на фона на морето на Дерек му се стори, че е съвършен. Вятърът беше разрошил

хлабавия възел на косите ѝ и около лицето ѝ трептяха тънки кичури с цвят на мед. Дерек почувства, че у него отново се надига възбуда.

— Наистина няма значение дали си със сутиен, или не — меко каза той. Зная как изглеждат гърдите ти. Мога да лежа тук и цял ден да ги виждам мислено.

Изглежда думите му не ѝ направиха никакво впечатление. Щеше да опита друга тактика да го пренебрегне. Не каза нищо. Останаха смълчани няколко мига. После той отново заговори.

— Докосвал съм ги.

Карин разтвори широко очи и изви глава към него. Той се взираше настоятелно в нея. Тя седна и извади гела против изгаряне от плажната си чанта. Опитваше се да скрие неудобството си. Отви капачката с треперещи пръсти и я изпусна на земята. Прокле на ум нервността си, прокле и него, че я нервира. После изсипа в дланта си двойно повече гел, отколкото се нуждаеше.

— По дяволите!

— Нека да ти помогна, преди да направиш някоя по-голяма бъркотия.

Без да ѝ даде възможност да протестира, той коленичи до нея и взе пластмасовата опаковка от ръката ѝ. Зави капачката и загреба гела от ръката ѝ. С бавни, отмерени движения го втри в дланите си, вперил поглед в лицето ѝ, докато тя стоеше като омагьосана, неспособна да погледне встрани. Дори когато пръстите му обвиха раменете ѝ и започнаха да разнасят гела по тях, тя не сведе клепачи.

— Помниш ли снощната вечер, Карин?

— Да — отвърна тя механично.

— Спомняш ли си, че те целунах?

— Да.

— Че те галих?

Тя гледаше кафявите длани, които се движеха по ръцете ѝ. Странна беше нежността на силните му пръсти. Спомни си докосването им до гърдите си. Притвори очи и леко се наведе към него.

— Да.

— Тогава защо се преструваме, че нищо не се е случило? — Пръстите му се спуснаха надолу към ханша ѝ, без да спират меко да втриват гел в кожата ѝ.

— Защото това не трябваше да се случва — отвърна тя с пресекнал глас.

Той се наклони към нея и сякаш в отговор на безмълвната му заповед, Карин опря лакти на хавлията. Той я последва. Дъхът му погали устните ѝ, когато прошепна:

— Не трябваше ли?

— Не — отчаяно изстена тя. Ако ръцете му не бяха така меки, дъхът му така опияняващ, погледът му толкова покоряващ...

— Защо?

— Това не съм аз. Не съм свикнала да се запознавам с мъжете и да говоря с тях за... нещата, за които говорехме. Сега играя някаква роля.

Той се взря в очите ѝ и меко се засмя.

— Невероятно! Ти си най-искрената жена, която съм срещал. Това е част от твоя чар. Всяко чувство, всяка мисъл е изписана на лицето ти и целият свят може да ги прочете. Ти не можеш да бъдеш друга, освен изключителна.

— Аз вода много скучен, обикновен живот. Не съм подготвена да бъде с теб.

Лениво усмихнат и с насладата на воайор, той плъзна поглед по тялото ѝ, после отново се върна върху лицето ѝ.

— Намирам, че си чудесно екипирана.

— Не разбираш — уморено се възпротиви Карин, когато устните му докоснаха шията ѝ. — За мен това е опасно.

— Защо? Случи ли ти се нещо лошо снощи?

— Не, но...

— Нито пък на мен. Неприятно ли беше? — Устните му се плъзгаха по ръба на сутиена ѝ. Събуждаха отдавна заспали усещания.

— Не, не беше неприятно.

Устните му достигнаха зърната ѝ и се поколебаха. Не я докосваха. Но в този момент Карин би искала да бъде докосвана. Искаше да усети ласките му върху пламналата си от желание плът.

— Снощи беше една от най-приятните вечери от дълго време насам — той вдигна глава и настойчивият му поглед я накара да застине. — Искрен съм, Карин. Повярвай ми.

После отново почувства топлия му дъх върху лицето си и желанието ѝ да се съпротивлява се стопи. Плъзна ръце по гърба му.

Животът отново пулсираше в тялото ѝ, съживено от настойчивите му целувки. Притисна се към него и от гърлото ѝ се изтръгна тих стон. Не се възпротиви, когато той разкопча сутиена ѝ и го свали. Само се притисна още по-силно и почувства тежестта му върху голите си гърди. Целувките му я омагьосваха, задушаваша. Опрял лакти на пясъка, Дерек галеше с върховете на пръстите си гърдите ѝ. Цялата ѝ същност копнееше за повече. Искаше да бъде докосвана, целувана, обладана. Когато той бавно се надигна, тя мъчително разтвори очи и впери замаян поглед в лицето му.

— Какво правиш?

— Оставям те за малко.

От устните ѝ се отрони тих стон. Не можа да скрие разочарованието си.

— Убеден съм, че животът не може да бъде непрестанен низ от удоволствия — усмихна се Дерек. — Вчера те лиших от едно. — Прокара пръст по долната ѝ устна. — Ти се наслаждаваше на самотата си, преди аз да дойда и да те обезпокоя. — Целуна я по рамото. — Докато съм тук, няма да си позволиш да се печеш без сутиен. Затова те оставям на спокойствие. — Той се изправи, вдигна хавлията си и я преметна през рамо. — Разполагаш с време до два часа. В два часа ще дойда при бунгалото. Бъди готова.

— За какво?

— За мен.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Нима беше кукла на конци? Нима той мислеше, че може да каже: „Скачай!“ и тя ще подскочи? Вгледа се в отражението си в огледалото изпълнена с негодувание. Каза си, че когато пристигне, дори не бива да я намира тук, още по-малко пък готова и изпълнена с нетърпение.

Готова и изпълнена с нетърпение за какво?

Не беше уточнил. Не знаеше дори как да се облече. Или може би се надяваше като дойде да я намери разсъблечена и услужливо усмихната? Е, ако беше така, щеше да остане разочарован.

Мислеше днес да излезе на покупки, така и щеше да се облече. Щеше да сложи ефектните къси шорти и ризата поло без ръкав. Облече ги и се огледа разочаровано. Изглеждаше като някоя от онези момичета от сестринските общества. Изобщо не приличаше на фаталните жени, с които той несъмнено беше свикнал.

Сърцето ѝ лудо заби, когато Дерек почука на вратата. Обзе я паника и когато тръгна да отвори, стъпи върху слънчевите си очила.

— Здравсти — той се облегна на рамката на вратата. Не изглеждаше ни най-малко обезпокоен, че не е изпълнила инструкциите му.

Карин изпита неизказано облекчение. Беше облечен в къси панталони, риза с къси ръкави и тиранти. Нямаше вид, че се готви да я покани в леглото си. Помисли си, че ако е с десет години по-млад, щеше да я помоли да придържа флагчето, докато хвърля кегли. Усмихна се на шегата си.

— Нещо забавно ли казах?

— Не, просто... — Погледът ѝ попадна зад рамото му към алеята пред бунгалото. — За нас ли са?

— Разбира се. — Той протегна напред ръцете си, скрити дотогава зад гърба му. Кой цвят предпочиташ?

Карин впери поглед в ярките каски, после погледна към мотопедите и заекна.

— Аз... аз не мога да карам тези неща.

— Опитвала ли си някога?

— Не.

— Тогава откъде знаеш, че не можеш? — засмя се той и леко повдигна брадичката ѝ. — Взе ли си ключа?

Тя кимна мълчаливо, без да откъсва поглед от мотопедите на алеята. Дерек затвори вратата зад нея и всеки неин опит да се измъкне стана безсмислен. Напъха едната каска в ръката ѝ и я побутна напред.

— Не бъди толкова отчаяна. Ще бъде забавно.

— Ще се пребия. Или ще пребия някого другиго.

— Няма. Лесно е. Наистина. Не е кой знае колко различно от велосипед. Можеш да караш велосипед, нали?

Карин изглеждаше напълно съкрушена. После вирна брадичка. Без да сваля поглед от него, нахлупи каската върху главата си.

— Покажи ми.

Той се опита да прикрие самодоволната си усмивка.

— Това тук са трите скорости. Привеждаш ги в действие с левия крак. Разбра ли? Така. Първа, втора, трета. Ясно ли е? Спирачките са тук, на ръкохватките. И не забравяй да караш в лявото платно.

Минути по-късно тя вече се носеше до него по тясната, лъкатушеща алея покрай плантациите от захарна тръстика.

— Страхотно е — извика високо тя. — Харесва ми.

— Не бъди прекалено самонадеяна.

— Защо? Страхуваш се да не ти избягам ли?

— Никога няма да ми избягаш.

Тя откъсна за миг очи от пътя и го погледна. Изглеждаше напълно убеден в думите си.

Поведе я към един от търговските центрове на Монтего Бей. Там оставиха мотопедите.

— Какво предпочиташ да правим най-напред?

— Искан днес да пазарувам.

— Сувенири?

— Не. Нещо за мен.

— Дрехи?

— Да.

Изгледа я подозрително, но не каза нищо. Обви лакътя ѝ с ръка и посочи магазина за дрехи между един салон за мебели и сергия за плодове.

— Тук може би ще намерим нещо за теб.

Тя стеснително заразглежда стоките, притеснена от присъствието на Дерек, който стоеше, облегал на покритата с огледала стена, без да сваля поглед от нея. Сякаш почувствал нервността ѝ, той се изправи и каза:

— Мисля да те почакам навън. Тук е много задушно.

Усмивката ѝ изразяваше благодарност.

— Няма да се бавя.

Той леко я целуна и излезе. Собственикът на магазина ги погледна усмихнат и пристъпи към нея.

— Мога ли да ви помогна?

В мига, в който я видя, Карин разбра, че това е роклята, която търсеше. От полупрозрачна памучна материя, набрана върху гърдите, с висока талия и обемна пола с неравен подгъв до глезените. Имаше сандали с връзки и няколко гривни, които щяха чудесно да подходат. Излезе на тротоара и постави пакета в огромната си сламена чанта. Дерек не откъсваше от нея любопитен поглед.

— Не е много.

— Рокля е.

— Рокля в толкова малък пакет? — ухили се той цинично. — Звучи интересно.

— Лесна е за опаковане — отвърна тя кратко. Обиколиха търговския център, спираха, когато нещо привлече вниманието им, любезно отпращаха продавачите, които се тълпяха около тях. Докато чакаха напитките в откритото кафе Карин се сети, че от вчера не беше мислила за Уейд и развода. Това беше невероятно. Мисълта за разбития ѝ брак не я напускаше нито за миг през последната година. Дерек Алън бе причина да забрави всичко. Накара я отново да се чувства жена. Странно беше, че само няколко думи и малко нежност можеха да възвърнат смазаното ѝ самочувствие. Флиртува с него целия следобед. Водиха разговор, изпъстрен с двусмислени реплики и чувствени намеци. Независимо какво казваха, неизменно ставаше дума за секс. Сексът присъстваше във всяка тяхна дума, във всеки жест, във всеки поглед.

Дерек протегна ръка през масата и изщрака с пръсти.

— Карин, слез на земята. Карин.

Тя спонтанно обви ръката му с длан.

— Прости ми. Сънувах с отворени очи. Пропуснах ли нещо важно?

— Само няколко премерени погледа, които хвърлих към теб. Какви са сънищата на една дама? Обикновени? Малко лекомислени? Неприкрито еротични? Присъствах ли аз в някой от тях?

Карин не беше склонна да разказва за злополучния си брак и да рови из причините за края му. Щеше да се чувства така, сякаш присъства на аутопсия. Вместо да се отдаде на тъжни спомени, тя се усмихна съблазнително и леко повдигна клепачи.

— Не ти липсва самонадеяност.

— Бях ли аз в тях? — стисна той пръстите ѝ.

— В някои.

— В обикновените, лекомислените или в еротичните?

— Никога не съм казвала, че имам лекомислени или еротични сънища.

— Наистина ли?

— А ти?

— Тъкмо сега сънувам такъв. — Погледът му беше поизразителен от думите и Карин отново почувства познатата слабост. Спаси я сервитьорът с напитките.

— Прекалено красиви са, за да ги прием. — Карин отчаяно се опитваше да охлади обзелото ги настроение. Отпи от чашата, украсена с копие от пресен ананас и резен портокал. Имаше великолепен вкус.

— О, какво е това? Не забравяй, че трябва да се справя с мотопеда по пътя към... Всъщност, как докара двата мотопеда до бунгалото ми?

— Имам свръхчовешка сила — иронично повдигна той вежди.

Не беше трудно да му повярва. Беше разпръснал усещането за нещастие и потиснатостта, което я преследваше. Беше я накарал да повярва, че е женствена и желана. След развода не се беше чувствала толкова свободна и лекомислена. Или може би и преди това? Дали изобщо някога се е чувствала по този начин?

— Пий спокойно. Казах на бармана да не прекалява с рома.

После лениво изминаха обратния път до мотопедите. Карин пристъпваше, изпълнена с чувство за странна лекота, приятно ѝ беше, че ръката на Дерек обвива раменете ѝ и не можеше да не обвини за това коктейла с ром. Настроението му се промени така неочаквано, че

в първия миг тя не разбра какво става. Почувства как тялото му се напрегна, ругатнята, която се процеди през устните му беше гневна, недвусмислена, отблъскваща. После промърмори нещо на език, който тя дори не успя да различи. Рязко се извърна, дръпна я след себе си и тръгна в друга посока. Карин вдигна очи към изострените, застинали черти на лицето му, което сега ѝ се стори съвсем чуждо. Хвърли поглед зад рамото му. Чудеше се коя е причината за тази невероятна метаморфоза. Видя единствено много пълен мъж да се поклаща надолу по алеята с фунийка сладолед в ръка. На врата му висеше скъп фотоапарат, но не приличаше на турист. Бялата риза, тъмните панталони и разхлабената вратовръзка изглеждаха съвсем не на място в един курорт, в който почти всички се разхождаха по къси панталони и сандали.

— Хайде — процеди Дерек през зъби и я повлече надолу. Не можеше да върви редом с него сега, когато той ускори крачка и почти побягна. Избраха един обиколен път, отправиха се по тесните, криви улички, провираха се измежду сергиите на продавачите, едва успяваха да не се блъснат в другите пешеходци.

— Дерек, какво...

— Моля те побързай. Трябва да се измъкнем оттук.

Стигнаха мотопедите и той почти грубо нахлупи каската на главата ѝ.

— Ето, сложи това. Бързо.

Качи се на мотопеда си и го запали. Карин се подчини, без да разбира защо. С усилие закрепил чантата си под мишница и едва запали мотора. Най-после успя. Когато видя, че е готова, Дерек форсира мотора и с рев се спусна напред. Профучаваха по улиците с умопомрачителна скорост, която я накара да настръхне. И при нормални обстоятелства тесните алеи биха били опасни. Но да се придържа вляво с този мотопед, с който не беше привикнала, беше истинско самоубийство. На един ъгъл Дерек така рязко удари спирачки, че изпод гумите му излетя чакъл. Изруга и протегна напред ръка:

— Натам.

Дебелият мъж, когото бяха забелязали по-рано пухтеше срещу тях.

Последва го, без да задава въпроси и без да откъсва очи от червените стопове на мотора му. Очертанията на сградите от двете ѝ страни се сляха в разлята линия.

Най-после стигнаха предградията, но Дерек не намали скоростта. Караше като обезумял, макар че никой не ги преследваше. Карин трепереше. Високата скорост я плашеше точно толкова, колкото и внезапната промяна в настроението му. Сепна се, когато от един двор излетя петел и застана на пътя ѝ. Нададе пронизителен крясък и разпери криле на сантиметри през гумите ѝ, преди в последния миг да отлети встрани.

Карин изгуби контрол над мотопеда. Сви встрани и гумите отскочиха в ръба на бордюра. Удари спирачки миг преди да се вреже в стената на една изоставена бензиностанция. Изключи мотора, почти се свлече от седалката и се запрепъва към сенчестата стена. Опря се на нея и се опита да поеме дъх. Чу спирачките на другия мотопед, но се извърна едва когато почувства ръцете на Дерек върху раменете си.

— Карин, добре ли си?

— Бих искала да зная за какъв дявол беше всичко това, и то веднага. — Очите ѝ гневно блестяха. Свали каската и я захвърли на земята. Косата ѝ се разпиля по раменете. — От кого бягаме и защо? Кой е онзи пълен мъж? — Ядно размаха показалец пред носа му. — И не ми казвай, че не го познаваш, защото го видях два пъти.

— Имаш право да се сърдиш.

— Дяволски прав си.

— А сърдита си дяволски възбуждаща. — Вдигна ръка и погали пламналите ѝ страни.

Изгубила търпение, Карин гневно я отблъсна.

— Искам обяснение — изкрещя тя. — Женен ли си? Това ли е? А мъжът с апарата е частен детектив, изпратен от ревнивата ти съпруга да се влачи по петите ти?

— Не, не е детектив.

— Женен ли си?

— Никога не съм бил.

Тя се взря в лицето му и изпита огромно облекчение. Но все още обезпокоена от внезапната промяна в него, продължи да сипе въпроси.

— Наркотици? Може би си престъпник, който бяга от полицията? Търсят те заради някакво ужасно престъпление?

Той се усмихна съчувствено и поклати глава.

— Ще те разочаровам, няма нищо толкова колоритно.

— Ако причината не е, че си женен все поради някаква причина те търси... Виж, не мога да се забърквам в неприятности.

— А в какво би могла да се забъркаш? — дрезгаво попита той и жадно целуна устните ѝ.

Тя се възпротиви, че той пренебрегва въпроса ѝ, сърдита и на себе си, че му позволява да се измъкне. Но той беше прекалено красив, целувките му — властни и горещи. Съпротивата ѝ постепенно стихна и не след дълго Карин застана от удоволствие. Миг по-късно тя склучи ръце зад врата му и се притисна до него.

— Искам те Карин — зашептяха устните му. — Искам те.

Почувства краката му между бедрата си, почувства го изгарящ от желание. Дланта му обви шията ѝ, пръстите на едната му ръка притиснаха гърдите ѝ. От гърлото му се отрони стон, които сломи волята ѝ и я лиши и от последната капчица здрав разум.

— Ще дойдеш ли при мен довечера? — Дерек впери в нея изгладнял, поглед. — На вечеря добави бързо той.

Не беше просто покана за вечеря. Това беше покана за леглото му. И Карин го знаеше. Той я целуна леко. Устните му едва докоснаха лицето ѝ.

— Моля те!

Тя мълчаливо кимна. Дерек я привлече към себе си и опря брада в главата ѝ. Двамата застигнаха така.

Мълчаха докато пътуваха. Но, когато застанаха един срещу друг пред вратата на бунгалото ѝ, той плъзна поглед по тялото ѝ. Карин имаше чувството, че я разсъблича.

— По залез-слънце ще те чакам.

Бяха оставили мотопедите си при главния комплекс А. Дерек се извърна и мълчаливо се отдалечи.

Тялото ѝ плуваше в пот. Когато Дерек я остави, беше прекалено възбудена, за да заспи, но до залез-слънце имаше прекалено много време и нервите ѝ щяха да се скъсат, ако не си починеше. Гимнастика, помисли си тя, физическото натоварване винаги ѝ беше помагало. Облече трико и къси шорти и се отправи към добре оборудвания салон наблизо. Напрягаше и разтягаше мускулите си, докато изтръпнаха. Сърцето ѝ лудо биеше след ритмичните движения. Не остана и следа

от обзелата я следобед тревога. Сега стоеше облежната на покритата с червено дърво стена на сауната и се опитваше заедно с потта да изхвърли и последната капчица тревога причинена ѝ от Дерек Алън.

Защо настъпването на нощта я безпокоеше? От какво се страхуваше? Нали затова беше дошла тук? Нали искаше да се избави от депресията, да отбележи избавлението си след развода, да изживее истинско прераждане в света на живите?

Е, днес следобед поведението на Дерек беше странно, но никой не е съвършен. Сега го чувстваше по-близък. Великолепен беше. Толкова мъжествен. Поради някаква странна причина, намираще я за привлекателна. Почувствала беше желанието в целувките му, почувствала го беше в...

Това също. Да, той беше наистина мъжествен. И тя го искаше. Защо тогава се колебаеше? Защото не знаеше нищо за него? Но нима това, което знаеше не ѝ беше достатъчно? Нямаше изгледи то да стане начало на постоянна връзка. Едва ли някога щеше да научи повече за живота му, както и той за нейния. Ще се наслаждават един на друг, докато са заедно, раздялата им ще бъде нежна и мъчителна и никога повече няма да се видят. Това беше всичко.

Всичко?

Защо имаше усещането, че няма да е толкова просто? Защото в живота рядко се случваха прости неща.

— Уверявам ви, не зная...

— Когато ангажирах бунгалото — Дерек говореше с тон, който не търпеше възражение, помолих името ми да не бъде споменавано пред никого и ако някой позвъни и попита за мен, да не давате каквато и да е информация. Вече на два пъти излъгахте доверието, което ви гласувах — рече Дерек не беше склонен да спести неприятностите на управителя на курорта.

— Съжалявам за нежеланите инциденти, които навярно сте преживели, господин Алън, но ви уверявам, че целият персонал беше уведомен за молбата ви. Навярно тези, които са нарушили уединението ви са били информирани за местопребиваването ви от някого извън почивния комплекс. — В гласа му се прокрадна надежда.

— Може би — съгласи се Дерек кратко. Когато ставаше дума за Спек Даниълс всичко беше възможно. — Напомням ви, че не искам да бъда обезпокояван по време на престоя си тук.

— Разбирам. Ще направим всичко, което е по силите ни.

— На първо време изпратете вечеря в бунгалото ми. Искам да бъде сервирана преди залез и не желая да бъда тревожен до утре преди обед, когато искам да сервирате — закуска.

— Разбира се, господине. Вечеря за сам...

— За двама, — последва дискретно мълчание, преди главният управител да прочисти гърлото си и да каже:

— Разбира се. Ще поръчаме...

— Не. Аз ще поръчам менюто. — Той извади листа, който беше написал предварително. — Разполагате ли с всичко?

— Да, господине. Още нещо?

— О, да. Още доста неща. Надявам, че сте си взели поука. Желая напълно да се съобразите с изискванията ми всичко да бъде перфектно.

— Здравей.

Вратата на сауната се отвори и към Карин се присъедини бледа жена приблизително на нейната възраст. Карин не ѝ се зарадва много. Беше погълната от обърканите си мисли. Но се усмихна и се опита поздравът ѝ да прозвучи мило.

— Уф, като че ли на плажа не е достатъчно горещо — въздъхна жената и попи лицето си с кърпа. Какво търся тук? Както и да е. Зная какво правя. Свалям калории. Откакто дойдох се тъпча като вандал. Този кошмар от вечни диети! Или мечта. Не зная точно кое от двете.

— Нямате вид на човек, който се нуждае от диети.

— Благодаря, но нали знаете, да бъдеш елегантен е масова психоза. — Тя въздъхна. — Искане ми се да мога да пратя всички други жени по дяволите, да си отдъхна и да дойда на себе си. — Карин се разсмя. Жената внимателно я огледа. — Вие ли бяхте снощи с онова страхотно парче?

Ако досега лицето ѝ не беше почервенияло от горещината на сауната, то сега с положително щеше да пламне от удоволствие.

— Да. — После се сети, че скоро щеше да бъде любовница на „страхотното парче“, потръпна и вдигна рамене. — Великолепен е,

нали?

Жената до нея красноречиво изви очи.

— Възхитителен. Каква коса! И тези очи. Разбира се, аз обожавам моя Сам.

— Той тук ли е?

— Да. Дяволски се забавляваме.

— Откъде сте? — Повече от година Карин не беше разговаряла с друга жена за мъже. Откри, че този разговор между „момичета“ я забавлява.

— Синсинати. Мястото тук е страхотно, нали? Откакто сме дошли тук, Сам е непредсказуем като уличен котарак. — Изкиска се. — Харесва ми.

Карин се усмихна.

— Отдавна ли сте женени?

Младата жена избухна в смях.

— Не сме женени.

— О — прошепна Карин приглушено. — Извинявайте. Помислих си...

— Аз не съм омъжена, но Сам е. Ще умра ако жена му разбере, че сме тук. Тази кучка! Превърнала е живота му в ад.

Гласът ѝ изтъня, но Карин не искаше да слуша повече. Според думите на младата жена съпругата беше отвратителна партия, истинска досадница, никаквица. Но Карин ѝ съчувстваше. Дали приятелката на Уейд беше говорила така по неин адрес? Или може би и той не ѝ беше спестил подобни характеристики? Дали по време на всичките си бизнес пътувания извън града, той всъщност не се е забавлявал с нея?

Карин се извини и се втурна към бунгалото си. Сега си спомни как рекламните брошури са попаднали в чекмеджето на бюрото ѝ. Един ден ги беше открила в джоба на палтото на Уейд и беше решила, че се готви да я изненада с малка ваканция. Когато на шега го попита дали това не е така, Уейд призна, че наистина е искал да я изненада.

Никога не направиха това пътуване. Само седмица по-късно той си тръгна. Съвсем ги беше забравила до вечерта, в която Лари я изненада с ултиматума си. Сега осъзна, че Уейд ги е събирал не заради нея, а заради приятелката си.

Толкова по-различна ли беше от всички останали на този свят? Нима вече нямаше нищо свято? Нима бракът беше шега, а тя е

единствената, която не прекрачва прага на позволеното.

Хората играеха, изпълняваха роли. Връзките помежду им бяха временни и не изискваха нищо друго, освен глад за секс. Дали нямаше някакво негласно споразумение на курорти като този да се ходи не със съпругите, а с любовниците? Или може би неженените идваха тук с единствената цел да...

Стъпките ѝ отекнаха несигурно. А тя? Не правеше ли същото и тя? Нима не беше дошла тук, за да изживее подобна връзка? Изпита погнуса. В устата ѝ загорча. Този сценарий не беше подходящ за нея. Мястото ѝ не беше тук. Не можеше да играе тези игри. Кое я беше накарало да мисли, че би могла?

Чувстваше се неподготвена и непохватна в тези креватни истории. През последните два дни глупаво се заблуждаваше, че може да е привлекателна за някой мъж. Но ако тя не успя да задържи Уейд Блейкмор, който беше не особено привлекателен, не кой знае колко интелигентен и секси, как можеше да се надява да съблазни мъж като Дерек Алън?

Сякаш в сауната срещна приятелката на Уейд. Мислеше, че е излекувана от болката, но не беше така. Болката беше тук. Остра и разяждаща, стриваше крехкото ѝ самочувствие на прах.

Влезе в бунгалото и погледът ѝ попадна върху новата рокля в гардероба. Отиде до него и плътно затвори вратата. Тази вечер нямаше да се срещне с Дерек. Няма защо да се заблуждава. Утре ще събере нещата си и ще се прибере. Ще се върне във Вашингтон, откъдето изобщо не трябваше да тръгва.

Изкъпа се, навлече една стара плажна рокля и се изтегна на леглото. Телефонът иззвъня няколко минути по-късно. Не му обърна внимание. На всеки пет минути той отново иззвъняваше. Изключи го, отхвърли и всяка мисъл, която беше прекалено болезнена, за да се занимава с нея. Лежеше неподвижно по гръб, вперила поглед в тавана и в нея цареше пълен покой.

Остана така докато не чу потропването по бравата на външната врата. Повдигна се на лакти само миг преди да разпознае Дерек Алън в тъмната сянка зад прозрачните завеси.

— Върви си — извика тя.

— Какво става? Защо лежиш тук в тъмното?

— Нищо не става. Просто искам да остана сама.

— Защо не вдигаш телефона?

— А ти защо не спря да звъниш?

Вече явно ядосан, Дерек влезе в стаята. Мислеше, че е болна или ранена. Откритието, че просто е в лошо настроение едновременно го успокои и разгневи.

— Искях да разбера какво те бави.

— Няма да дойда.

— Виждам това, по дяволите — той седна с прегънат крак върху леглото и се наведе към нея. — Поканих те, ти каза да. Невероятно грубо е да оставиш някой да те чака и притеснено да се криеш и дори да не се обадиш и да обясниш какво е станало.

— Виж какво, съжалявам — в гласа ѝ почти прозвуча разкаяние. — Щях да ти се обадя, но не исках да разговарям с теб. Надявах се да схванеш намека и да се откажеш.

Той високо се изсмя.

— Днес веднъж вече ти казах, че никога няма да те пусна. — Дерек протегна ръце към нея, но тя го отблъсна.

— Остави ме, Дерек. Не искам да вечерям с теб. Не искам да имам нищо общо с теб. С който и да е мъж. А ако не си тръгнеш, ще извикам управителя.

Отново се разсмя.

— Уверявам те, управителят ще остане съвсем безразличен. Ако му покажа обръч, ще скочи през него.

Тя му се озъби.

— Предполагам очакваш същото и от мен?

Върху устните му бавно изплува чувствена усмивка.

— Карин скъпа, съпротивлявай се ако искаш. Това ще направи всичко по-вълнуващо. — Той я взе на ръце и я вдигна от леглото. После премина през завесите сякаш те бяха от дим и я отнесе навън.

ПЕТА ГЛАВА

Карин се задушаваше от яд. Безполезно беше. Той пренебрегна унищожителния ѝ поглед и с широки крачки се отправи към бунгалото си. Всъщност, изглеждаше ужасно доволен от себе си. Ако очакваше да бъде молен да я остави или да спори с него, щеше да бъде разочарован. Щом стигнат до бунгалото му и я пусне, тя спокойно щеше да заяви, че иска да се прибере и ще го направи. Но в поведението на Дерек винаги е имало нещо непредсказуемо. Сякаш установените правила не се отнасяха до него. Или ако се отнасяха, той безогледно ги пренебрегваше.

— Ето, пристигнахме — мило каза той, когато стъпиха на терасата на бунгалото му. Носеше я дори без да се задъха.

Въпреки решението ѝ да остане безразлична към всичко, което той можеше да направи или каже, когато прекрачиха прага, Карин ахна от удивление. Всекидневната беше преобразена. Мебелите бяха изтласкани до стените на стаята. В средата на пода имаше матрак, покрит с бели копринени чаршафи. На пода до него лежеше дебела, пухкава овча кожа, също искрящо бяла. На другия край бяха струпани купчина възглавници. С различни размери и големина, от различни тъкани и цветове, те примамливо приканваха. Широките гънки на мрежа за комари, събрана на възел при тавана над матрака, падаха надолу и обгръщаха леглото като прозрачна шатра.

Многобройни свещи, разпръснати из цялата стая, хвърляха бледа светлина. Въздухът беше напоен с аромата на лавандула, орлови нокти и жасмин. До мрежата стоеше подвижна масичка за сервиране. От сребърните блюда се носеха божествени ухания. В сребърна кофичка се изстудяваше бутилка бяло вино, затрупана с ледени кристали.

Свежите цветя бяха навсякъде. Някои изкусно наредени във вази, други небрежно разпръснати. Отнякъде се носеше нежна, тиха музика.

Безмълвна, с леко разтворени устни, Карин дори не знаеше, че Дерек твърде безцеремонно я слага в средата на леглото. Остана застинала и с благоговение оглежда екзотичната, наситена с еротика

обстановка и вдигна поглед към мъжа, които стоеше до нея и сякаш изведнъж се събуди. Дерек стоеше широко разкрачил крака, сложил ръце на кръста си и я гледаше така, сякаш тя беше негова робиня, на която ѝ се напомняше кой е господарят тук.

Златистите кичури на гъстата му кафява коса се открояваха живописно. Светлина проблясваше и в очите му.

Смуглата му кожа се сливаше с тъмните сенки на стаята, копчетата на бялата му риза с навити ръкави бяха разкопчани почти до кръста. Голотата на гърдите му силни и мускулести я смущаваше. Тъмните му панталони... Не гледай, не гледай, повтаряше си Карин. Но нямаше сили да отклони погледа си. Това беше грешка. Панталоните му стояха прекалено добре. Възбуждащ беше. Сърцето ѝ заби лудо.

— Чакам — устните му изтъняха в твърда, упорита позиция.

Тя седеше с превити колене, опряна на изпънатите си назад ръце. Дерек се надвеси толкова близо над нея, че Карин трябваше да извие главата си назад, за да вижда заплашителния му поглед. Косите тежко се разпиляха по гърба ѝ.

— Какво чакаш? Да припадна в несвяст? — раздражено отвърна тя.

— Чакам да ми кажеш кое промени решението ти. Защо стоеше там горе и се криеше в тъмното — кимна той към бунгалото.

— Не се криех.

— Не мисля така. В противен случай щеше да вдигнеш телефона и любезно да откажеш. Какво се случи, Карин? Защо е тази неочаквана промяна?

Тя нервно навлажни устни и ядно се прокле. Разбрал е. Тръсна глава и се опита в гласа ѝ да прозвучи безразличие.

— Бях разстроена след инцидента следобед. Когато се съгласих да дойда тук, не бях съвсем на себе си. Тогава, там, бих се съгласила на всичко.

Дерек сви скептично устни. Замълча дълго, толкова дълго, че накрая тя вече не знаеше къде да се дене от смущение.

— Никога не ме лъжи. Това никак не ти се отдава. Сега те питам отново. Защо?

— Защото не исках да дойда — пламна тя.

Той коленичи пред нея и хвана раменете ѝ, сякаш се готвеше да я разтърси.

— Това е глупава лъжа. От самото начало се привличаме. Не ми казвай, че не ме искаш. Няма да ти повярвам. — Ръцете му се плъзнаха към шията ѝ и пръстите му погалиха кожата ѝ. — Защо е тази промяна, скъпа?

Желанието да се съпротивлява я напусна. Нежният глас, галещите пръсти, блясъкът в очите му я обезоръжиха. Не можеше повече да играе ролята на безотговорна кокетка, както не можеше да бъде и прелъстителка.

— Изплаших се — промълви тя и сведе поглед.

— От мен ли? — попита той с невярващ глас.

Карин поклати глава.

— От себе си. Страхувах се да не направя нещо глупаво, да не изпадна в неудобно положение. Казах ти, не ме бива за тия неща.

Изтече един дълъг миг, преди той да заговори меко.

— Не трябва ли да оставиш аз да преценя това? — Докосна косата ѝ и прокара пръсти през кичурите.

Карин рязко вдигна глава.

— Състраданието ти е излишно.

Той рязко се наведе към нея. Дланта му обви главата ѝ и устните му жадно да се впиха в нейните. Целуваше я с настървение, после се отдръпна също толкова неочаквано.

— Това на състрадание ли ти прилича? Сега искам да ми кажеш откъде у теб тази склонност да се подценяваш?

— Не, не е точно така.

— А как?

— Може би се надценявам. Не ме бива за тези неща.

— Кой ти каза това?

— Бившият ми съпруг — гневно отвърна тя.

— Собственият ти съпруг ли?

— Не по този начин.

— Не разбирам — премигна Дерек.

— Не очаквам да разбереш.

— Обясни ми тогава.

— Не.

— Защо?

— Това е тъжна, досадна история.

— Нощта е пред нас.

— Не можеш ли да се сетиш за нещо по-...

— По дяволите, искам да ми разкажеш — Дерек изръмжа като тигър, комуто са отнели обяда.

— Добре — изкрещя тя в отговор, — ще ти кажа щом това е условието, за да се измъкна оттук и да се махна от теб по-скоро. — Тя го отблъсна и седна с кръстосани крака. Нервно сплиташе и разплиташе пръсти докато говореше. — Бяхме женени седем години. Мислех, че сме щастливи. Разбира се, след време много неща вече бяха лишени от очарование. Но това е нормално, нали? Станаха навик.

— Кои неща? Сексът? Сексът ли стана навик?

Защо не му кажеше, че това не е негова работа? Карин гневно вдигна очи, но искрената загриженост, изписана на лицето му, уталожиха я.

Може би наистина имаше нужда да разкаже всичко? След нощта, когато Уейд си тръгна, не беше разговаряла с никого за случилото се. Не искаше да товари Кристин с проблемите си. А и тя беше прекалено млада, за да има някакво отношение към тях. Малкото ѝ приятелки бяха щастливо омъжени и не можеха да разберат болката от усещането, че е отхвърлена.

— Да, и това. Правехме го активно, с много въображение. Но имаше и нещо друго. Той стана разсеян, резервиран. Не говорехме много. Опитвах се да го накарам да говори, но той само свиваше рамене и казваше, че има проблеми в работата си.

— И после?

— Няма кой знае какво. Страхувам се, че е съвсем банално. Една вечер се върна в къщи и ми каза, че иска развод.

— Посочи ли някаква обективна причина?

Карин се засмя, явно развеселена.

— Съвсем реална причина друга жена. Съпругът ми ме остави заради друга жена. Това е.

— И това те кара да се чувстваш сексуално непълноценна?

— А ти не би ли изпитвал същото?

— Не.

— Е, аз пък се чувствам така. Не говоря само за секс. Става дума за много повече неща.

— Още ли обичаш този глупак?

Карин вдигна поглед към него.

— Не. Споделяше с този непознат неща, които не беше доверила никому. Мислеше, че е неспособна да бъде толкова доверчива, когато с изненада се чу да казва: — Не мисля, че и тогава съм го обичала.

— А защо се омъжи за него?

— Харесваше ми усещането за сигурност, което ми внушаваше представата за брак. Баща ми почина, когато Кристин беше бебе. Майка ни отгледа сама. Виждах тъгата ѝ, колко ѝ е трудно да се бори с всичко. Мисля, че се омъжих за Уейд, защото той пръв ме помоли за това. Може би съм се страхувала, че ще бъде единственото предложение, което ще получа. Между нас съществуваше някакво привличане. Той имаше добра работа и бъдеще пред себе си. Влюбих се в американската мечта. А не в мъжа. Като си помисля сега — не. Изглежда наистина не съм обичала. Не и по начина, по който бих искала. — След тези думи Карин почувства, че сваля огромен товар от раменете си. Товар, който носеше вече цяла година. Вината за разсипания им брак не беше изцяло в Уейд. Сега, когато призна грешките си, се почувства по-добре. Може би така щеше да забрави болката, бавно и малко по-самоуверено, тя вдигна очи към Дерек.

— Нарече го глупак. Защо?

Той докосна лицето ѝ.

— Съвсем по женски. Присиш комплименти.

— Може би. — Карин тръсна глава.

— Не прехвърляй вината на Уейд върху себе си. — Начина, по който произнесе това я накара отново да вдигне поглед. — Искала си да спасиш брака, а той не. Оскърбил те е като те е напуснал заради друга жена. Ужасно те е наранил. — Дерек докосна лицето ѝ. — Довечера ще те накарам да забравиш болката. Ще ти покажа колко красива и желана си. Утре този глупак ще остане само лош спомен. Ще прогоня спомена за ненавистното му присъствие в живота ти. — Дерек леко докосна устните ѝ. В ласките му нямаше и следа от предишното настървение, а само безкрайна нежност. — Искаш ли вино? — попита той и отметна кичур коса от рамото ѝ.

— Да.

Дерек повдигна мрежата за комари и протегна ръка към кофичката за лед. Обви бутилката в бяла ленена кърпа, отнесе я до

легло и ловко я отвори. Напълни двете чаши с искрящо златисто вино и подаде едната на Карин.

— Целувките ти са по-сладки от всяко вино. — Това не беше съвсем традиционен тост, но Дерек поднесе чашата си към нейната и после и двамата отпиха. Той се наведе напред и я целуна. След глътката вино устните му бяха прохладни. Когато се отдръпна, тя закопня за тях. Меката светлина на свещите се отразяваше в блесналите ѝ очи.

— Харесва ми тук — каза тя. — Имаш въображение.

— Може би трябваше да стана филмов продуцент — разсмя се той.

— Или актьор.

— Абсурд — поклати той глава.

След всяка глътка, новото ѝ самочувствие нарастваше все повече и повече.

— Защо?

— Не обичам да бъда фотографиран — отвърна той неочаквано рязко и с това показа, че темата е изчерпана.

Карин не знаеше как да приеме уклончивия му отговор. Гласът му я накара отново да се върне към действителността. Питаше я дали е гладна.

— Май да — каза тя и замълча за миг, преди отново да продължи. — Днес следобед ходих в спортния център на комплекса и...

Целувките му я накараха да замълчи. Лениво докосна лицето ѝ, после ухапа долната ѝ устна.

— И какво?

— Забравих — прошепна тя и устните им отново се сляха.

— Надявам се вечерята, която поръчах да ти хареса. — Той се извърна, приведе се към масичката за сервиране и вдигна капациите на тежките сребърни подноси. — Ухае божествено. — Дерек напълни голямо блюдо с храна и го остави в скута ѝ. После се настани с лице към нея. — Пиле. Мариновано с подправки, готвено на бавен огън върху дървени въглища. Много популярно на острова. „Унищожи и подмини“, друго национално ястие.

— Така се казва ли?

Той кимна.

— Треска, задушена в пипер и подправки, навита на руло, потопена в масло и изпържена.

Имаше също и папая, ананас и пресни зеленчуци. Карин беше очарована. И от вида на местната храна, и от вкуса и познанията на Дерек. Когато той изброи всички блюда, Карин вече едва устояваше на изкушението да ги опита.

— Нямам прибори.

— Не са ти нужни. Затова избрах блюда, които се ядат с пръсти. Аз ще те храня.

Прониза я сладостно усещане. Никога не беше получавала толкова еротично предложение. Не заради самото него, колкото заради начина, по който беше казано. Дерек вдигна късче пилешко месо и го поднесе към устата ѝ. Прекалено замаяна, за да направи каквото и да е, тя прие хапката. Бавно задъвка, без да откъсва поглед от него. Великолепно беше.

— Харесва ли ти?

— Хмм. Да.

— Мога ли да получа и аз?

Тя застина за миг, после вдигна късче месо и го поднесе към устните му. Той отчупи хапка от него и задъвка, вперил поглед в нея. Преглътна и взе остатъка от пръстите ѝ.

Опитаха всяко блюдо върху масата. Бавно. Мълчаливо. Говореха единствено погледите им. Карин имаше усещането, че живее в пленителен сън, от който се надяваше никога да не се събуди. Чувстваше се като героиня на вълшебна приказка, прекалено красива, за да е истинска.

Дерек леко се повдигна и нежно събра косите ѝ в дланта си. Вдигна ги, наведе се напред и притисна устни към трапчинката между ключиците ѝ. Топлият му дъх погали кожата ѝ. Почувства неуловимата влажна ласка. Устните му погалиха шията ѝ. Промърмори нещо, но тя не чу ясно думите му. Те не бяха важни. Знаеше какво казва.

После Дерек отново се облегна назад и отпиха от чашите си. Наля още вино. Сложи късче сочен ананас в устата ѝ и попи устните ѝ с ленена салфетка. Плъзна поглед по лицето ѝ.

— Много си красива, Карин. Искам да видя повече от теб.

Вдигна ръка към горното копче на дрехата ѝ и го разкопча. Карин смутено сведе очи към старата рокля. Навлече я след душа, защото

беше свободна и удобна.

— Исках да облека новата си рокля тази вечер.

— Друг път.

Дерек не откъсна поглед от лицето ѝ, докато не разкопча дрехата ѝ до кръста. Сведе надолу очи едва когато свали корсажа ѝ. Остана задълго загледан в нея, котешките му очи жадно светеха.

— Красиви са — прошепна той. Почти с благоговение прокара пръсти по гърдите ѝ. — Толкова нежни! — Дланите му обвиха гърдите ѝ, повдигнаха ги, пръстите му погалиха зърната. Карин притвори очи. — Не — глухо прошепна той, — гледай ме.

Тя отвори очи. Дългите му, изящни пръсти тъмнееха върху кожата ѝ. Движенията му бяха красиви. Усмихна ѝ се.

— Харесваш ми.

Вечерята им продължи неочаквано дълго. Храната беше превъзходна, виното опияняващо. Между хапките си разменяха целувки и ласки, които разпалиха и друг глад у Карин. За десерт имаше пържени банани със захар и канела. Дерек постави една хапка върху устните ѝ и се разсмя на захарта, полепнала върху тях. Събра я с върха на пръста си и го поднесе към устните ѝ.

Дъхът му остро изсвистя през стиснатите зъби. Очите му блестяха като топази.

— Знаех, че устните ти ще ми доставят удоволствие дрезгаво — процеди той. Дерек отмести сребърния поднос и се наведе към нея. Карин бавно се облегна на възглавниците. Искаше ѝ се да се слее с него, да го притисне, докато стане част от него, от почернялата, гладка кожа, от топлото му тяло. Пръстите ѝ бавно, много бавно решеха косите му. Наслаждаваха се на допира на златистите кичури. Копнееше за него, за целувките му. Нетърпеливо притисна устни към кожата на врата му.

Той повдигна глава и погледна надолу към пламналото ѝ лице.

— Не бързай. Имаме цяла нощ.

Дерек леко се изправи и Карин замръзна от мисълта, че навярно изглежда прекалено невъздържана. Роклята ѝ беше разкопчана до кръста и разкриваше потръпващите ѝ, порозовели гърди. Вдигнатата ѝ пола откриваше бедрата. Виждаше се дори дантелата на бикините ѝ. Разбъркани кичури коса падаха върху лицето ѝ.

Тя се изправи, прикри гърдите си с корсажа и дръпна полата си надолу. Опита се да подреди косата си, макар да знаеше, че усилията ѝ са напразни.

— Прекрасна си — в очите на Дерек блеснаха искрици. — В един миг си като подивяла котка, в следващия свенлива и плаха. Господи, с какво удоволствие бих надникнал във всичките ти тайни.

Дерек се извърна и започна методично да покрива подносите върху масичката за сервиране. После я избути в най-отдалечения край на стаята.

— Харесва ли ти музиката?

— Прекрасна е.

— Трябва да ми кажеш, ако нещо не ти харесва — тонът му подсказа, че говори не само за музиката, и тя го разбра.

Отново се върна при леглото, повдига мрежата против комари и ѝ подаде ръка. Тя я пое и се изправи. Бавно и неумолимо той я привлече към себе си. Лениво я целуна и свали роклята ѝ. Плъзна я по тялото ѝ, надолу по ханша и краката и я пусна върху матрака. Тя остана само по бикини. Би трябвало да се срамува. Но не чувстваше свян. Благоговението в погледа му не би допуснало това. Покри гърдите ѝ с длани и продължи да я гали. Играеше си с нея, като със скъпа играчка. Полумракът на стаята не скриваше удоволствието, изписано върху изящните черти на лицето му и блясъка на очите. Устните му докоснаха зърната на гърдите ѝ. Карин се олюля и впи ръце в косата му.

— Дерек — тихо извика тя.

— Да, Карин, да, мила.

Чувстваше се изгубена и покорена от магията на тези устни. Ласките му бяха опияняващи и романтични, дръзки и покоряващи. Езикът му направляван единствено от желанието да достави удоволствие и на двамата. Плъзна длани надолу и обви кръста ѝ. Прокара пръсти по ръба на бикините ѝ. Свали ги и ги пусна да паднат около глезените ѝ. Тя стъпи извън тях.

Дерек се изправи и жадно огледа тялото ѝ. Погледът му направо я изгаряше. Карин пламна от възбуда, която не можеше да скрие. Дерек погледна гърдите ѝ и се усмихна. После сведе очи и стисна зъби. Меката сянка между бедрата ѝ го заинтригува. Докосна я с върховете на пръстите си. Карин стаи дъх. Той се свлече на колене, обви ханша ѝ

с ръце и я привлече към себе си. Целуна копринената ѝ кожа с нежна настойчивост. Карин се чувстваше замаяна. Никога най-интимните кътчета на тялото ѝ не бяха докосвани с толкова нежност и самозабрава. От устните ѝ се отрони стон. Дерек за миг отново се изправи, обгърна я с ръце, обхвана главата ѝ с длани и я притисна към гърдите си.

— Ш-шт. Отблъсква ли те тази интимност?

— Не, не — изстена тя. — Просто... О, Дерек, прегърни ме.

Той я притисна и леко я залюля. Отпусна ръце едва когато почувства, че тя отново диша спокойно.

— Не мислиш ли, че върху ми има прекалено много дрехи — попита той. — Ще ме съблечеш ли?

Карин втренчи в него широко разтворени очи, после впери поглед в гърдите му.

— Щом искаш.

— Аз искам ти да пожелаеш това.

Пръстите ѝ плахо докоснаха няколкото, все още закопчани копчета на ризата му. После я издърпаха от колана му и продължиха да я разкопчават. Той измъкна ръце от ръкавите и хвърли дрехата настрана. Карин протегна дланите си към колана на панталоните му. После ги оттегли. Направи нов опит и отново изгуби кураж.

— Съжалявам — прошепна тя.

— Всичко е наред.

Той ѝ помогна и свали панталона си. Карин стоеше безмълвна, вперила поглед в гърдите му. Тялото му беше хармонично. Мускулите на гърдите, гърба, раменете и краката бяха добре очертани. Целият беше силен и изящен.

— Красив си.

Тя не съзнаваше, че произнася мислите си на глас, докато той не сведе глава към нея и погледът му не я прониза. Сега, когато беше гол, усещането за първичност, което се излъчваше от него беше по-силно от всякога и сърцето ѝ нервно заби, сякаш се готвеше да скочи от висока скала. Дерек протегна ръка и вдигна от земята сребърен поднос, който Карин не беше забелязала до сега. Върху него бяха поставени флакони със златиста течност.

— Легни.

Тя се приведе към купчината възглавници.

— По корем — каза той и Карин покорно се подчини. Коленичи до нея. Предпазливо постави подноса до себе си.

— Трябва да се отпуснеш — прошепна той и прокара ръце от раменете до коленете ѝ. Топлата му длан се задържа само миг по-дълго върху гърба ѝ, ханша, бедрата.

Тя опря чело на дланта си и притвори очи.

— Ще ме масажираш ли?

— Не, ако това ще те приспи — погъделичка той гърба после седна върху бедрата ѝ и Карин си помисли, че това, би било невъзможно. Дерек се изправи на колене, но чувстваше твърдите му бедра, притиснати към кожата на краката ѝ. Събра косата ѝ в кок и откри тила. Изля съдържанието на единия флакон върху дланта си. До ноздрите ѝ стигна уханието на екзотични цветя, чието име дори не можеше да назове. Не така деликатни като карамфили, не толкова тежки като гардения.

— О, великолепно е — сънливо прошепна тя.

— Кое? Уханието, или ръцете ми?

— И двете.

Той разтри раменете ѝ, докато у нея не остана и следа от напрежението. Мускулите ѝ сякаш се стапяха, масажирани от силните му пръсти. Обви китките ѝ с длани и разпери ръцете ѝ встрани. После разтри мишците ѝ, докато Карин доби усещането, че няма сила и воля да повдигне и перо. Пръстите му притискаха всеки прешлен на гърба ѝ, а когато се спуснаха към ханша ѝ, тя потръпна от удоволствие. После се плъзнаха към глезените. Карин вече не беше толкова сигурна, че това, което той прави, наистина е масаж. Но каквото и да беше, я възбуждаше както никога досега. Настъпи миг, в който възбудата ѝ се превърна в копнеж и агония и тя отчаяно поиска да бъде обладана. Дерек се отпусна върху нея и леко ухапа врата ѝ, после плъзна длани и обхвана гърдите ѝ.

— Толкова си сладка — шепнеше той, — толкова те харесвам. Така ти е добре под мен.

Тя се чувстваше безсилна, прикована под натежалото му, горещо и напрегнато от желание тяло. Той леко се повдигна и я извърна към себе си. Целувката му беше изпепеляваща. Разтвори краката ѝ и погали бедрата ѝ.

Карин зарови лице във възглавниците.

— Не, не — възпротиви се Дерек. Искам да виждам лицето ти — каза той и се повдигна върху ѝ.

Докосна я. Тя изстена и постави ръце върху гърдите му, пръстите ѝ се впиха в плътта му, зъбите ѝ хапеха долната му устна.

— Искам те, Дерек.

— Карин, Карин, мила. Приеми ме в себе си. Дълбоко. Дълбоко.

С едно движение тя обви бедра около него и го привлече към себе си, докато той я изпълни. При всеки нов тласък върху лицето му се изписваше неизказано удоволствие.

Произнасяше думи, които ѝ звучаха странно, но отекваха в стаята.

Малко след като усети, че тя остава съвсем без сили и конвулсии разтърсиха тялото ѝ, той се отпусна, зарови лице в шията ѝ и се освободи от страстта си.

Задоволени, изтощени, бездиханни, останаха за дълго притиснати един до друг със слети тела.

ШЕСТА ГЛАВА

Бавно отвори очи. Сън ли беше изминалата нощ? През мрежата се процеждаха слънчеви лъчи и смътната светлина усилваше усещането за приказност. Очертанятията на предметите се сливаха в неясни сенки. Свещите бяха изгорели и застинали сред разноцветни локвички восък. Цветята във вазите все още бяха свежи, но вече не ухаеха. Масичката за сервиране пак стоеше до най-отдалечената стена. Ледът в кофичката за вино се беше разтопил.

Тя лежеше гола и отпусната върху копринените чаршафи. Овчата кожа гъделичкаше пръстите на краката ѝ. От възглавницата до нея се носеше уханието на Дерек. Следите от тялото му личаха върху леглото. Но дори и без тях, тя знаеше, че нощта не е била сън. Истина беше. Мъжът беше оставил следа и върху тялото ѝ, и в душата ѝ. Само след една нощ, тя го познаваше по-интимно, отколкото Уейд, за когото беше омъжена и с когото живя седем години.

Усмихна се доволно, слезе от леглото и отиде до вратата на терасата. Веднага го зърна сред вълните на прибоя. Загребваше самоуверено водата, гъвкав и подвижен като змиорка. Отмерените движения на силните му ръце, за които тя знаеше, че могат да даряват неизказана нежност, го отведоха много по-далеч навътре и тя обезпокоено се вгледа след него. После кафявият му гръб се изви и той изчезна под водата. Когато след миг главата му отново се появи, с рязко движение отърси водата от косата си и заплува към брега. Излезе на пясъка със самонадеяността на морски бог. Солената вода се стичаше по гладките мускули на ръцете му по същите пътечки, които устните ѝ бяха чертали през нощта. Кристални капчици блясваха по косъмчетата на гърдите му миг преди да се спуснат надолу по корема и бедрата. Беше гол. Карин се засмя с обич. Не познаваше друг, мъж или жена, който да се чувства така свободно с голотата си. Уейд не беше кой знае колко свенлив, но го беше виждала гол само в леглото или под душа. Дерек не страдаше от подобни скрупули. Той се чувстваше съвсем удобно напълно разсъблечен. Сега слънцето обливаше тялото

му със златиста светлина. Движеше се с грациозността на голяма котка, плавно и без нито едно излишно движение.

Снощи този мъж, този непознат ѝ бе разкрил новия език на любовта. Сутринта се събуди обогатена с множество нови усещания, за чието съществуване дори не подозираше, преди да прекара нощта в леглото на Дерек Алън. Той не само събуди живот в заспалите ѝ сетива, но им показа и за какво са създадени. Нещата, които говореше бяха възбуждащи, всичко, което правеше, беше еротично. А онова, което тя направи, надхвърляше здравия разум. Карин вдигна ръце към трескавото си лице. Нима тази чувствена жена наистина беше тя? Наистина ли се държа по този начин или паметта я лъжеше? И не изпитваше и сянка свян. Защото макар че сексът между тях достигна границите на удоволствието, нищо от онова, което правеха, не беше покварено. Помежду им имаше само красота, сладост и отдаване. Чувстваше се удостоена с висока чест, изпълнена с достойнство, а не унижена, нито пък прелъстена.

Дискретното почукване на вратата я изтръгна от унеса ѝ. Карин хвърли поглед към плажа. Дерек стоеше на пясъка и подсушаваше гърба си с хавлия. Спусна се към дрехите, оставени върху облегалката на стола, грабна плажната рокля, навлече я и бързо се закопча.

— Да — викна тя към вратата.

— Закуската, госпожо.

Отвори вратата и двама мъже от персонала внесоха друга маса за сервиране. Пожелаха ѝ добро утро, а тя стоеше смутено и пристъпваше от крак на крак. Ако на хотелската прислуга се раздаваха медали за дискретност, тези двамата тук със сигурност биха получили отличие. След първоначалния поздрав сякаш забравиха за присъствието ѝ. Оставиха масата, запалиха спиртника под каната с кафе, наляха леден плодов сок в охладени чаши и отнесоха масата от вечерта. Нито за миг не погледнаха към разхвърляното легло в средата на пода.

Дерек влезе в стаята, когато те вече се готвеха да се оттеглят. Карин се извърна и с облекчение въздъхна като видя, че е увил хавлията около кръста си. Той се приближи към нея, хвана дланта ѝ и погали ръката ѝ, после забеляза масата за закуска, кимна одобрително на прислугата и ги освободи.

— Добро утро — извърна се Дерек към нея, щом вратата се затвори зад тях. Очите му блестяха жадно.

— Добро утро.

— Отдавна ли си будна?

— Станах само преди миг.

— Неприятно ми е, че си се събудила сама.

— Няма значение. Гледах как плуващ, когато донесоха закуската. Изглежда вкусно.

Той разви кърпата и небрежно я пусна на пода.

— Ти изглеждаш вкусно — шепотът достигна до нея само миг преди да я прегърне.

Обви ръце около раменете ѝ, сплете пръсти и я привлече към себе си за първата целувка за сутринта. Излишни бяха всякакви уговорки, всички думи, с които би се опитал да оправдае желанието си. Езикът му потъна между зъбите ѝ в дълга, жадна целувка. Познатата отмала отново завладя Карин. Дерек плъзна ръце по тялото ѝ и разтвори роклята ѝ. Пусна я да падне на пода.

— Водата беше освежителна — каза той с лукава усмивка.

— Чувствам това — дъхът ѝ докосна устните му, докато я носеше към леглото. Тя се отпусна върху възглавниците, упоена от магията на целувките, с които обсипваше гърдите ѝ.

— Ами закуската? — изстена тя.

— По-късно.

— А после какво?

— Още от същото — шепотът им се сля, докато той я облада.

Следващите дни протичаха по същия начин. Не правеха планове за бъдещето. Приемаха нещата такива, каквито са. Хранеха се, спяха, забавляваха се, плуваха, излежаваха се на плажа и правеха любов винаги когато пожелаеха.

Карин се чувстваше така, сякаш беше попаднала в рая. Знаеше, че в края на седмицата ще се върне към старото си съществуване, също като Пепеляшка при дванайсетте удара на часовника. И повече никога нямаше да види Дерек.

Но тя се задоволяваше с малко. Това беше нейна приказка, тя беше героинята и щеше да участва в нея и да се наслаждава до самия край. Нали заради това беше цялото това пътуване? Нали така го искаше? Нима не се нуждаеше ужасно от него?

Но също беше и много повече, отколкото тя можеше да се надява. Дерек беше най-страстният мъж, когото познаваше. Той превръщаше храната, напитките, плуването, съня в чувствени преживявания, каквито тя никога не беше предполагала, че могат да съществуват. Предлагаше ѝ храна, каквато не беше опитвала. Струваше ѝ се вкусна. Опитваше силни напитки, които я сгрываха и разпалваха страст у нея. Започна да обожава докосванията на слънцето и пясъка върху голата си кожа. Тропическият бриз рошеше разпуснатите ѝ коси. Широките, лъскави листа на бадемовите дръвчета ѝ доставяха неизказано удоволствие, ярките цветове на тропическите храсти я удивляваха. Небето никога не беше блестяло така ярко за нея.

А що се отнася до любовта помежду им, тя осъзна, че е била девственица в сравнение с онова, на което той я учеше. Не допускаше, че любовта може така да обсеби тялото, сърцето и душата ѝ.

В прегръдките му, завладяна от упоителните целувки и нежни ласки, тя забрави всички свои задръжки и скрупули. Правеха любов на терасата на бунгалото, с блеснали от плажното масло тела, докато върху тях заискряха капчици пот. Под душа, в леглото, на лодката, която наеха един следобед. Веднъж му беше казала, че сексът с Уейд се е превърнал в нещо обикновено, в лишен от въображение навик. Дерек се зае да поправи това. Нищо от онова, което правеха не беше обикновено или лишено от въображение. Ласките му бяха страстни и горещи. Отдаваше ѝ се целия, без разлика дали я люби трескаво и жадно, или лениво и нежно. Същото ставаше и с нея. Беше едновременно възбуждащо и плашещо.

— Не си тук — меко се усмихна той веднъж по време на вечеря.

Бяха решили да оставят бунгалото, където най-често се хранеха и да отидат до комплекса. Там музиката беше пленяваща, а шведската маса винаги добре заредена.

Носеше роклята, купена в града. Косата ѝ беше вдигната на хлабав възел на върха на главата и украсена с яркожълт цвят от хибискус. Чувстваше се много женствена и крехка, съвсем различна от силата и мъжествеността, които се излъчваха от Дерек. Дерек отпи от виното и плъзна жаден поглед по тялото ѝ.

— О, извинявай.

— Не се оплаквам. Просто искам да зная какво става зад красивите ти кафяви очи, когато ме гледаш по този начин. Често го

правиш.

— Така ли?

— Така — той се наведе над масата и открадна въздушна целувка. — Да — каза до устните й. — Какво виждаш, когато ме гледаш така настоятелно?

— Ще ти се стори глупаво — искрено призна тя. — Изглежда сякаш...

Дерек изви глава и се разсмя.

— Няма значение.

— Това е почти лудост.

Дерек хвана ръката й и стисна пръстите й.

— Продължавай, кажи ми.

Тя впери поглед в палеца му, които масажираше дланта й.

— Толкова си загадъчен. Понякога си съвсем обикновен.

— Това комплимент ли е? — попита той и очите му дяволито проблеснаха. Карин се усмихна разсеяно и се опита да обясни.

— Искам да кажа, че понякога си истински американец. На езика, на който всички говорим, жестовете ти са толкова различни. Ти можеш да бъдеш който и да е мъж на улицата.

Той изведнъж стана сериозен. В погледа му почти се усетиха заплашителни нотки.

— Тогава съвсем неочаквано... — Тя прехапа долната си устна. Понякога, особено когато се любим, се променяш...

— Да — предпазливо се съгласи той. — На публични места, мога да контролирам тялото си, но когато съм с теб и си гола, става...

— Нямам предвид, че се променяш физически — побърза да го прекъсне тя и бързо се огледа наоколо.

Той се засмя и погали гърба на пръстите й.

— Какво искаш да кажеш?

— Ставаш друг човек. Сякаш в твоята кожа живеят различни хора. Единият е типичен американец, а другите двама... Не зная... чужденец. Променя се езикът ти. Думите, които използваш са така изтънчени. Понякога ми говориш на език, който не разбирам.

Дерек се облегна назад и замислено завъртя столчето на чашата между пръстите си. Това не беше просто движение, което увеличи разстоянието помежду им. То беше знак, че не желае да продължи разговора.

— В училище научих няколко езика. Лесно преминавам от един на друг.

Обяснението бе напълно приемливо, но Карин си помисли, че има и нещо друго. А затвореното, напрегнато изражение на лицето му ни най-малко не разсея съмненията ѝ. Очевидно, не искаше да ѝ даде обяснение или това просто не беше нейна работа.

— Казах ти, че звучи глупаво — тя се усмихна примирително. — Просто приеми, че си по-добър любовник, от всеки друг, когото съм имала.

Изведнъж доброто му настроение се върна. Отново се приближи към нея и надникна в очите ѝ.

— Колко любовника си имала, Карин?

Тя пламна и за миг сведе очи под настоящия поглед на зелено-златистите му очи.

— Двама — тихо призна тя. Моят съпруг и ти. А ти?

Мисълта как и къде беше научил еротичното изкуство, което практикуваше толкова умело му причини странна болка. Колко любовници бяха нужни, за да научат един мъж как да задоволява най-интимните желания на всяка жена? Поднесе пръстите ѝ към устните си и целуна кокалчетата ѝ.

— Много, Карин. — После вдигна към нея пламнал поглед, който я прониза. — Но никога по този начин. Никога като теб.

Дерек с изненада забеляза, че е искрен. Стотици пъти беше казвал същото на различни жени, но това бяха само празни думи, с каквито той разполагаше и които бяха предназначени да доставят удоволствие на някоя жена.

Карин Блейкмор беше различна още от началото. Първо го беше привлякла свенливостта ѝ. Страстта, която той възпламени у нея беше приятна изненада, но и преди беше любил страстни жени.

Какво правеше Карин толкова различна? Не можеше да определи. Но това неопределено нещо дяволски го измъчваше. Всеки път, когато се любеха, той ѝ се отдаваше целият. Оставяше у нея малко късче от душата си, което на друга жена не беше давал. Отначало дори не го съзна. Но една сутрин, докато тя спеше, той я наблюдава известно време и изведнъж разбра колко много значи за него. Винаги се радваше да я види, дори когато бяха разделени само за няколко минути. Удоволствие му доставяше не само сексът с нея. Харесваше

чувството ѝ за хумор, умението ѝ да говори интересно, и това за всяко... нещо, което го караше да ревнува от всяка нейна дума, която би останала скрита за него. И докато беше там, заслушан в тихото ѝ дишане, осъзна, че няма да е лесно да я остави. Тази деликатна жена с меки като от кадифе очи и коса с цвят на мед.

Това бяха опасни мисли. Онази сутрин го изплашиха, почти го изплашиха, както и сега. Светлината на свещта в средата на масата хвърляше отблясъци върху гладката ѝ като порцелан кожа. Очите ѝ бяха толкова дълбоки, че той почувства, че може да потъне в тях и никога повече да не изплува.

Тази сутрин нежните му ласки я бяха събудили. Тогава не беше в състояние да се овладее. Както и сега.

— Танцувай с мен, Карин. Така ще мога да те държа — каза той и се изправи и протегна към нея ръце.

Карин се притисна до него. За миг останаха така, със слети тела.

Дерек се беше затворил в себе си. Без лични въпроси, напомни си тя. Колкото по-малко знаеш за него, толкова по-добре. Краят на седмицата приближава. Тази мисъл ѝ донесе непоносима болка. През нощта се любиха както никога досега. Сякаш го правеха за последен път. Когато заспаха прегърнати беше вече много късно.

Тя не спа добре. Събуди се много рано. Небето беше с цвят на бледа лавандула. Тихи вълни пробягваха по брега. Той беше пуст. Като повечето сутрини и този ден Дерек се събуди преди нея. Но за разлика от друг път не отиде да плува, видя го видя седнал на брега, вперил поглед във водата.

Внезапно поиска да бъде с него, да почувства успокояващата топлина на тялото му. Странен импулс, предизвикан от внезапния страх, че ако не го докосне веднага той може да изчезне. Навлече единствената дреха, която имаше полупрозрачната рокля от предишната вечер и забърза надолу към брега.

Дерек чу стъпките ѝ секунди преди тя да се отпусне до него. Разтвори ръце и я притисна до себе си. Двамата се свлякоха върху пясъка.

Обзет беше от същото безпокойство. Целуваше я като обезумял. Провря пръсти в косите ѝ. Когато най-накрая вдигна глава и двамата се

задъхваха.

— Какво правиш тук толкова рано?

— Всяка сутрин заставах там и те гледах докато плуваш. Тази сутрин исках да те видя по-отблизо. — Сега тя беше достатъчно смела, достатъчно самоуверена, за да прокара пръсти по кожата на гърдите му. Вдигна глава и потърка лице във врата му.

— Можеш да получиш повече, отколкото си очаквала — промърмори той с нисък глас като забеляза оскъдната дреха. В бързината нямаше време да облече бельо под роклята си.

— Обещаваш ли? — попита тя и върху очите ѝ падна сянка.

Дерек се изправи и ѝ подаде ръка. Побягна към водата, без да пуска дланта ѝ. Карин потръпна, когато студената вода докосна глезените ѝ, прасците и накрая бедрата, докато Дерек я теглеше все по-навътре и навътре.

— Какво има? — усмихна се момчешки той.

— Студено е.

— Така ли?

Протегна ръка, обхвана главата ѝ и я потопи. Тя изплува задавена от солената вода.

— Защо, ти...

Втурна се след него, но Дерек се гмурна и заплува под повърхността. Закръжи около нея като акула, която се готви за пир. Внезапно изскочи от водата с яростен рев и оголени зъби. Карин изпищя и високо се засмя. С труд си проправи път към брега. Мократа дреха ѝ пречеше да върви. Дерек отново се гмурна, обви глезените ѝ с пръсти и с шумен плясък я повлече надолу. Когато Карин изплува, той я привлече към себе си и пресече протестите ѝ със задушавача целувка. Устните му пареха кожата ѝ, сега охладена от студената вода. Целуваше я така, сякаш никога нямаше да я освободи, сякаш се опитваше да се слее с нея.

Карин се притисна към него и обви врата му с ръце. Водата обливаше бедрата им. Лъчите на слънцето, което изплува иззад хоризонта се разпиляха около тях като разтопено злато.

Дерек внезапно откъсна устните си от нея и напрегнато се взря в очите ѝ. Обви главата ѝ с длани и вплете пръсти във влажната ѝ коса. Дишаше тежко. Приличаше на човек, който се мъчи да овладее чувствата и страстта си. Но те надделяха. Плъзна длани по гърдите ѝ,

прегърна я и високо я повдигна. Тя опря ръце на раменете му. Обгърна я с жаден поглед. Тялото ѝ се открояваше под влажната дреха. Роклята ѝ беше почти прозрачна и я правеше много по-възбуждаща. Пълните ѝ гърди с тъмни зърна ясно се очертаваха, мократа дреха лепнеше върху трапчинката на корема ѝ, и се спускаше надолу към бедрата.

— Красива си, Карин и аз много те искам. Дори не можеш да си представиш как се чувствам, когато съм в теб.

Той притисна лице към корема ѝ и потри глава в гърдите ѝ. През мократа дреха топлият му дъх докосна кожата ѝ като нежна милувка. Мускулите на ръцете му се напрегнаха, когато я притисна към себе си и докосна гърдите ѝ с устни. Захапа твърдото зърно. Езикът му я галеше, възбуждаше, разгаряше копнеж в кръвта ѝ. Обезумяла от страст, Карин зовеше името му като езичник по време на ритуален танц. Дерек бавно се наклони над нея, без да престава да я обсипва с целувки. Мократа ѝ пола полепна по него и тя остана гола. Той изстена и сля устните си с нейните. Езикът му проникна дълбоко между зъбите ѝ и силните му ръце я повдигнаха. Краката ѝ спонтанно се обвиха около него. С меко и уверено движение на тялото си той проникна в нея. Земята можеше да спре да се върти, и тя не би го разбрала. Всъщност, Карин си помисли, че точно това става, когато Дерек се наведе и двамата се потопиха в плитките води. Косата ѝ се разстла и заплува зад нея като гъст воал. Единственото, което осъзнаваше бяха ритмичните движения на тялото му в нейното. От двамата се изтръгна вик на екстаз, който се сля с плясъка на вълните. Телата им бавно се отпуснаха във водата и останаха отпуснати и неподвижни, обливани от меките вълни.

Слънцето изгря. Вятърът тихо зашумя между клоните на палмовите дървета по плажа. Лодките, хвърлили котва в залива за през нощта, вдигаха една по една платна. Природата се събуждаше след мирен сън. А те останаха неподвижни и изтощени, оцелели след буря.

Тя потръпна и отвори очи. Беше в собственото си легло, в бунгалото си. Бяха дошли тук, за да поспят. Дерек се беше привел над нея. Нежно я целуна.

— Не исках да те събудя. Оставих ти бележка. Ще отида до залива. Ти поспи още.

— Ще се пазиш, нали?

— Обещавам да не се оставя на нито една акула — разсмя се той и целуна връхчето на носа ѝ. После докосна устните ѝ. — Ти ми подари един чудесен ден, Карин. Сладки сънища.

Той внимателно излезе и притвори вратата зад себе си. Тишината и полумракът на стаята я обгърнаха. Чувахе единствено бързите удари на сърцето си. Обичаше го. Сега, когато той излезе от стаята, самотата ѝ се стори непоносима. А когато се разделят, самотата ѝ ще бъде още По-мъчителна. Карин се извърна и зарови лице във възглавницата. В очите ѝ напиреха сълзи. Как можа да се случи? Трябваше отдавна да разбере, че това не е леко приключение, което може да захвърли като стара обвивка на бонбон. Нали преди време самата тя бе говорила толкова много на Кристин! Сексът не е само физиологичен акт. Но остана сляпа за онова, което ѝ бе говорила. Необмислено се беше влюбила в мъж, който нямаше да види никога повече след тази седмица.

Колкото по-дълго беше с него... болката, която внезапно я прониза, я накара да седне.

Мислеше си да си тръгне. Сега. Така щеше да си спести сцената на мъчително сбогуване. Нямаше да понесе да го види как той си тръгва и я оставя с кървящо сърце. Или жизнерадостните му пожелания.

Наистина нямаше да понесе това. Стана от леглото и започна трескаво да отваря чекмеджетата и вратите на гардероба. Събираше си нещата като ги хвърляше в куфарите. Нямаше време. Ако се върнеше, погледнеше я, докоснеше я...

Затвори и последната чанта и огледа бунгалото. Питаше се да не е забравила нещо. Погледът ѝ попадна върху бележката, сложена под дамската ѝ чанта.

„Карин, отивам да поплувам. Разбира се, ако намеря сили. Желая те и това ме прави слаб.“

Дерек

Думите бяха изписани с чисти и ясни линии. Почеркът му ѝ напомняше за самия него. Той правеше всичко без излишни движения,

без да пилее енергия. Думите загубиха очертанията си пред премрежените ѝ очи. Трябваше да смачка листа и да го хвърли, и да събере сили. През седмиците, които не през месеците и годините тя щеше да бъде свидетелство, че тези вълшебни дни са били истина. Сложи бележката в чантата си.

Затвори бунгалото зад себе си и забърза към рецепта.

— Бих искала да освободя бунгалото — каза тя на администратора и усмивката му се стопи.

— Но резервацията ви е валидна до края на седмицата. Ако нещо не е по вкуса ви...

— Не, не, съвсем не. Всичко е великолепно, но аз трябва да се прибирам вкъщи.

Искаше ѝ се да изкрещи да побърза и да приготви сметките. Страхуваше се, че всеки миг може да чуе стъпките на Дерек зад себе си с неизбежния въпрос, на който не знаеше какво щеше да отговори. Не би могла и да му попречи отново да я вдигне на ръце и да я пренесе в бунгалото си. Страхуваше се и от себе си. Опасяваше се да не промени внезапно решението си и да не побегне назад към бунгалото, към него и към насладата на всяка безценна минута, която ѝ оставаше.

Но не биваше да прави това. Една раздяла без излишни сцени беше за предпочитане. Нямаше да понесе отново да бъде изоставена от мъж, когото обичаше. Дерек ѝ беше възвърнал самочувствието. Ако сега си тръгнеше, щеше да го съхрани.

Задушавана от пристъпите на отчаяние, тя взе разписание на самолетите и като по чудо получи място за следващия полет. Макар че трябваше да направи връзка в Ню Йорк, пътуването ѝ до вкъщи беше съвсем спокойно. Колата я чакаше паркирана от няколко дни на летището. Когато се отправи към Джорджтаун, проблемите в живота ѝ отново започнаха да изплуват. През изминалата седмица беше успяла да се скрие. Сега отново трябваше да се изправи пред тях.

На първо място, разбира се, стояха парите. Не биваше да пропилява всичките си спестявания за тази разточителна ваканция. Училището на Кристин беше скъпо. А трябваша пари и за дрехи, такси, учебници. Списъкът беше безкраен.

Имаше нужда от това повишение. Лари можеше да задвижи нещата. Но той беше разтревожен за нея. Навярно вече нямаше шансове да спечели тази работа. Върху ѝ натежа безпокойство,

мъчително като куфарите, които повлече нагоре по стълбите към апартамента си. Вътре беше непроветрено. Потискащо. Пусто. Отиде да вдигне щорите. После хвърли поглед към куфарите си. Гледката беше обезкуражаваща. Довлече ги до вратата. Това нямаше да ѝ помогне да спре да мисли за Дерек, но поне щеше да я измори дотолкова, че да може да поспи. Но ѝ липсваше воля и желание да го направи, заряза куфарите, където бяха, извади намачкана пижама, взе хапче за сън, което ѝ бяха предписани след развода и си легна. Заспа скоро, упоена след умората.

Събуди се от настоятелно чукане на вратата. Инстинктивно протегна ръка към мястото до себе си. Търсеше Дерек, но празното легло отново я върна към тъжната действителност. Дерек го нямаше, сподави риданието, което напираше в гърдите ѝ и погледна часовника на тоалетката до леглото си.

Три часа сутринта. Кой, по дяволите, чукаше по това време на вратата. Набързо навлече един халат. Олюля се, преди да отвори попита:

— Кой е?

Отговорът прозвуча рязко и официално.

СЕДМА ГЛАВА

— ФБР...

Това трябва да беше шега. Погледна през шпионката. Двамата мъже, изправили се на прага й изглеждаха така, сякаш никога през живота си не са разказвали или не са се смели на шега. Според устава държаха служебните си значки напред. С треперещи пръсти Карин дръпна резето, освободи веригата и отвори вратата.

— Госпожа Карин Блейкмор?

— Да.

— Инспектор Греъм. Това е инспектор Вехио. Моля, бихте ли се облекли. Трябва да ни придружите.

— Да ви придружа? Сега? Но защо? — попита тя ужасено. — Сигурни ли сте, че не бъркате?

Инспектор Греъм отвори малък бележник.

— Госпожа Карин Блейкмор, 223 Франклин Плейс, Джорджтаун. Двайсет и осем години. Преди омъжена за Уейд Блейкмор, служител в полиграфска фирма. Вие работите в Държавния департамент под наставничеството на господин Лари Уотсън. Имате сестра Кристин, шестнайсетгодишна, понастоящем записана в частното училище „Уестуд“.

Карин се свлече на стола до нея. Чувстваше се объркана и изплашена. Опитваше се да събере мислите си и отчаяно поклати глава.

— Не разбирам. Какво става?

— Ще ви обяснят. Бихте ли се облекли, моля? — Вехио беше по-груб и по-нетърпелив от Греъм.

Карин веднага попита:

— Арестувана ли съм?

Двамата мъже размениха погледи.

— Временно сте под наш надзор — отвърна Греъм. — Чакаме.

С невиждащ поглед тя влезе в спалнята и затвори вратата зад себе си. Облече се механично. Не можа да намери блузата, която

искаше и си спомни, че куфарите ѝ още бяха на входа на апартамента. Оправи се, доколкото можа и среса косата си. Нямахше време — Греъм я повика през вратата.

— Чакам.

Краката ѝ трепереха, но тя решително отвори вратата и застана пред агентите.

— Готова съм. А да взема нещо със себе си? Колко ще продължи всичко.

— Съжалявам. Не зная.

— Тръгваме — рязко каза Вехио.

На стълбите агентите застанаха от двете ѝ страни. Бяха ѝ казали, че не е арестувана, но тя се чувстваше точно така. Дватамата с Греъм се настаниха на задната седалка на съвсем обикновен автомобил, а Вехио се плъзна зад кормилото. Не попита къде я водят. Нямахше значение. Фактът, че беше с агенти на ФБР правеше всичко друго без значение. Какво беше направила? Въпросът се въртеше отново в главата ѝ като развалена грамофонна плоча. Трябва да беше нещо във връзка с работата ѝ. Дали не е изпратила погрешно друг някой документ? Дали този път не беше станала повод за разследване? Сигурно не. Имаше достъп до някои секретни документи, но не на такова ниво. Кое можеше да бъде? И какви биха могли да бъдат последствията? За нея? За работата ѝ, за Кристин?

Започна да трепери.

Вехио спря колата пред тротоара на Министерството на външните работи. Придружиха я до канцелария, в която дотогава не беше влизала, но Карин въздъхна с облекчение, когато застана на вратата, а Лари Уотсън скочи на крака и се запъти към нея. Остана с впечатление, че нервно я е очаквал от доста време.

— Лари! Благодаря на небесата! — тя се спусна към него, изпълнена с благодарност.

Но той само се отдръпна от нея.

— Карин.

Тя застина, изумена от резкия му глас и гневен тон.

— Лари? Какво става? За какво е всичко това? — Облекчението, което почувства отначало я напусна и отстъпи място на студен, леден ужас. Трябва да се беше случило нещо ужасно. Навярно съвсем

безразсъдно беше извършила някаква грешка и несъмнено последствията щяха да бъдат тежки.

— Седни — процеди Лари с тон, с който никога по-рано не се беше обръщал към нея.

Подтиквана по-скоро от нуждата да намери опора в нещо, за да не се свлече на пода, отколкото от необходимостта да се подчини на командата му, тя се отпусна върху най-близкия стол.

— Каж ми какво става. Опитваше се да запази спокойствие, но гласът ѝ изневери.

— Ще бъда отвън, инспекторе — Греъм дипломатично се извини и ги остави сами.

Когато вратата се затвори зад него, Лари впери поглед в нея и натъпка ръце дълбоко в джобовете си, сякаш не можеше да устои на изкушението да я хване за врата и да я удуши. Карин не го беше виждала толкова гневен. Целият беше настръхнал.

— Ти злоупотреби със служебното си положение и приемам това лично, Карин. Как можа? — изръмжа той през зъби. — И през ум не ми е минавало, че си способна на такова нещо. — Рязко се извърна, сякаш видът ѝ беше нещо, което не би могъл да понесе.

— Какво толкова ужасно съм направила? — извика тя. — Пътувах една седмица. Никой нищо не ми е казал. По какъв начин съм злоупотребила с тази служба? Какво искаш да отговоря или по някакъв начин да дам каквото и да е обяснение или да се защитя? Не и преди да разбере за какво става дума.

Той изруга тихо и гневно присви рамене.

— Добре ли прекара?

— Разбира се. — Отговорът прозвуча толкова неочаквано, че за миг Карин остана слисана. Прокара ръка по челото си, сякаш да подреди обърканите си мисли.

Изведнъж пред нея застана Дерек, когато той ѝ спомена за него. Сега трябваше да бъде по концентрирана.

— Обзалагам се, че е било така — насмешливо подхвана Лари и се извърна към нея. — Мога да си представя злорадството ти през цялото време, докато си била с него.

Тя вдигна поглед към мъжа, за когото беше работила в продължение на няколко години. Сякаш го виждаше за пръв път.

Лицето му беше изкривено от отвращение.

Каквото и да беше сторила, то не можеше да бъде толкова ужасно. Този път Лари наистина преувеличаваше. Търпението ѝ се изчерпа и тя скочи на крака.

— За какво да злорадствам? Кажете ми, за Бога!

Отговорът ѝ го вбеси още повече.

— Искам да разбера само едно. Дали го направи само да ми натриеш носа заради разговора, който проведохме, преди да заминеш? Това ли бяха мотивите ти? Или нещо съвсем различно? Кажете ми, Карин. Защо?

Сега почти ѝ крещеше. От смелостта, която насъбра преди миг, у нея не остана и следа и по лицето ѝ потекоха сълзи. Преди да имат време да кажат каквото и да е, вратата се отвори. Карин се извърна. Нямахте да се изненада, ако беше палач с качулка. Но в стаята влезе помощник-секретаря на министъра на външните работи. Сърцето ѝ лудо заби, когато той я изгледа осъдително.

— Аз съм Айвън Керингтън, съветник на...

— Да — прекъсна го тя пресипнало. Зная кой сте, господин Керингтън.

— В деликатна ситуация сте, госпожо Блейкмор — заговори той направо. Тя навлажни устни и погледна инспектор Грѐм, който последва Керингтън в стаята. Аз разбирам това, госпожо Блейкмор, но никой, дори и агентите на ФБР и мъжът, когото мислех за свой приятел — той хвърли многозначителен поглед към Лари, — нито пък който и да е друг, можа да ми обясни как точно стоят нещата.

Керингтън седна на стола срещу нея, постави кожена чанта на масата между тях и кръстоса ръце пред гърдите си. Изгледа я продължително. Преценяваше вината ѝ ли? Поне така изглеждаше.

— Тази седмица бяхте в Ямайка.

Това не беше въпрос. Отбелязваше факт. Карин се учуди откъде е разбрал и от къде на къде то го засяга.

— Да.

— В компанията на Дерек Алън.

Кръв нахлу в главата ѝ и тя притвори очи, за да потисне острата болка, която сякаш изгори клепачите ѝ. Молеше се да ѝ стигнат силите, за да не направи нещо много недостойно и да издаде слабостта си.

— Така е — потвърди тя с пресипнал глас. Прекарахме заедно известно време. Каква връзка...

— Откога познавате господин Алън?

— Аз... Но аз не... — заекна Карин. — Срегнах го в Ямайка.

Тримата мъже размениха погледи. После Керингтън продължи:

— Не мислите ли, че съвпадението е доста странно?

— Съвпадение? Не разбирам — Карин беше напълно бъркана.

— Познавате ли добре господин Алън? — Гласът на Керингтън внезапно се изостри.

Лицето ѝ пламна и тя се помъчи да избегне изпитателният поглед. Не много добре.

Керингтън бавно протегна ръка към чантата си. С оттренирани движения набра комбинацията и натисна секретната ключалка. Тя остро изщрака, и бутна отскочи, сякаш прозвуча изстрел. Керингтън изкара плик и изсипа съдържанието му върху масата. Внезапно всичко се завъртя пред очите ѝ. Остана шокирана от всичките, лъскави фотографии, на които бяха заснети двамата с Дерек. Всички бяха скандални. Всички прекалено красноречиви. Там, в залива, тя с прилепнала по нея рокля, обвила бедра около Дерек. На плажа, двамата със сплетени тела. Всяка фотография беше съвсем недвусмислена.

— По дяволите! По всичко личи, че познавате господин Алън малко по-добре, от колкото се опитвате да ни убедите — сухо отбеляза Керингтън.

Карин наведе глава към гърдите си, а от очите ѝ потекоха сълзи на огорчение и унижение. Избърса ги с ръка. Керингтън се наведе към нея.

— Да опитаме сега отново. Какво знаете за господин Алън?

— Само името.

— Кое име?

— Не разбирам — гласът ѝ прозвуча нервно.

— Чували ли сте някога да е бил наричан по друг начин. Например Принцът тигър.

— Никога.

— Хайде, Карин, престани! — изкрещя Лари зад нея.

Тя извърна глава към него.

— Не разбирам за какво е всичко това.

— Ще се справим, Уотсън, ако нямаш нищо против — каза Керингтън, а гласът му беше студен и режещ като стоманено острие.

— Разбира се — поколеба се Лари и отстъпи назад.

— Никога не сте чували Алън да бъде наричан Принца тигър? — отново се обърна към нея Керингтън. Това е псевдоним.

— Не знаех, че има псевдоним — промълви Карин. Фотографиите не излизаха от ума ѝ. Отново и отново в съзнанието ѝ изплуваха сцени, отблъскващи и противни детайли като в долнопробно еротично шоу. Онова, за което тя си спомняше с толкова сладост, нежност и любов, под обектива на фотоапарата се беше превърнало в тиня.

— Познавате ли фотограф на име Реймънд Даниълс? Нарича се Спек Даниълс.

— Не.

— Той възнамерява да изпрати тези снимки за корицата на следващото издание на „Сцени от улицата“, госпожо Блейкмор.

Тя рязко изправи глава и го погледна през замъглените си със сълзи очи.

— Защо? Още не разбирам защо. Кой би могъл да прояви интерес към...

Вратата се отвори и Вехио пъкна глава в стаята.

— Чакат ви, господине.

Керингтън бързо се изправи и протегна ръка:

— Госпожа Блейкмор.

Карин се изправи безмълвно и се остави да бъде изведена от стаята. Забеляза, че Керингтън взе чантата си и уличаващото я съдържание. Преминаха през празните коридори и влязоха в една от най-представителните зали за конференции. В единия край седяха завеждащият протокола към Министерството на външните работи и група негови помощници и съветници. Керингтън се присъедини към тях. Коленете на Карин се прегънаха. Имаше чувството, че краката ѝ всеки миг ще ѝ изневерят. За щастие Греъм ѝ подаде ръка, отведе я до средата на масата и я настани в стол с висока облегалка.

Погледна към групата хора на другия край на масата. Това трябва да беше сън, кошмар. Познаваше шейх Амин Ал Тасан от снимките в печата. Като прозападно настроен арабин, той беше говорител от името на държавите, участнички в Шейен и неизменно присъстваше в новините. За богатството му се носеха легенди. Както и за властта му в

арабския свят и за влиянието му на Запад. Карин си спомни, че беше чела за идването му във Вашингтон.

Тя седна на крайния стол и впери поглед в него. Белият бурнус падаше на тежки дипли надолу, а смуглото му лице беше така привлекателно, както и на снимките. Имаше чувствени, пълни устни, и дълъг леко прегърбен в основата си нос. Тъмните му вежди се повдигаха високо над хлътналите очи. Сега тези очи бяха ядосани и гневни, и бяха приковани в нея. Един от придружителите му се наведе към него и тихо прошепна нещо. Той го отпрати с нетърпелив жест на ръката си, без нито за миг да отклони поглед от жената, седнала в средата на масата и гледаше към него, смаяна и от присъствието му. Неприкритата ненавист, изписана върху лицето му, бе насочена към нея и ѝ се струваше невероятно, че е обект на внимание от страна на човек с такава международна репутация. Абсурдно се усещаше, че във въздуха сякаш щяха да се разхвърчат искри от напрежение.

Какво общо можеше да има между тях и как би могла да бъде причината за неприкритата му омраза и явно демонстрираната неприязън? Тя стоеше като омагьосана, без да откъсва поглед от живописната личност на шейха и неговия антураж, но в другия край на стаята настъпи някакво раздвижване и тя извърна глава. Съвсем навреме, за да види друг един мъж, който влизаше в огромната зала. Беше облечен в елегантен светло син костюм с жилетка. Бялата му риза удивително контрастираше със загорялото лице, беше и с традиционната куфия, стегната около челото му с копринен шнур. Появата му прекъсна шепота, който се носеше около масата — беше Дерек Алън.

Карин се учуди колко ли шока можеше да понесе човешкото сърце, преди да откаже да бие. Дерек прекоси стаята следван от погледите на всички присъстващи. А той самият прикова поглед върху шейха и не погледна встрани, докато с царствено величие се приближаваше към него. Спря се, направи нисък селям, после се наклони и прегърна по-възрастния мъж.

— Татко — промълви той.

Изпълнен с респект шепот отекна в притихналата стая. Достигна и до Карин и тя почувства странна замаяност. Затворените ѝ клепачи потрепнаха и тя се олюля на стола си. Вкопчи се в ръба на масата и съумя да остане изправена. Сега всичко дойде на мястото си. В

съзнанието ѝ изплуваха отломки от разговорите им, които сега се свързаха помежду си като късчета мозайка. Дерек Алън беше син на шейх Ал Тасан. Изведнъж осъзна бедата, надвиснала над нея.

След като поздрави баща си, Дерек беше придружен до министъра на външните работи, който се изправи пред него. Един от адютантите го представи.

— Господин министър, принц Али Ал Тасан.

Подадоха си ръце. После Дерек беше настанен на мястото срещу Карин. Тя не смееше да го погледне. Стоеше, вперила очи в побелелите си, останали без кръв ръце. Принц Али Ал Тасан! Синът на един от най-влиятелните шейхове на света беше неин любовник. Не устоя на изкушението и повдигна поглед към него. Искаше да се увери, че е истина. Не знаеше какво очаква да види, но при всички случаи, не и непреклонността, изписана върху лицето му. Зелените му очи със златисти отблясъци бяха приковани върху ѝ, но погледът му не издаваше какво мисли за случилото се или за онова, което щеше да последва. Гледаше я толкова безстрастно, че би могъл да бъде всеки непознат. От нея ли щяха да търсят отговорност за тази каша? Нима той възнамеряваше да хвърли цялата вина върху ѝ? До ушите ѝ стигнаха фрази от словесната престрелка между двете делегации. Завеждащият протокола почти за всяка дума търсеше одобрението на своите съветници. Шейхът имаше говорител, чиито чувства бяха скрити зад тъмни очила. Смисълът на някои фрази от дипломатическия жаргон убягнаха от вниманието ѝ. Карин успя да се абстрахира от лустрото на протокола и най-после прозря голите факти.

Министерството на външните работи не изключваше възможността тя да е предала секретна информация на Дерек, който от своя страна я е предал на баща си. Шейх Ал Тасан беше във Вашингтон, за да преговаря от името на ОПЕК за цените на петрола. Картината не беше розова.

Керингтън се обърна към нея:

— Госпожа Блейкмор, докато бяхте... в компанията на господин Ал Тасан дискутирахте ли цените на петрола?

— Нямам информация за цените на петрола. Нито пък знаех, че името му е Ал Тасан. — Хвърли укорителен поглед към Дерек. Лицето му оставаше все така безизразно.

— Не е ли странно, че денят, в който сте помолили за отпуск...

— Не съм молила за отпуск. Господин Уотсън, моят шеф настоя за тази почивка.

— Но преди това между вас е възникнало разногласие, нали?

— Да, но...

— А вие не се чувствахте особено добре настроена към този отдел, защото бяхте пропусната при повишенията?

— Това няма нищо общо...

— Защо решихте да отидете точно в този курорт, точно по това време?

— Беше просто прищявка — извика тя. — Съвсем случайно.

Недоверието, изписано върху лицата, вперили погледи в нея недвусмислено ѝ подсказваше, че никой не ѝ вярва.

— Никога преди не сте срещали господин Ал Тасан?

— Срецнах Дерек Алън на плажа на курорта в деня след пристигането ми.

— И не разпознахте в негово лице Али Ал Тасан, известен по целия свят като Принца тигър?

— Не.

— И очаквате от нас да повярваме в това, госпожо Блейкмор? — скептично попита Керингтън.

— Това е истината!

— Почти цялото време вие сте прекарвали в компанията на господин Ал Тасан, станали сте близки и искате да ви повярваме, че не сте го познавали преди?

Тя навлажни устни, кимна с глава и тихо потвърди. Извърна се към шейха. Той я гледаше така, сякаш всеки момент щеше да заповяда да бъде убита с камъни.

Другите жени имаха случайни връзки и щастливи си тръгваха по пътя без последствия, без да им се налага да дават каквито и да е обвинения. Дори омъжените жени се измъкваха безнаказано от „следобедните партита“. А тя, Карин Блейкмор, тихата, скромната, тя, която се плашеше от собствената си сянка, имаше една любовна връзка, първата ѝ, и тя стана повод за международен скандал. Спомни си фотографите и прикри лицето си с треперещи пръсти.

— Госпожа Блейкмор не ме познаваше с друго име, освен Дерек Алън — прозвуча високо гласът на Дерек и прекъсна тихите разговори. Делегатите от двете страни на масата замлъкнаха. — Това, което тя

казва е истина — повиши той глас. — Срегнах я съвсем случайно на плажа.

— Представихте се просто като Дерек Алън? — изстреля към него въпроса си Керингтън.

Карин отпусна ръце тъкмо навреме, за да види как бюрократът се смали под погледа на Дерек. Явно Дерек не беше привикнал да му бъде говорено с този повелителен тон. В крайна сметка, той беше принц, нали?

— Точно така.

— Не я познавахте по-рано?

— Не.

— Знаехте ли къде работи?

— След като не я познавах, как бих могъл да зная къде работи?

— Тя не подозираше връзките ви с ОПЕК?

— Нямам никакви връзки с ОПЕК. Това е бизнес на баща ми.

— Но вие сте косвено заинтересован от цените на петрола — предположи Керингтън.

— Никак, като изключим цената на бензина, който плащам в бензиностанцията. Аз съм американски фермер. Обичам своята страна. Защо би трябвало да продавам интересите й? Защо госпожа Блейкмор трябва да го прави?

— Разговаряхте ли за политика?

Дерек хвърли към мъжа заплашителен и объркващ поглед. После сам се обърна към него с въпрос:

— Несъмнено сте видели фотографиите ни, направени от господин Даниълс?

— Да.

— Вие бихте ли разговаряли за политика в такъв момент?

В залата избухна смях. Дерек се усмихна победоносно, но когато погледна Карин, усмивката му се стопи. Порозовялото й лице в миг мъртвешки пребледня. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да припадне. Той рязко скочи и смехът утихна.

— Настоявам да говоря с госпожа Блейкмор насаме.

— Изключено — тонът на Керингтън не търпеше възражение. Това е...

— Убеден съм, че всяко недоразумение ще бъде бързо изяснено, ако имам възможност да поговоря с госпожа Блейкмор насаме.

— Не можем да позволим две страни, замесени в предполагаем акт на измяна да...

— Усъмнявате се в почтеността на сина ми?

За пръв път присъстващите чуха гласа на шейха. Сух и дрезгав като пустинен вятър той премина през стаята като пясъчна буря.

Когато Керингтън отвори уста, за да отговори, завеждащият протокола вдигна ръка и му даде знак да мълчи. Не си струваше да наскърбяват Амин Ал Тасан. Той беше ценна връзка между Съединените щати и арабския свят.

— Разбира се, господин Ал Тасан — обърна се завеждащият протокола към Дерек. А през рамо заговори на адютанта. — Предоставете стая. За петнайсет минути? — отново погледна той шейха.

Ал Тасан кимна одобрително.

Дерек и Карин бяха изведени от залата и оставени сами в малка чакалня. Вратата зад тях се затвори. Карин влезе първа в стаята и сега стоеше с гръб към него. Дерек мълчеше. Накрая тя се извърна към него. В главата ѝ се въртеше един-единствен въпрос.

— Знаеше ли коя съм и къде работя, когато „случайно“ ме срещна на плажа?

— Не.

— Наистина ли? — изкрещя тя.

— Наистина — отговори той все така невъзмутимо.

От очите ѝ потекоха сълзи. Мисълта, че той я е ухажвал заради политически мотиви беше прекалено унижителна, за да я понесе. Дали вниманието му към нея е било продиктувано единствено от стремежа да извлече информация? Нима е била пионка в международна интрига?

— Защо не ми каза кой си?

— Казах ти. Името ми е Дерек Алън.

— Също и принц Али Ал Тасан.

— Случайно съм се родил такъв. Законното ми американско име е Дерек Алън.

— И си фермер — раздразнено каза тя.

— Да. Имам ферма във Вирджиния.

— И хиляди петролни кладенци в Саудитска Арабия.

— Те принадлежат на баща ми. — Той се размърда неудобно.

— Вярно ли е, че псевдонимът ти е Принца тигър?

— Обикновено така ме наричат в журналистическите статии.

— Не чета подобни безсмислици, затова обясни ми защо го правят?

Той нетърпеливо махна с ръка.

— Преди години един журналист ме нарече така и така си остана. Намек за косата ми, тена ми и... Няма значение.

— Времето на тайните и мълчанието мина, Дерек. Или може би трябва да направя селям и да те нарека принц Али?

Отговорът му прозвуча гневно.

— Известен съм като Принца тигър заради упоритото ми нежелание да се приобща към арабския свят и заради живота ми на плейбой.

В стаята настъпи тишина.

— Разбирам — промълви най-накрая Карин и се сви в един стол. — И аз съм последното ти завоевание. — Прекара длан по ръба на полата си, после вдигна поглед към него и запита. — Ти познаваше мъжа, когото срещнахме в града онзи ден, нали?

— Казва се Спек Даниълс. Истинска гад. На свободна практика е и публикува в най-долнопробните списания и вестници. Винаги се влачи след мен. Нощта, преди да тръгна към Ямайка имах спор с него, по-ожесточен от всеки друг.

— И той те последва до Ямайка?

— Очевидно. Открил е по някакъв начин къде съм отседнал.

— А снимките? — дрезгаво попита тя.

— Предполагам, че е бил на една от онези лодки, навътре от брега и ни е заснел с телеобектив. Нямах представа, че може да стигне до там. Подценявал съм го. Снощи е изпратил снимките до Министерството на външните работи. Искал е да ме предизвика по време на посещението на баща ми във Вашингтон. Съвпадение е, че в теб чиновниците тук са разпознали своя служителка. Даниълс дори и не е подозирал, че е направил такъв удар. Убеден съм обаче, че вече знае и ще обърне земята, за да публикува фотографиите. Онези, които цензурата допусне.

Помежду им се възцари мълчание. И двамата бяха неспособни да се погледнат в очите. Карин разтри слепоочията си. Мислеше за Кристин. За последиците от скандала за нея. Ще бъде унижавана, осмивана, клеветена, презирана. Собственото ѝ бъдеще беше съсипано,

поне що се отнасяше до работата ѝ в Министерството на външните работи или която и да е друга правителствена институция. След скандал като този щеше да попадне в списъците на неблагонадеждните за вечни времена. Ако изобщо съумееше да се справи със ситуацията сега, двете с Кристин трябваше да напуснат щата. И къде щяха да отидат? Вдигна поглед към мъжа, застанал прав пред стола ѝ. Лицето му беше същото, но куфията го правеше чужд. Очите му бяха същите, но много далечни. Ръцете, които висяха с отпуснати длани и дългите, изящни пръсти ѝ бяха до болка познати. Помнеше докосването на тези ръце до тялото си, но сега и те ѝ бяха чужди. Беше по-близка с този мъж, отколкото с което и да е друго същество на света. Но не го познаваше.

— Кой си ти?

Той седна на един стол с лице към нея.

— Майка ми, Черил Алън била студентка в Лондон, когато срещнала баща ми. Той следвал там английски и западна цивилизация. Предчувствал е, че ще дойде ден, в който Изтокът и Западът трябва да съществуват съвместно. Влюбили се един в друг и се оженили. Баща ми е бил женен и преди и имал син Хамид, неговият наследник. Майката на Хамид починала при раждането. Когато след време дядо ми, старият шейх разкрил, че баща ми е женен за християнка, майка ми била бременна с мен. Старият шейх бил силно разгневен и настоявал баща ми да се върне вкъщи. Но той останал с майка ми до моето раждане и се погрижил да пристигне благополучно в Съединените щати. Дерек се изправи и закрачи из стаята. — Баща ми поел задълженията си. Върнал се в къщи, привидно се развел с майка ми, оженил се за мохамеданка и създал ново семейство. След смъртта на стария шейх, баща ми поел нещата в свои ръце. Бил е добър управник. Допринесъл е за проникването на западната технология, медицина и наука в страната си.

Карин се опитваше да възприеме чутото, но то ѝ се струваше като приказка. Звучеше прекалено недействително, за да е истина. Случваха ли се такива неща? Съществуваха ли на света хора като Амин и Али Ал Тасан? Не и в нейния свят. Или може би той все още беше част от една измислена история?

— А майка ти? — плахо попита тя.

— Върна се в Съединените щати и ме възпита като американец и християнин.

— Но баща ти изглежда те...

— Обича? — Той се усмихна. — Така е. И аз го обичам. Искрено. И го ценя. Затова случилото се ми е толкова неприятно. Той не гледаше с добро око на подвизите ми от миналото, макар че си затваряше очите и ушите. Неведнъж съм го поставял в неудобна ситуация. За него това е поредната ми безотговорна авантюра.

— Така ли е?

Той хвърли към нея поглед, от който дъхът ѝ секна.

— Не, Карин. Дори и да знаех, че връзката ни е обречена, пак бих те последвал. Не се съмнявай. Видях те. Пожелах те. И трябваше да те имам.

Тя преглътна мъчително и се извърна.

— Добре, имаше ме. Снимките свидетелстват успеха ти. — Задущаваше се от огорчение и тихо заплака. Закри лицето си с длани. — Наистина няма значение за какво говорехме и дали съм ти предала някакви правителствени тайни, или не. Така или иначе, виновни сме, защото доказателствата са неопровержими. Можеш ли да си представиш как се почувствах, когато Керингтън разпиля фотографиите на масата пред мен?

Дерек изруга и прокара пръсти през косата си.

— Бога ми, наистина съжалявам. — Знаеше колко е свенлива, знаеше, че е изживяла истински ад. Даниълс скъпо ще плати за тези снимки.

Риданията разтърсваха раменете ѝ.

— По дяволите. Защо не ми каза кой си? Какво ще правя сега?

— Имам решение.

Тя се овладя с усилие и си наложи поне да се извърне към него. Подсмръкна през сълзи и попита:

— Какво? Слушам те.

— Да се оженим.

ОСМА ГЛАВА

Тя остана втренчила поглед в слабото му лице. Както и по-рано, то излъчваше хладина и безразличие. Напълно безизразно беше. Изражението му не се промени. Би могъл току-що да ѝ е казал часа, а не да ѝ е предложил брак.

Остана поразена от този абсурд и неочаквано се засмя. Отначало плахо, но само след секунди вече беше на ръба на истерията. Нищо друго не ѝ оставаше. Можеше или да се смее, или да удря главата си в стената. Смахът беше най-безобидното средство, за да отпусне обтегнатите си до скъсване нерви.

Дерек изчака смехът ѝ да заглъхне, преди все така невъзмутимо да я попита:

— Трябва ли да мисля, че намираш предложението ми за забавно?

— Намирам предложението ти за абсурдно. Шегуваш се, нали?

— Напротив. Убеден съм, че и те не се шегуват. — Дерек кимна към заседателната зала.

Карин помръкна. В очите ѝ угасна и последната искрица хумор. Метаморфозата беше така пълна, сякаш върху лицето ѝ никога не се беше появявала усмивка. Облегна лакът на стола и подпря брадичката си с длан.

— Да, зная.

— Не мислиш ли тогава, че идеята заслужава поне да бъде обсъдена?

Тя вдигна гневен поглед към него.

— Възнамеряваш да пропилиеш нашите петнайсет минути като играеш тази игра с мен ли?

Сега Дерек сви гневно устни.

— Казах ти, че говоря сериозно. Ако се върнем там и оповестим, че вече си моя годеница и скоро ще бъдеш моя съпруга, нещата напълно се променят. Ще откриеш, че хората се отнасят с дъщерята на

шейх Ал Тасан с голямо уважение. Този път, госпожа Блейкмор, помислете за брака като за средство за защита.

— За теб? — презрително попита тя.

— За теб — спокойно отвърна той. — На мен защита не ми е нужна. Баща ми ще се погрижи за това.

Карин потръпна под презрителния му поглед. За пръв път той демонстрираше своето кралско благоволение към нея и това не ѝ хареса. Ни най-малко. Навярно другите жени се разтапяха от подобно отношение, но не и тя. Злобно се запита каква ли би била реакцията му, ако приемеше предложението му. Може би сърдечна криза с фатален изход? Несъмнено този великодушен жест беше празна демонстрация. Чудесно, ще се превърне в адвокат на дявола и ще да види докъде можеше да стигне той, преди да се стресне.

— Значи трябва да повярвам, че ми предлагаш брак просто от добро сърце?

В очите му се появиха искрици смях. Толкова мимолетни и толкова неуловими, че тя се запита дали не си въобразява.

— Е, все пак, чувствам се отговорен за ситуацията, в която се оказахме. Аз бях прелъстителят, ти беше прелъстената.

Чувственият му глас беше като кадифе върху гола кожа и ѝ припомни колко лесно беше това прелъстяване. Той наистина нищо не ѝ дължеше. Тя се беше отдала на едно приключение с пълното съзнание за онова, което върши.

Превърна се в доброволен съучастник, когато първоначалната ѝ предпазливост беше сломена и навярно му се е струвала пълна глупачка! Той също беше видял снимките. Спомнил си е непохватните ѝ ласки и дори да беше забравил трескавата възбуда, която винаги я обземаше, снимките при всички случаи са освежили паметта му. Тази мисъл болезнено нарани самолюбие то ѝ. Изправи се и отиде до прозореца, който предлагаше великолепна панорама към столицата. Обичаше своя град, обичаше и страната си. Сега беше обвинена, че е предала държавата, на която толкова държеше. И всичко заради този мъж, който съвсем без задръжки ѝ предлагаше брак като средство да разреши проблемите ѝ. За него това навярно беше просто поредното забавление, от което неговият баща милионер би го избавил. Но на нея страстните дни в Ямайка щяха да ѝ липсват до края на живота ѝ.

Въпреки това, тя нямаше да се вкопчи в смехотворното му предложение като удавник за сламка.

— Никога няма да се омъжа отново.

— Защото първият ти съпруг е бил негодник?

Тя се извърна и го погледна.

— Защото не искам отново да бъда под властта на някой мъж, нито пък да бъда заблудена от обяснения в любов.

— Тази път няма опасност от подобни заблуди. Не сме говорили за любов, нали?

— Не, разбира се — промърмори тя и отново се извърна към прозореца. — Имах предвид само, че никога няма да се върна към миналото и няма да се доверя на друг мъж.

— Роден съм през втората половина на двайсети век. Не държа на архаичните принципи относно брака или на мястото на жената в него. Едва ли мога да се надявам, че ще ме гледаш в очите и при най-слабия знак, ще се втурваш да изпълняваш желанията ми.

— Нима? Мислех, че ти очакваш това от всички, принц Ал Тасан.

Дерек уморено въздъхна.

— Бързо губя търпение с теб, Карин.

Господ ѝ беше свидетел, че би предпочела да не я нарича с първото ѝ име. Сега вече знаеше защо то добива различен вкус, когато излизаше от устните му. Несъмнено арабският беше втори роден език за него. Лекият му акцент придаваше музикално, лирично звучене на името ѝ.

— Текаат последните пет минути от времето, което ни е отпуснато — напомни той. Можем да се закълнем във всички пророци от Стария и Новия завет, че не сме знаели нищо един за друг, освен имената си, че сме говорили за всичко друго, освен за политика, че сме си тръгнали или поне ти си тръгна и по-късно отново ще се върна към това, дори без да разберем къде живеем и работим. В крайна сметка няма значение дали ни вярват или не. Честността ни ще бъде дискредитирана от пресата. — Дерек замълча за миг. — Моля те, погледни ме, докато ти говоря.

Карин се извърна с нежелание към него. С нежелание, защото се подчиняваше на заповед. С нежелание, защото започваше да чувства първите признаци на примирението, прокраднало се през стената,

която сама издигна около себе си. С нежелание, защото от първия миг, в който го видя, мъжествената му красота и страстни очи бяха повече, отколкото можеше да понесе.

— Предлагам ти единственото, което мисля, че ще ни измъкне от тази каша. Приемаш ли?

Тя прехапа долната си устна. Той наистина очакваше утвърдителен отговор. Твърда убеденост се четеше в студената пресметливост на погледа му. Очакваше тя да се хвърли в спасителните му прегръдки и да го моли да я спаси с парите и влиянието си. Не можеше да направи това. Не можеше да се примири и с факта, че смущаващото му предложение започна да ѝ се струва все по-смислено. Докато тя стоеше, отдала се на тъжните си мисли, той ѝ изложи своята гледна точка.

— Несъмнено следствие на всичко това е, че вече си изгубила работата си.

— Несъмнено.

— С какво ще се издържаш, докато си намериш друга?

— Това не те засяга.

— Напротив.

— Не се нуждая от твоето милосърдие!

Дерек се разсмя, сложи дланите на раменете ѝ и леко я разтърси.

— Сега не е време да демонстрираш своята глупава гордост, Карин. Предлагам ти помощта си, не милосърдие! А какво ще стане с Кристин?

Тя извърна глава и се вгледа в очите му. Остана смаяна от факта, че помни името на сестра ѝ.

— Какво Кристин?

— Ще можеш ли да я издържаш в частно училище с помощ за безработни? Остави това, но какви ще бъдат последиците от един такъв скандал за нея? — Той замълча за миг и пое дълбоко въздух. — Когато става дума за измъкване от конфузни ситуации, за мен няма проблеми. Но вие двете сте като деца, изгубили се в гората. Повярвай ми не сте в състояние да понесете зловонието, което толкова нещо може да предизвика.

— Моля те, Дерек — разстроено каза тя и се освободи от ръцете му. Всъщност не тя се освободи от него, а той отмести длани. Защото така беше решил. Ако поискаше, можеше да я задържи завинаги.

Карин съзнаваше това. Тази мисъл я плашеше, задушаваше я и тя ѝ се противеше. Всяка жена с всичкия си би искала да стане съпруга на и прочут по цял свят с безнравствеността си и с прякора си Принца тигър?

— Не е ли по-добре да станеш известна като моя съпруга, отколкото като една от любовниците ми?

— Една от тях? Колко са те?

— Прочети последното издание на „Сцени от улица“. Сигурен съм, че там ще получиш сигурна информация.

— Тогава защо да не се слея с тълпата, да стана една от многото?

— Едва ли ще го искаш, след като прочетеш клюките.

— Защо? — Тя си представи дългокраки модели, с голям бюст, принцеси с кожа като от коприна и богати дами от обществото. — Толкова ли съм различна?

— Да — гласът му прозвуча остро. — Ти си свежа като полско цвете. Това само по себе си е необичайно. Също и работиш в Министерството на външните работи на Съединените щати. Баща ми преговаря със Съединените щати от името на държавите, членки на ОПЕК. Това не ти ли е достатъчно, Карин? Ти си в голяма беда.

— Благодарение на теб! — извика тя. — Сега искаш да се ожениш за мен. Ти ли си си изгубил ума или аз моя? Да се обвържа с теб, това няма да разреши проблемите ми. Само ще се забъркам в още по-голяма каша. Поне статутът на любовницата е временен.

— Същото е и със съпругата.

Тя се отдръпна ужасена и остана безмълвна. Думите му накараха дъхът ѝ да спре.

— Да, разбирам.

— Веднага щом всичко отшуми и вечно ненаситните журналисти си изберат друга жертва, ще се разведем дискретно.

Колко наивна е била! В къщи беше свикнала да мисли, че бракът е свят, неприкосновен и вечен. Уейд я беше лишил от илюзии за продължителността му. Въпреки това, дори и след развода, тя беше достатъчно наивна, за да вярва в неговата святост.

А в устата на Дерек бракът бе като договор за наем на апартамент за през лятото. Временно е. Не е нещо, което да го ангажира постоянно; да го обвърже; нещо, към което може да привикне; нещо, за което да мисли като за лично негово.

— Защо тогава толкова се тревожиш? — Наистина, любопитна беше да разбере съображенията му за едно подобно предложение.

— Защото ако си моя съпруга, баща ми ще направи и невъзможното, ще обърне небето и земята, но ще ни извади от тази каша и ще ни спести удоволствието да се появим на първите страници на вестниците. Ако си просто една от многото други жени около мен, няма да си помръдне и пръста, за да ти помогне. Ще бъдеш съвсем сама.

Срещу това нямаше какво да възрази. Съвсем сама беше. Нямаше към кого друг да се обърне в своето нещастие, освен към Кристин, която ще бъде също толкова ужасена и неспособна да се справи, колкото и тя самата.

— Ако стана твоя съпруга, баща ти ще ми помогне?

— Ти ще бъдеш негова дъщеря. Той невероятно много държи на лоялността към семейството.

Това вече наистина беше смешно. Амин Ал Тасан беше принесъл в жертва жената, която обичаше и нейното дете, беше се завърнал в своята страна и сключил брак с друга жена, станал беше баща на нейните деца, но Карин трябваше да повярва, че държи на лоялността към семейството. Искаше ѝ се да повярва, защото нямаше друг избор. Нуждаеше се от помощта на шейха. И защо да не я приеме? Ако Дерек Алън беше търговец на обувки от Кливланд, отишъл на почивка в Ямайка, тя нямаше да изпадне в тази ситуация. Но той беше син на арабско кралско семейство. Защо да не се възползва от влиянието, с което разполагаше? Вдигна глава и се взря в зашеметяващите ахатови дълбини на очите му. Търсеше страстта, която виждаше в тях преди. Но нея я нямаше. Стояха толкова близо един до друг, а той ѝ се стори чужд и далечен.

Дерек губеше търпение. Преди да успее да отговори, някой почука на вратата. Без да откъсва поглед от нея, той извика:

— Идваме. — После гласът му отново прозвуча меко. — Карин? — Настойчивият поглед на красивите му очи, решителната извивка на устните му и волевата му брадичка я накара да вземе решение.

— Добре.

Едва го изрече и вече съжеляваше. Отново вършеше необмислени неща. Прие да се омъжи. Бъдещето ѝ беше в негови ръце. Но имаше ли избор? Дерек отново не реагира, или не по начин, който

Карин очакваше. Той отиде до вратата, отвори я, кимна на Греъм и протегна ръка към нея.

Тя постави дланта си в неговата и двамата излязоха от стаята. При появата им тихите разговори в залата секнаха. Дерек първо я настани на мястото ѝ, после вместо да заобиколи масата и да заеме стола, на който седеше преди, седна до нея. Без да пуска ръката ѝ, той се обърна към завеждащия протокола.

— Госпожа Блейкмор и аз се срещнахме случайно в Ямайка. — Усмихна се подкупващо и дори и Карин повярва на думите му, когато той продължи. — Това беше любов от пръв поглед.

Чиновниците не съумяха да скрият изумлението си, когато чуха признанието на Принца тигър, че е изгубил ума си от любов към една жена. Тази жена трябва да беше нещо наистина изключително. Карин почувства, че кожата ѝ настръхва под погледите, отправени към нея.

— Не исках това крехко ново чувство да бъде опорочено — продължи Дерек и скрих произхода си от Карин. Сега съжалявам. Тя сама го узна от чужди хора, преди да имам възможност да се върна в Съединените щати и сам да ѝ обясня. — В тона му се прокрадна лек укор. — Но всичко това вече е зад нас. Тя прие да стане моя съпруга. Възнамеряваме да се оженим незабавно.

След новината в стаята се възцари тишина. Изминаха няколко минути, преди който и да е да се раздвижи, после, сякаш по даден сигнал, изведнъж настъпи смут. Шейхът леко притвори очи и това беше единствената му реакция след като чу съобщението. Сред придружителите му избухна силен смях, разменяха се шеги и Карин беше щастлива, че говорят на неразбираем за нея език. Реакцията от другата страна на масата беше по-сдържана. Аджютанти и адвокати превиха кръстове и зашепнаха към завеждащия протокола. Изразяваха протест и предлагаха алтернативи. Керингтън беше възмутен.

— Господин Ал Тасан, намираме, че това е скандално и ако мислите, че...

— Шегите в случая са неуместни — сухо каза Дерек. — Възнамерявам да се омъжа за госпожа Блейкмор веднага щом формалностите бъдат уредени и вие не можете да направите каквото и да е срещу това.

— А за ваше удобство от нас се очаква да забравим, че госпожа Блейкмор би могла да компрометира това министерство с връзката си

вас?

— Тя не го е направила — дрезгаво каза Дерек.

Карин чувстваше с цялото си същество гневът, който се надига у него. Хвърли поглед към шейха. Очите му вече не бяха спрени върху й, а върху дипломата, който така прибързано се беше усъмнил в почтеността на сина му.

Керингтън настоя.

— Можете ли да докажете, че госпожа Блейкмор не ви е предала секретна информация във връзка с текущите в момента преговори?

Дерек се облегна назад.

— А вие можете ли да докажете противното?

Ако на Керингтън му липсваше усет, за да почувства, че сам подготвя капана, в който ще падне, министърът на външните работи видя опасността. Той вдигна помирително ръка и Керингтън преглътна възраженията си.

Шейхът бавно се надига от стола си.

— Синът ми е прав. — Думите бяха произнесени с тих глас, който отекна като пророческа реч. — След като госпожа Блейкмор ще стане член на моето семейство, тя е под моя защита. — Ястребовите очи се впиха в Керингтън. — Не одобрявам членове на семейството ми да бъдат разпитвани.

Завеждащият протокола трябваше да отстъпи, което му беше крайно неприятно, ако можеше да се съди по безизразната маска на лицето му. Но той се изправи на крака и тръгна към шейха, който вече излизаше.

— Радвам се, че уредихме всичко толкова експедитивно, господин Ал Тасан. — Той учтиво се поклони.

Шейхът отпусна клепачи и леко кимна с глава. Благодареше за указаната му чест. Отправи се към вратата с развят бял бурнус, следван от антуража си.

След тях Дерек и Карин вече можеха спокойно да излязат. Дерек й помогна да се изправи. Подкрепяна от ръката му, която обвиваше лакътя й, Карин излезе със сведен поглед. Лари Уотсън беше в коридора. Карин освободи ръката си и спря пред него.

— Срегнахме се случайно в Ямайка, Лари. По някаква странна случайност. Кълна ти се, че не знаех кой е, докато днес той не влезе в залата.

Лари притеснено сведе поглед.

— По дяволите, Карин. Съжалявам за всичко, което казах. Не вярвах, че си в състояние да направиш подобно нещо, но...

Карин докосна ръката му с успокояващ жест, но бързо се отдръпна, когато почувства напрегнатия поглед на Дерек върху си.

— Доказателствата бяха прекалено изобличаващи, разбирам те — в гласа ѝ звучеше прошка.

— Знаеш, че те ще настояват за оставката ти. Може би ще успея да направя нещо.

Тя поклати глава.

— Не се тревожи. Аз вече нямам какво да търся тук. Не бих искала да се забъркваш повече.

— Ще изпразня бюрото ти и ще ти изпратя всичко. — Лари изглеждаше огорчен.

— Благодаря.

Лари хвърли поглед към Дерек, после я погледна разтревожено.

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

В усмивката ѝ се четеше много повече доверие, отколкото тя наистина изпитваше.

— При тези обстоятелства, правя онова, което трябва. Не се притеснявай. Всичко ще бъде наред.

Дерек отново обви ръка около лакътя ѝ със собственически жест.

— Довиждане, Лари.

— Довиждане, Карин. Обаждай се. Ако имаш нужда от нещо...

Дерек я отведе преди Лари да довърши изречението. Грубо попречи на който и да е друг да се качи в асансьора с тях. Натисна бутона за първия етаж и се обърна към нея.

— Кой беше този?

— Лари Уотсън. Моят шеф. Бивш шеф.

— Само шеф?

Острият му тон я накара да вдигне глава.

— Какво имаш предвид?

— Знаеш какво.

При всеки друг мъж учестеното дишане, блеснал поглед, напрегнати мускули и стиснати челюсти биха означавали едно — ревност. При Дерек те означаваха само, че е обезпокоен за собствеността си.

— Да — язвително отвърна тя. — Само мой шеф.

— Добре — тонът му звучеше осъдително.

Карин хвърли гневен поглед към него.

През останалото време мълчаха. Когато излязоха от асансьора един от придружителите на шейха поздрави Дерек с дълбок поклон, после го прегърна и забързано му заговори на арабски. Навярно тя беше невидима, защото прислугата не я удостои с никакво внимание. Винаги ли щеше да бъде така? Винаги ли щеше да бъде третирана като аксесоар на Принца тигър?

Не. Само до развода. Странно беше, че преди още да е омъжена, вече мислеше за развод.

— Баща ми иска да ни види в апартамента на хотела си — обърна се към нея Дерек, когато мъжът се оттегли и се присъедини към свитата на шейха, който беше удостоил представителите на пресата с импровизирана конференция.

— Сега ли? — попита тя, раздразнена от тона му.

— Желанията на баща ми винаги се изпълняват незабавно.

До бордюра пред сградата бяха наредени в дълга редица черни лимузини. До тях стояха шофьори с бурнуси. Дерек се приближи към първата и спря до задната врата. Карин помисли, че навярно е объркал колата, защото шофьорът остана неподвижен. Но Дерек доближи два пръста до устните си, целуна ги и отпрати целувката към задния прозорец на колата. Взе Карин под ръка и тръгна към последната лимузина в редицата. Шофьорът се втурна и отвори вратата. Когато се настаниха на седалките, покрити с мек велур, тя попита:

— За кого беше това?

— Кое?

— Целувката.

— За майка ми.

Карин го погледна изумена.

— Майка ти? Тя е в колата? Но аз мислех... Тя е омъжена за... Майка ти с шейха ли е?

— Винаги е с него. Къде може да бъде?

— Не разбирам. Той е женен за друга жена, но майка ти винаги е с него. Защо?

Защото той така желае зелените му очи със златисти искрици останаха задълго вперени в лицето ѝ.

Тя би искала да продължи темата за майка му, но точно в този момент шейхът излезе от сградата, заобиколен от тълпа репортери, които се опитваха да измъкнат една последна дума от него. Автоколоната прекоси търговската част на града и спря пред хотела, в който беше отседнал шейхът. Карин и Дерек бяха поканени да седнат в антрето на апартамента. Карин седеше напрегнато в тапицираното с черна кожа кресло, докато Дерек се разхождаше из стаята, явно съвсем спокоен. Ако чувстваше някакво облекчение, че току-що е избегнал международен скандал, то това по нищо не личеше. Отпи вода от каната, в която плуваха кубчета лед, хвърли поглед през прозореца и тихо подсвирна през зъби, огледа платното на стената с преценяващ поглед. Нехайството му отблъскваше Карин, която се чувстваше като кълбо от нерви.

Когато той ѝ предложи чаша вода, само мълчаливо поклати глава. Сякаш езикът ѝ беше залепнал за небцето. Подскочи, когато Дерек рязко се обърна към нея.

— Защо си тръгна така неочаквано?

След всичко случило се оттогава, вече едва си спомняше колко мъчително беше това решение за нея.

— Трябва ли да го обсъждаме сега? — уморено попита тя.

— Да.

— Не бих искала.

— Но аз настоявам — ласът му звучеше категорично. Той застана пред нея и тя трябваше да вдигне глава, за да вижда лицето му. Изнервяше я. — Защо се измъкна по този начин?

— Чувствах, че така е най-добре.

— За кого?

— И за двама ни.

— Защо?

— Краят на седмицата приближаваше.

— Е й?

— Мислех, че повече никога няма да се срещнем. Не понасям сантименталните раздели. Това не беше ли предпочитаният вариант и за теб?

— Не ми остави голям избор, нали?

— И пред мен нямаше голям избор тази сутрин.

— А — вдигна той показалец към нея, — но направи правилния избор.

— Започвам да се съмнявам. Вече се караме.

Той протегна ръка и отметна една къдрица, паднала пред лицето ѝ.

— Убеден съм, че не е необичайно за младоженци да се карат на сватбения си ден. Трябва по някакъв начин да отреагират на... напрежението.

Жестът му ѝ припомни колко небрежно е облеклото ѝ, но многозначителната интонация на гласа му я накара да вдигне поглед към него. Сега изражението на очите му беше познато. В тях тлееше знойната тропическа нощ.

— Не се чувствам съвсем като младоженка — искаше думите ѝ да бъдат язвителни, но гласът ѝ прозвуча печално.

Той плъзна изгарящ поглед по устните ѝ, шията и гърдите ѝ. Дланите му обвиха лицето и повдигнаха главата ѝ. Прокара пръст по долната ѝ устна и напрегнато я изгледа.

— Обещавам ти, че ще се почувстваш още преди края на деня. — Думите му я накараха да изтръпне. Или може би това беше безпокойство, което издаваше нетърпението ѝ? — Защо ме напусна, Карин?

— Казах ти — отчаяно прошепна тя. Отново беше подвластна на обаянието му, а не биваше да го допусне.

— Лъжеш. Има и нещо друго. Не е само нежеланието ти да се сбогуваме. — Той погали лицето ѝ. — Не помисли ли, че ще тръгна след теб?

— Не. Убедена бях, че няма да се видим отново.

— Забрави ли какво ти казах веднъж? Никога няма да избягаш от мен. — Дланите му леко погалиха страните ѝ и се плъзнаха надолу.

Едва беше отпуснал ръце и вратата на апартамента се отвори. Карин и Дерек последваха слугата. Сърцето на Карин заби лудо и тя колебливо прекрачи прага. Слугата се поклони дълбоко и затвори вратата зад тях. Карин застина. За нейна изненада стаята беше съвсем обикновена. Очакваше да види купища възглавници, ефирни тъкани, падащи на дълбоки гънки от тавана, наргилета, изпускащи, ако не наркотични пари, то в най-добрия случай тежкия аромат на турски тютюн. Къде бяха танцьорките от харема с подрънкващи около

глезените им скъпоценни камъни? Едва ли имаше нещо, което би я изненадало повече от тази обикновена хотелска стая, малко претрупана за вкуса ѝ, но всичко бе изящно аранжирано. В единия ъгъл бе подредена шведска маса, която изглеждаше съвсем недокосната. Мокрият бар изобилстваше с алкохол от всякакъв вид. През прозорците с дръпнати завеси нахлуваха слънчеви лъчи, които се отразяваха в стъклените чаши.

Най-обикновени от всички ѝ се сториха мъжът и жената, седнали на канапето. Или поне мъжът беше седнал. Жената беше опряла глава върху сгънатия му лакът. Другата ѝ ръка обвиваше раменете му, а той седеше, сключил длани около кръста ѝ. Без белия бурнус ѝ се стори съвсем непознат. Но тези проникателни, хлътнали очи не биха могли да принадлежат на никого друго, освен на Амин Ал Тасан. Карин застина, запленена от суровата красота на обветреното му и обгорено от слънцето лице. Дългите му коси свободно падаха върху раменете, но бяха доста по-тъмни от косите на Дерек. Под тънката риза се очертаваха мускулите на широките му гърди, които Дерек беше наследил. Носеше ръчно изработени италиански обувки и панталон с елегантна кройка. Но най-изумителна беше енергията, която се излъчваше от него. Притежаваше неотразим чар, който неудържимо привличаше.

Първа заговори Черил Алън. Тя се освободи от прегръдките на Ал Тасан и приближи Дерек с широко разтворени ръце.

— Здравей, скъпи.

Дерек топло прегърна майка си и целуна меките ѝ кестеняви коси. Тя беше елегантна жена, която едва стигаше раменете му. С гладка и явно добре поддържана кожа. Много привлекателна беше; достатъчно привлекателна, за да задържи вниманието и верността на великолепия Ал Тасан.

— Майко, изглеждаш фантастично. Нова ли е тази рокля?

— Снощи пазарувахме в Ню Йорк. Амин я избра. Харесва ли ти?

— Много — отвърна той, макар че Черил Алън вече не го слушаше. Зелените ѝ очи бяха любопитно вперени в Карин. — Това е Карин Блейкмор. Твоята бъдеща снаха.

— И аз това чух. — Усмивката ѝ беше мила и топла. Взе студените ръце на Карин в дланите си и нежно ги стисна. — Отдавна мечтаех за снаха.

Карин остана изненадана от нейната доброжелателност и великодушие. Неуверено се опита да се усмихне.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожо... — Как, за Бога, трябваше да се обърне към бившата съпруга на един шейх?

— Наричай ме Черил — бързо каза тя, забелязала объркването на Карин. — Да седнем. Нещо за пиене? — обърна се тя към мъжа, който безмълвно наблюдаваше разговора им. — Амин, скъпи, какво ще пиеш?

— Бих искал да спреш да се суетиш и да не се опитваш да направиш тази неестествена ситуация да изглежда естествено. Ела седни до мен. Дерек може сам да налее питие за годеницата си — той потупа с длан мястото до себе си и Черил отново седна. — Като мюсюлманин, аз не пия алкохол, госпожо Блейкмор, но моля, не се притеснявайте да изберете каквото ви харесва каза Ал Тасан.

Карин изпъна рамене. Предизвикваше ли я?

— Благодаря, но точно в този момент не бих искала каквото и да е.

Дерек едва потисна усмивката си. Очите му насмешливо заблестяха, докато поднасяше стол към нея.

— Татко, Карин не е алкохоличка, ако сега се опитваш да установиш това. В Ямайка на няколко пъти исках да я напия. Напълно се провалих. — Дерек се приближи до бара и си наля чаша минерална вода. Прибави няколко кубчета лед и резен лимон. Всяко негово движение издаваше пълното му безразличие. Карин хвърли тревожен поглед към шейха. Той гледаше нея, а не Дерек. Усмихваше се.

— Хубава е, Али.

— Благодаря, и аз така мисля.

Карин се стресна, когато той седна до нея и обви раменете ѝ. Устните му докоснаха челото ѝ със съпружеска привързаност.

— Днес тя ми създаде много грижи — каза Ал Тасан.

Карин не беше ни най-малко склонна да търпи този маниер на разговор. Не беше нито глуха, нито няма, нито слабоумна.

— Не повече, отколкото вие на мен, господин Ал Тасан.

Шейхът повдигна вежди, после се намръщи. Ръката, която разсеяно галеше гърба на Черил застина.

— Има и остър език — отбеляза той. Внезапно върху изящното му безизразно лице се появи широка усмивка, която разкри невероятно

бели зъби. Той се разсмя високо. — Напомня ми за теб, когато те срещнах за пръв път, скъпа — потупа той ръката на Черил. — Много пикантно. Не понасям сладникави женички. Предполагам, както и ти, Али.

Следващият половин час не беше толкова напрегнат като първите пет минути. Любопитството на шейха към семейството ѝ се стори някак оскърбително, но предупредителните погледи на Дерек я накараха да държи езика си зад зъбите. Не Дерек, тя беше тази, на която налагаха брак. Но сега трябваше да изтърпи и един мъчителен разпит. Накрая Ал Тасан изгледа и двамата с продължителен поглед.

— Давам ви своето разрешение да сключите брак.

Карин не си спомняше да беше молила за подобно нещо. Въпреки това, остана безмълвна, когато Дерек наведе глава и почтително благодари на баща си. Ал Тасан се изправи и приближи към тях. Дерек дръпна Карин да стане. Шейхът взе лицето ѝ в ръце. Най-изненадващо и за самата нея, целуна и двете ѝ страни, после я отдалечи от себе си и се вгледа в лицето ѝ.

— Дъще! — извърна се към Дерек и каза: — Бих искал да разменя няколко думи насаме с теб, Али.

Дерек последва баща си в съседната стая.

Сякаш изневиделица при тях се появи хора от прислугата, готови да изпълнят всяко желание на Карин и Черил, която настоя Карин да приеме чаша чай и сандвич с краставица.

— Радвам се на този брак, независимо от обстоятелствата около него. От години Амин и аз се тревожим за Дерек. Искрахме да се установи на едно място и да създаде семейство.

При споменаването на семейство, ръката на Карин нервно потрепна и дъното на порцелановата чаша, изработена от Уеджуд и пръстът ѝ почука в чинийката.

— Той е толкова неспокоен. Предполагам, вината за това е моя. Но той имаше трудно детство. Нещата се стекоха така — неуверено завърши тя, вдигна поглед към Карин и тъжно се усмихна. Карин беше обзета от съчувствие към тази жена, но преди да измисли какво да каже, вратата на съседната стая се отвори и двамата мъже се върнаха при тях.

Ал Тасан прегърна сърдечно сина си, после се приближи към Карин и взе ръката ѝ в дланите си. Усмихна им се.

— Надявам се скоро отново да се срещнем. — После протегна ръце към Черил. — Ела тук, скъпа. — Дрезгавият шепот прозвуча неприкрито интимно.

Черил Алън, изящната жена, която изглеждаше толкова сдържана и способна да се справи с всяка ситуация, остави чашата си, усмихна им се и пое протегнатата ръка на Ал Тасан. Той я въведе в съседната спалня и затвори вратата. Карин и Дерек бяха отпратени със същата категоричност, с която беше показано на Черил, че е желана.

— Не очаквай от мен да бъда като нея.

Отново бяха в лимузината и отново се движеха по улиците на Вашингтон с този остров на лукса. Бяха отделени дори и от шофьора с плътно стъкло, което се плъзна помежду им, след като Дерек му даде адреса ѝ. Карин така и не разбра откъде го знае, но вече беше привикнала на изненади. Сега гледеше през прозореца с невиждащ поглед.

— Като коя?

Почувства, че той се раздвижи и я погледна. Карин не отделяше поглед от страничното стъкло.

— Като майка ти. Начинът, по който се умилква около баща ти, дебне най-малкото му желание, тича при него при всеки знак. — Карин се извърна към него. Не искаше той погрешно да изтълкува искреността ѝ. — Няма да бъда такава съпруга.

Очакваше да го види разгневен. Дори съвсем побеснял. Но съвсем не предполагаше, че ще види бавната, ленива усмивка, която разтегли устните му. Топлата му длан обви шията ѝ и притегли лицето ѝ към неговото.

— А какво съпруга ще бъдеш, Карин, мила?

Устните му докоснаха нейните. Вкусваше я с насладата на чревоугодник по време на пир. Разкопча горните копчета на простата блуза, която бе облякла сутринта и плъзна длан по раменете ѝ. Дългите, елегантни пръсти се впиха в плътта ѝ. Ласките му бяха интимни и лениви, сякаш приемаше за естествено, че тя няма да им се възпротиви. Наистина, Карин нямаше сила да го направи. Защото ласките му бяха първото истинско нещо, което ѝ се случваше този ден. Без копринената куфия той отново беше онзи Дерек, когото тя

познаваше. С това беше свикнала. Това можеше да приеме. Знаеше, че реакциите ѝ противоречат на думите ѝ, но се остави да бъде подчинена от желанията на тялото си. Отговори на целувката му. И когато той плъзна пръсти под презрамката на сутиена ѝ, от нея се отрони тиха въздишка. Останаха дълго със слети устни, преди той да се отдръпне от нея.

— През целия ден ми се искаше да направя това. Има моменти, в които ми се струва невъзможно да се овладее. — Устните му погалиха брадичката ѝ, ухото, шията, обсипаха я с тихи целувки, омагьосаха я с ароматния дъх на устата му. — Побеснях, когато избяга от мен.

— Защо? Това нарани самолюбието ти ли? — Нима тя беше първата жена, която го отхвърля?

— Не. Просто още не бях приключил с теб — прошепна той в ухото ѝ миг преди да го погали с език. — Не се бях наситил на това. — Отново притисна устни към нея.

Ласките му бяха възбуждащи, изгарящи. Тя се извърна и се притисна към гърдите му. Обви врата му и се отдаде на чувствената му целувка. Преди Дерек да отпусне ръце, дори не осъзна, че лимузината е спряла. Отдръпна се, побесняла заради неговата самонадеяност и собствената си слабохарактерност. Шофьорът отвори вратата. Карин бързо вдигна ръка към копчетата на блузата си, но Дерек я спря.

— Остави ги. Вече не си държавен служител, нито пък аз бих искал да бъдеш покрита до брадичката като стара мома от времето на кралица Виктория. Искам да изглеждаш женствена.

Карин преглътна язвителния отговор, който напираше на устните ѝ, защото не искаше да спори в присъствието на шофьора, а и заради съседите и минувачите, които гледаха лимузината с нескрито любопитство. А и Дерек обхвана лакътя ѝ и я поведе по стълбите.

Едва не се спъна в куфарите, които все така стояха до входната врата.

— Дори не разопаковах нещата си.

— Мога да си представя колко изтощително е бягството от негодник като мен — сухо каза той.

Шофьорът стоеше достатъчно далеч и не можеше да ти чуе.

Тя се извърна и сложи ръце на кръста си.

— Ще ти бъда задължена ако за в бъдеще се въздържах от коментари по този повод.

— А ти по-добре се откажи от всякакви намерения отново да избягаш.

— Ти нямаш никакви права над мен.

— До половин час вече ще имам.

— Половин час? — желанието да спори с него внезапно угасна.

— Секретарят ми урежда срещата ни със съдия. Ще получим необходимите документи.

Значи наистина щеше да се случи. Щеше да се омъжи за мъж, познат на други като Али Ал Тасан, а за нея като Дерек, а бяха непознати.

— Да си изясним нещата — заговори той по-меко. — Мисля, че е най-добре ако напуснем Вашингтон и отидем във фермата ми. Ще останем там, докато нещата се успокоят. Вземи си само най-необходимото. Ще ти купя всичко останало по-късно.

Трудно ѝ беше да преглътне собственическия начин, по който уреждаше бъдещето ѝ, но вече беше прекалено късно.

— Ще се приготвя. Чувствай се като у дома си — Махна неопределено по посока на канапето.

Тя обиколи спалнята и банята. Не знаеше кое да вземе и кое не. Всичко ѝ се струваше незначително. Чувстваше се ужасно объркана. Наистина ли не притежаваше нищо ценно и не държеше на нищо? Наистина ли животът ѝ беше толкова сив? Но знаеше поне едно не искаше да се омъжи в полата и блузата, които навлече сутринта, просто защото те ѝ бяха под ръка. Върна се във всекидневната и вдигна по-малкия куфар.

— Имам ли време да взема душ? — попита тя Дерек.

Той лениво прелистваше някакво списание и това ужасно я раздразни.

— Разбира се. Искаш ли да ти изтрия гърба?

— Не.

— Както кажеш, скъпа.

Сега, при тези обстоятелства, всяка демонстрация на обич от негова страна я дразнеше. Върна се в спалнята и доста рязко затвори вратата зад себе си. Взе душ и се гримира. Бавеше се нарочно и с тайно злорадство се надяваше, че това ще го раздразни. Но когато се върна при него, той беше все така спокоен. Носеше плътно прилепнала по тялото рокля в екрю, с пояс от искрящи копринени ширити,

прихванати с масива месингова тока. Косата ѝ беше прибрана на кок на тила. Перлените обеци бяха единственият ѝ накит. Тоалетът ѝ беше семпъл и много изящен. Дерек захвърли списанието и се изправи. В погледа му проблесна задоволство.

— Готова съм — заговори припряно. Предпочиташе да си спести комплиментите му. — Ще взема само нещата, които вече са опаковани.

Той кимна, отвори вратата и засипа шофьора със заповеди. После се обърна към нея.

— Ще осигуриш ли по някакъв начин апартамента?

— Засега само ще го заключа. Преди да замина за Ямайка предупредих вестникаря и млекаря да не идват.

Излишно беше да уведомява хазяйката си, защото не знаеше кога ще се върне. Колко ли щеше да продължи този брак? Седмица? Две? Месец? Дерек ѝ каза, че е бил ядосан заради внезапното ѝ заминаване, но не защото я обича, а защото не ѝ се е наситил. А целувката, която последва изявлението му уточни точно какво има пред вид.

Трябваше да се върне някъде, когато той задоволи сексуалните си апетити. Очакванията му от брака бяха недвусмислени. Нужна му беше безплатна любовница. Принц Ал Тасан щеше да остане дълбоко разочарован. Изчака докато отново се настанят на задната седалка на лимузината, за да оповести намеренията си. Всъщност, Дерек сам започна разговора.

— Изглеждаш великолепно, Карин. По-хубава от всякога. Много съм горд с моята съпруга.

— Благодаря ти. — Пръстите ѝ нервно погладиха ширитите на пояса. — Чувствах се добре и в дрехите, с които бях сутринта. Тогава не знаех, че ще ми се наложи да се омъжвам с тях.

— Изправен съм пред истинска дилема.

— Дилема?

— Искам да те целуна, но се страхувам, че ще разбъркам дрехите ти. Не зная на кое изкушение да се поддам. — Наклони глава и впери поглед в нея. — Прекалено хубава си, за да развалям тоалета ти. — Взе ръката ѝ, вдигна я и продължително задържа устните си върху нея. Целувката му я накара да се почувства красива и желана, сгря я, докосването на устните му. — Имам най-красивата, най-сладката, най-възбуждащата жена в историята — промърмори той, без да откъсва

устни от извивката на дланта ѝ. Карин едва сега осъзна, че това е ерогенна зона.

Издърпа ръката си и се отдръпна от него. Пое дъх и опита да успокои биенето на сърцето си.

— Трябва да говоря с теб, Дерек.

— Какво бельо предпочиташ?

— Това пък що за въпрос е?

— Въпрос, който се предполага, че младоженецът ще зададе на съпругата си.

— Може би няма да бъда твоя съпруга, след като чуеш това, което имам да ти кажа.

— О? — тонът му прозвуча небрежно, сякаш думите ѝ не го заинтригуваха особено, но високо вдигнатите му вежди говореха друго.

Струваше ѝ се, че от червилото устните ѝ са непрекъснато сухи. Отново прокара език по тях.

— Приемам тази брачна церемония, защото така трябва. Но всичко ще приключи с това.

— Не мисля, че разбирам какво имаш предвид.

Тя пое дълбоко дъх.

— Имам предвид, че с церемонията всичко ще приключи. Церемонията и нищо друго.

— Нищо ли?

Защо се опитваше да изглежда толкова наивен? Дали нарочно я измъчваше, за да я обърка.

— Нищо от онова, което един брак предполага?

Настъпи тишина, докато шофьорът умело се справяше с претовареното улично движение на Вашингтон. Измина доста време, преди Дерек да наруши тишината.

— Искаш да кажеш, че възнамеряваш да ме лишиш от съпругески права?

— Точно така — потвърди тя и кимна категорично.

— Няма да делим едно легло?

— Не.

— Изобщо няма да се любим?

— Изобщо.

Избухна в смях, от който стъклото между тях и шофьора високо издрънча. Напомни ѝ за баща си. Карин впери в него гневен поглед. Какво толкова смешно беше казала?

— Карин, скъпа — Дерек протегна ръка към нея и когато тя се отдръпна, той обви силните си пръсти около китката ѝ и я привлече към гърдите си, — осъзнаваш ли колко абсурдно е от твоя страна да поставяш това условие?

— Защо?

— Защото — започна той търпеливо и със снизхождение, сякаш обясняваше тайните на живота на дете. — Първо, защото не си в позиция, от която можеш да поставяш каквито и да е условия. И двамата имаме неприятности, но ти си по-уязвима.

— Заради пола ми, заради размера на банковата ми сметка, заради работата, която обичах и в която бях добра!

Дерек кимна с разбиране.

— Не казвам, че е почтено, само отбелязвам фактите. Реално погледнато, ти губиш повече. Аз ти предложих изход от един сериозен проблем. Не мислиш ли, че е дяволски непочтено и дребнаво от твоя страна да поставяш условия на предложението ми?

Карин се задушаваше от унижение, но остана със стиснати устни.

— Не забравяй — продължи той по-меко, — ние се желаем. В това никога не е имало и най-малко съмнение нито в Ямайка, нито където и да е.

— Там беше романтично. Откъснати бяхме от истинския живот. Морето, луната, музиката, цветята. Бях опиянена от романтиката. Сега отново съм стъпила на земята. Признавам, приземяването не беше лесно след всичко случило се като следствие от собственото ми неблагоприятие, но как можеш да предположиш, че искам връзката ни да продължи?

— Аз не анализирам причините за човешкото поведение Карин. Аз боравя само с факти. — Той се наведе към нея и дъхът му погали лицето ѝ. — Точно сега ти ме желаеш толкова, колкото и аз теб. Добре познавам тялото ти. Разчитам знаците. Една от причините, за да харесам толкова тази дреха, е, че тя много ти отива и чудесно подчертава формите ти. Видях възбудата в гърдите ти, когато целунах дланта ти. Нима мислиш, че съм сляп? А когато се дръпна и изпъна

краката си, не мислиш ли, че не почувствах възбудата и в други части на тялото ти?

— Моля те, спри — очите ѝ плузнаха в сълзи. Притвори клепачи и прехапа устни, за да прикрие нервността си.

— Ти ме желаеш, Карин. Дори и сега. Повече от всякога. Като се отърсиш от това нелепо целомъдрие, което те е обхванало откакто си в Щатите и ме погледнеш, ще видиш аз колко много те желая. Дори не мога да прикрия този копнеж. И защо са сега тези абсурдни условия върху брачната нощ? — С всяка поредна дума гневът му нарастваше, но въпросът му беше изречен с тих глас. Просто я молеше за обяснение.

— Защото вече достатъчно ме нарани. Не искам да бъда твоя съпруга. Наистина не искам да бъда временен партньор, докато клюките по вестниците заглъхнат. Не желая да бъда една от харема. Няма да спя с теб.

— Не е ли малко късно да правиш такива изявления?

— Не съм изненадана да чуя от теб нещо толкова вулгарно. Преди спях с теб, защото така исках. Тогаво можех да избирам. Сега просто отказвам. И съм категорична.

— Но обстоятелствата се промениха. След като сме женени имам правото да настоявам — явно тирадата ѝ не го беше впечатлила ни най-малко.

— И ще настояваш?

— Бих могъл.

Тя потръпна, но предпочете да скрие страха си зад фасида от престорен гняв.

— Как? Като ме удариш по главата с тежък предмет и ме завлечеш в леглото си ли? Какъвто бащата, такъв и синът. Мръдваш пръста си и очакваш от мен да скоча. Жените са движимо имущество, нали? Създадени от Бог и сложени на земята за ваше развлечение. Е, премислете отново, господин Дерек Алън. Аз няма да живея в такова робство, дори и за миг. Така че можеш да кажеш на Абдул, или както там се казва, да обърне колата и да ме върне у дома. Ще реша проблема си по друг някакъв начин.

Можеше да я удари и тя нямаше да се изненада. Но той само се усмихна.

— Казва се Мохамед и няма да те върне в къщи. Аз държа на предложението си. Ще се ожена за теб. А ти се пържи в собственото си масло; отричай, че ме желаеш в леглото си; цупи се и се мръщи колкото си щещ. Аз няма да ти натрапвам омразните си ласки.

Ролите им отново бяха разменени и тя отново се чувстваше като глупачка, която е изгубила самообладание.

— Е, добре. — Хвърли подозрителен поглед към него. Прекалено лесно отстъпи. — А ти какво ще правиш докато аз се цупя, мръщя и т.н.?

Не се довери на усмивката му. Той беше непредвидим. Заприлича ѝ на голяма котка, която току-що е уловила омаломощена жертва. Разширените му ноздри надушваха успеха. Очите му проблясваха триумфално. Устните му се извиха в усмивка на задоволство от лесния, неминуем успех.

— Ще се опитам да променя решението ти.

Посланието му, възбуждащо и властно, беше изречено така, сякаш отпращаше нежна целувка към нея. Напомни ѝ за страстните обети, които шепнеше, докато устните му докосваха гърдите ѝ, стомаха, корема. Каза го със същия дрезгав глас, който галеше слуха ѝ, докато двамата лежаха отпуснати и изтощени от любов. Веднъж ѝ беше казал: „Ти винаги ми харесваш, Карин. Харесва ми начина, по който тялото ти ме приема. Силно и топло. Чувствам се великолепно.“ В обещанието му прозвуча мека заплаха, която я накара да си спомни любовта му и Карин се учуди защо сама си противоречи. Седеше неподвижна, вперила поглед в хипнотичните му очи. Съвзе се едва когато шофьорът отвори вратата.

— Пристигахме — съобщи Дерек и ѝ помогна да слезе от колата.

— Родителите ти тук ли ще бъдат?

— Не. Навсякъде, където се появи баща ми, свирят фанфари. Пожела да ти спести излишното безпокойство.

Карин механично пристъпи в сградата. Всичко изглеждаше нереално. Представиха ѝ съдията, стисна ръката му и благодари за сърдечните му благопожелания. Подписа се върху документите с писалката поставена върху им. Застана до Дерек. Повтори думите на брачната клетва. Сега вече знаеше. Когато значението на думите стигна до съзнанието ѝ, тя осъзна защо постави подобно условие, защо беше така ужасена от този брак. Страхуваше се, че ще дойде ден, в

който всичко ще свърши. А тя искаше да бъде съпруга на Дерек. Думите на клетвата, изречени от устните ѝ добиваха особено значение. Влюбила се беше в Дерек, преди да му се отдаде. Отдаването ѝ беше изблик на голямата ѝ любов. Бракът с него би бил като завет, физически и духовен. За нея това не беше фарс.

Но за него...

Докато изговаряше словата, които ги обвързваха, Карин вдигна поглед към него. Гледаше я и тя цялата изтръпна. Сякаш ѝ говореше лично на нея, сякаш беше искрен. Но не биваше да допуска дори и за миг да повярва в това. Той отмести поглед.

Щеше да бъде мъчително. Господи, колко мъчително щеше да бъде, когато я отхвърлеше, когато тази игра на брак приключеше. За да си спести болката, която я очакваше, трябваше да остане хладна и безразлична. Ще води любезно съжителство с него, но няма да допусне никаква интимност. Опасяваше се, че ако приеме да бъде негова съпруга с всички последствия, щеше да дойде време, когато ще се моли да остане. Стигнаха до онази част от церемонията, когато трябваше да си разменят халки и Дерек я изненада. Подари ѝ тясна златна халка. Изящно гравирана и както изглеждаше много древна.

— Една от халките, които баща ми е подарил на майка ми — обясни ѝ Дерек, когато тя вдигна към него невярващ поглед. — Предава се от поколение на поколение в семейството. Помолиха ме да го дам на жената, за която се женя.

Зашеметена, Карин прие Дерек да постави около пръста ѝ красивата халка. Стоеше ѝ чудесно. Тържествената целувка, която последва беше нежна и страдна. Карин осъзна, че да остане вярна на решението си щеше да бъде най-тежкото предизвикателство в живота ѝ. Съдията разтърси ръката на Дерек и ги покани на чаша вино в кабинета си. Дерек отказа и човекът, съпричастен с нетърпението на младоженеца, ги изпрати с благословия. Карин не би била изненадана от многословието му, ако знаеше размерите на чека, който вече лежеше в джоба му.

Бяха отведени до висока жилищна сграда в елегантния квартал наблизко. Лимузината плавно се плъзна в сенчестия подземен гараж. До паркирания екслибур стоеше слуга, който веднага прехвърли куфарите на Карин в огромния багажник.

— Помислих си, че ще се чувстваш по-удобно, ако отидем до фермата с тази кола, вместо с лимузината. Като че ли пътуването с екслибур беше по-малко необичайно, отколкото пътуването с карана от шофьор лимузина. Дерек се сбогува с прислугата на баща си и изкара колата от подземния гараж. Слънцето залязваше. Денят си отиваше, а Карин не можеше да повярва, че са се случили толкова много неща.

— В случай, че това те интересува, всички снимки и негативите вече са притежание на баща ми. — Споменът за фотографиите я накара да се изчерви, но Дерек побърза да я успокои. — Ще бъдат унищожени, ако вече не са.

— Как е успял да спре публикуването им?

— Дадох му името на фотографа. Спек Даниълс. Несъмнено баща ми му е направил предложение, на което той не е устоял. Не вярвам да се опита отново да прави подобни снимки.

Карин изви глава към него. Искаше да види дали се шегува. Беше сериозен. Потръпна от хладния вечерен въздух. Или може би заради умопомрачителната скорост и спуснатия гюрук на колата. Какво ли щеше да ѝ се случи, ако беше враг на шейх Амин Ал Тасан, а не негова снаха?

— А какво стана със „Сцени от улицата“? Мислех, че се готвят да публикуват серия статии за нас.

— Да, така е. Но баща ми заплаши със съд, който ще изяде не само печалбата от публикациите, но и евентуалните им постъпления за следващите десет години.

— Кога разбра това?

— Днес следобед, когато се оттеглихме в спалнята.

— Но той не е имал време да свърши всичко!

Дерек спря при един светофар, извърна към нея глава и се усмихна.

— Не, но плановете му бяха такива. А когато каже, че възнамерява да направи нещо, можеш да считаш, че вече е свършено.

Тя почти не забелязваше къде отиват. Но изведнъж улиците, по които минаваха ѝ се сториха познати и тя хвърли към него изпълнен с благоговение поглед.

— Изглеждаш изненадана.

— Да. Как разбра?

— Имам си начини. — Слезе от колата, заобиколи и отвори вратата ѝ. Подаде ѝ ръка и я поведе по покритата с тухли пътека. — Помислих си, че Кристин трябва да бъде уведомена за сватбата ни, преди да те отвлека за медения ни месец, не мислиш ли? — Сложи ръката си на раменете ѝ и я притисна към себе си. — При това съм нетърпелив да се срещна с момичето.

Директорката, обикновено доста резервирана, цялата се разтопи щом позна Дерек, когото Карин ѝ представи като свой съпруг. Сините ѝ къдрици неудържимо затрептяха и възкъсичките ѝ пръсти нервно заиграха с високата яка на блузата ѝ. Веднага изпрати да повикат Кристин. Докато чакаха, ги отрупа уж с добронамерени въпроси, които трябваше да задоволят ненаситното ѝ любопитство. Без да ѝ дава каквато и да е конкретна информация, Дерек я очарова с шеговития си тон и усмивка, на която едва ли някой би устоял.

Кристин слезе по стълбите с подскоци и с цялата уравновесеност, която човек може да очаква от едно енергично шестнайсетгодишно момиче. Директорката се завъртя на токовете на ниските си обувки и се намръщи. Упреците, които явно се готвеше да отправи към Кристин останаха неизречени, защото когато съзря сестра си под ръка с най-страхотния мъж, който беше виждала, тя спря така рязко, сякаш не беше сигурна дали изобщо да продължи. Поколеба се за миг, без да сваля смаяния си поглед от Дерек. После, положи явно усилие да си затвори устата и отново заслиза надолу. Карин тръгна към нея. Разбираше я, защото въздействието на Дерек върху жените ѝ беше познато. През цялото време беше прекалено ангажирана с последиците от този брак за нея самата и дори и не помисли за чувствата на Кристин. Не и до този момент. Сега я притисна силно към себе си.

— Здравей, Кристин.

Кристин също я прегърна, но съвсем механично. Карин беше сигурна, че тя все още не сваля поглед от Дерек, през рамото ѝ.

— Здравей. Върнала си се от пътуването си?

Карин се отдръпна, за да може да вижда реакцията на онова, което се готвеше да ѝ каже.

— Върнах се няколко дни по-рано.

— Защо? Очите на Кристин оставаха все така приковани върху мъжа, чието присъствие удостояваше фона на пансиона с необичайно висока чест.

— Защото — започна тя. Сега не знаеше как да ѝ съобщи новина.
— Случи се нещо... Срецнах... това е Дерек — бързо продължи тя. — Дерек, сестра ми Кристин.

Като хипнотизирано, момичето се понесе към него.

— Здравей, Кристин. Бях нетърпелив да се запозная с теб.

— Така ли? Защо? — въздъхна тя.

На Карин ѝ се прииска да я разтърси с всичка сила. Това, че Кристин беше пленена от него, не ѝ харесваше.

— Защото вече сме едно семейство. Карин и аз се оженихме днес следобед.

Кристин раздвижи беззвучно устни. Местеше поглед от единия към другия. Най-после се овладя и заекна.

— Женени?

Дерек взе ръката на Карин и я притисна в дланите си.

— Срецнах сестра ти в Ямайка и се влюбих в нея. — Отправи пламенен поглед към Карин. — Последвах я тук и я помолих да се омъжи за мен. Тя се съгласи. Аз я заведох пред съдията, преди да е променила решението си. Надявам се, не се сърдиш, че не те поканихме на церемонията.

Малко банално и абсурдно, но Кристин и директорката жадно поглъщаха всяка дума от импровизираната история. Той нарисова картина, сякаш взета от филм на Дорис Дей и когато я завърши с нежна целувка по безмълвните устни на Карин, публиката му беше онемяла от романтично вълнение и едва сдържаше сълзите на умиление.

— О, Божичко, Карин, — въздъхна Кристин и така ентузиазирано прегърна сестра си, че Карин трябваше да стисне зъби, за да не изохка. — Направо е страхотно! О, Господи! И като си помислиш, че аз бях тази, която ти каза да отидеш в Ямайка. Просто бях убедена, че ще ти се случи нещо невероятно. О, Господи!

Дерек се обърна към директорката с молба да позволи на Кристин да присъства на празничната вечеря и въпросът му прекъсна изблика на многословие у Кристин. Директорката с готовност даде разрешение. Момичето се втурна нагоре по стълбите, за да се преоблече.

Докато я чакаха, Дерек отрупа директорката с въпроси за програмата и оценките на Кристин. Сякаш го интересува, раздражено

си мислеше Карин. Но ако чужд човек погледнеше загрижеността и сериозността, изписани на лицето му, и за миг не би се усъмнил. Макар и неохотно, трябваше да признае, че посещението при сестра ѝ беше добронамерено и благоразумно.

Кристин слезе при тях облечена в най-хубавата си рокля. Когато излязоха на двора и видя колата всичките „О, Божичко“ започнаха отново. Дерек през смях ѝ каза, че ще трябва да седне на подвижната задна седалка, но тя прие да бъде настанена там с великодушието на кралица, на която помагат да се качи в кралска карета. Дерек можеше да внуши подобно доверие във всяка жена.

Заведе ги в ресторант само на няколко минути път от училището. Това беше италиански семеен ресторант, в който атмосферата можеше да разтопи и най-закоравялото сърце. Храната беше вкусна, виното първокласно, обслужването безупречно. Външността и светските маниери на Дерек напълно омагьосаха Кристин. Карин го познаваше достатъчно добре, за да разбере, че това е съвсем несъзнателно. Той омагьосваше, без да полага и най-малко усилие. Говореше малко за себе си, но разпитваше Кристин за живота в училище, за интересите ѝ, за предпочитанията ѝ.

— Безпокои ме само едно. — Без да чака да бъде дълго убеждавана, тя с наслада се впусна да описва живота в училище. После се намръщи и замислено завъртя столчето на чашата за вино между пръстите си. Дерек ѝ беше сипал вино, без да попита. Карин знаеше колко точки е отбелязал. Отнасяше се към Кристин като към възрастна. Нищо не можеше да достави по-голямо удоволствие на момиче на нейните години.

— Какво е то? — попита Дерек. Пръстите му лениво галеха рамото на Карин. През цялата вечер поддържаше мита, че бракът им е истински и плод на любов. Не би могъл да бъде по-внимателен към всяко нейно желание. Често спираше очи върху ѝ и дори слепият можеше да забележи топлината в тях. Погледът му ясно и недвусмислено говореше: „Това е моят сватбен ден. Ти си моя. И нямам търпение да те отведа в леглото.“ Сърцето на Карин болезнено се свиваше при всяка нежна дума, при всяко докосване.

— Момчетата — мрачно отвърна Кристин. Погледна сестра си. — Спомняш ли си момчето, за което ти разказах, преди да заминеш?

— Да.

— Не ми се обади повече. Знаех, че така ще стане.

— Явно той е кръгъл глупак — пренебрежително възкликна Дерек. Изправи се, наведе се през масата и целуна Кристин по челото.

— Ако някой ти създава проблеми, обади ми се. Обещавах ли?

— Да — отвърна Кристин, явно много щастлива.

— Моля дамите да ме извинят, трябва да се обадя по телефона. Веднага се връщам. — Възнагради, или наказа Карин с още един страстен поглед и се отправи към вратата.

Карин чувстваше огнените му очи върху кожата си, дълго след като излезе. Опита се да скрие възбудата си и се вгледа в рубинените отражения на чашата си за вино. Сякаш чакала тази възможност цяла вечер, Кристин се наведе над масата и безочливо запита:

— Сто на сто е страхотен в леглото, нали?

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Кристин!

— Да?

— Как можеш да питаш такива неща!

— Искам да зная. И не се преструвай, че не си спала с него, защото той просто те изяжда с поглед. Сигурно е било приказно, нали?

Карин се опита да потисне усмивката си. Колко хубаво би било ако Дерек я обичаше и тя можеше да сподели щастието си с Кристин!

— Видя го — отвърна тя уклончиво. — Какво мислиш?

— О, Божичко! Мисля, че е страхотен! Момичетата от пансиона ще умрат като го видят. Сто на сто ще умрат. Страхотно парче е! Тялото му е върхът. Искам да кажа, че... че е добре сложен. Харесвам косата му, о, Карин, той е толкова мил и... — Тя въодушевено плесна ръце, неспособна да намери думи, с които да опише Дерек. — Той е мой зет! Ау! Още не мога да повярвам. И тази кола! Ужасно ли е богат?

— Предполагам. Той е половин арабин, Кристин. Казва се Али Ал Тасан. Баща му е шейх Амин Ал Тасан. Чувала ли си за него?

Очите на Кристин щяха да изскочат.

— Петролният кладенец Ал Тасан? Ал Тасан, приятелят на крале и министър-председатели? Този Ал Тасан ли? Будалкаш ме!

Карин поклати глава. Доколкото можеше, ѝ разказа историята на живота му, поне такава, каквато я знаеше.

— Има апартамент във Вашингтон, а ние отиваме във фермата му във Вирджиния.

— Навярно има къщи по целия свят?

— Навярно. Не зная.

— Мислиш ли, че ще трябва да пътуваме? Карин, Божичко! Осъзнаваш ли какво означава това за нас?

— Просто ще живеем ден за ден. — Излишно беше да я разочарова. Когато бракът бъде разтрогнат, тогава щеше да ѝ обясни

всичко. Или може би не. Може би просто щеше да се престори, че нещата не са потръгнали.

Дерек се върна на масата и ги покани да поръчат още нещо. Отказаха и той ги придружи до колата. При вратата на училището, Кристин го прегърна възторжено.

— Благодаря ти, че отново направи сестра ми щастлива.

Той се разсмя и разроши косата ѝ.

— Удоволствието е мое. — Постави банкнота от сто долара в ръката ѝ. — Ето ти малко джобни пари.

Карин преглътна протестите си. След развода ѝ на Кристин се наложи да се лишава от много неща. Трябваше да страда, без да има вина за това. Какво бяха сто долара за Дерек? Но ако с тях Кристин можеше да си купи някоя нова дреха, защо не?

— Благодаря! Страхотно е да имаш отново пари, Карин.

— Кристин!

— Е, не е ли така? Бяхме като просякини, откакто онзи негодник те остави. Няма да бъде нужно да броим всяка стотинка. Няма да е нужно да работиш. О, Карин, можеш отново да почнеш да живееш!

— По-добре кажи довиждане и се прибирай, преди директорката да е тръгнала да те търси. — Разговорът тръгна в посока, която не ѝ се нравеше. Не искаше Кристин да привиква към разкоша, който Дерек можеше да ѝ осигури.

Сбогуваха се и размениха горещи целувки и прегръдки. Дерек остави на Кристин адреса и телефонния номер на дома си във Вирджиния.

— Мога ли да звъня за твоя сметка? — попита Кристин. Явно се чувстваше достатъчно комфортно в негово присъствие.

Той натисна носа ѝ.

— Ще очаквам, детенце. И често. Ако имаш нужда от нещо, обади ни се. Обещава ли?

— Обещавам.

Когато продължиха, Карин потъна в кожената седалка на колата и облегна глава назад. Очите ѝ се затвориха почти веднага.

— Благодаря ти, че беше толкова щедър към Кристин. Не ѝ е лесно, макар че успях да я издържам в това училище. Обещах на майка си, че ще ѝ дам възможно най-доброто образование. Уейд и аз бяхме единственото ѝ семейство. Когато скъсахме, психологически,

Кристин също се почувства отхвърлена. Моля те да простиш прямотата ѝ. Тя винаги казва това, което мисли.

— Харесвам тази прямота. Бих искал по-възрастната ѝ сестра да приличаше поне малко на нея.

Карин рязко се изправи и хвърли унищожителен поглед към него.

— Какво искаш да направя? Да ти кажа, че тялото ти е върха?

— Тя ли каза това? — разсмя се той.

— Според нея, а тя говори от името на всички момичета в пансиона, ти си страхотно парче.

— Ау!

— И тя така казва.

— Как?

— Ау.

— О!

Вече пътуваха в покрайнините на града. Дерек насочи колата към магистралата. Наведе се към Карин.

— Бих казал, че си изтощена.

— Струва ми се, че е минала цяла вечност от сутринта, когато агентите на ФБР ме измъкнаха от леглото.

Дерек се намръщи.

— Трябва ужасно да са те изплашили. Да не говорим за това сега. Можеш да спиш по пътя към къщи.

Към къщи. Звучеше така, сякаш беше завинаги. Означаваше безопасност, сигурност, стабилност, здрави връзки. Но за нея това нямаше да бъде дом. Преди още да е пристигнала, тя знаеше, че пребиваването ѝ там ще бъде временно.

— Ето — каза той и придърпа гюрука. — Облегни се, поспи и когато се събудиш, ще сме пристигнали. — Наведе се и леко целуна устните ѝ. После превключи скоростите и се насочи към магистралата.

Карин беше прекалено изтощена, за да спори. Намести главата си удобно, изпъна крака и притвори очи. Бръмченето на мотора я унесе.

Целувката на Дерек още гореше върху устните ѝ. Ароматът на одеколона му замайваше главата ѝ. Чувстваше топлината и силата, които се излъчваха от него. Тялото му... наистина беше... страхотно...

— Карин, скъпа.

Събуди се с приятното усещане, че нечий устни галят лицето ѝ и нашепват името ѝ. Леко се раздвижи. Не искаше да се събуди.

— Скъпа, вече сме у дома.

Дъхът му погали ухото ѝ.

— Карин?

— Хм?

— Събуди ли се? Можеш ли да вървиш?

Дерек тихо се разсмя. После една силна ръка обви гърба ѝ, друга прихвана коленете ѝ и я повдигна.

— Дерек.

Почувства твърдите му мускули срещу гърдите си. Усещаше ръцете си прекалено натежали, за да обвие раменете му и зарови глава под брадичката му. Кожата му я стопли. Притисна устни към нея.

Шепотът, стъпките, светлините сякаш идваха отдалеч и едва стигаха до съзнанието ѝ. Леко отвори очи и видя високи стълби, които ѝ напомниха за „Отнесени от вихъра“. Но да остане с отворени очи беше прекалено усилие за нея. Сложи ръка върху гърдите на Дерек, притисна се към него и отново ги затвори.

Имаше някаква причина, за да не му се доверява. Опита се да си припомни точно каква, но не можа. Затова просто я забрави и се отпусна, сгръна от топлината му. Почувства, че се изкачват по стълбите и вървят по дълъг коридор. През затворените си клепащи усети приглушената светлина на стаята, в която влязоха. Когато Дерек я сложи на леглото клепащите ѝ потрепнаха. Видя балдахин над леглото.

— Сигурен ли си, че няма нужда...

— Благодаря ти, Дейзи. Ще се погрижа да си легне. Тази вечер те задържахме до късно. Лека нощ.

— Лека нощ.

Гласовете стигаха до нея, но не я разсъниха. После чу, че вратата предпазливо се затворя и в стаята настъпи тишина.

Дерек седна до нея и тялото ѝ потъна дълбоко в мекото легло. Пръстите му погалиха лицето ѝ.

— Бедното ми момиче — прошепна той, — толкова си уморена.

Леко я целуна по челото. Вдигна глава и забеляза леката усмивка, която затрептя в ъгълчетата на устните ѝ. Докосна ги с пръсти. Но очите ѝ бяха затворени и тя не видя нежността, изписана върху лицето му.

Дерек повдигна главата ѝ с длан и с другата си ръка започна да вади иглите от косата ѝ. Тя се разпиля и той прокара пръсти по медните кичури. Отпусна главата ѝ върху възглавницата и леко извърна тялото ѝ. Разкопча ципа. Опита се да отклони погледа си от съвършенството на гърдите ѝ, покрити с дантела. Изтегли роклята ѝ надолу. Събу обувките и ги остави до леглото. Не бързаше.

Бельото ѝ не беше скъпо. Найлон. Но по ръбовете имаше широка дантела, която подчертаваше женствеността ѝ. Изглеждаше много мила така, легнала с разпиляна като ореол коса, отпусната, с гърди, които едва забележимо се повдигаха, с покрити с дантела бедра. Беше изоставена. Уязвима. Безпомощна.

Дерек почувства, че го обзема възбуда. Но той потисна желанието си, плъзна пръсти под ластичния колан на фустата и я свали. Рядко му се случваше да бъде изненадан. Но остана неизказано изненадан, когато видя, че носи жартиери и чорапи. Предполагаше, че е с чорапогачник. Прикритата ѝ пламенност му достави огромно удоволствие. Неговата жена беше с много лица и той нямаше търпение да разкрие всеки удивителен аспект от личността ѝ. Наистина, непредсказуема беше. До смърт беше уморен от предсказуеми жени; жени, които толкова много пъти са били с толкова много мъже. Толкова бяха много, че му омръзваха, преди да е бил в леглата им. Но не и тази жена...

Погледна я. Наслаждаваше се на свободата да го прави без тя да осъзнава това. Тази жена беше различна. От онзи ден, в който я срещна, непрекъснато го учудваше, не само го възбуждаше, но и не го отегчи нито за миг. Не очакваше и да бъде отегчен още дълго време.

Ловките му пръсти разкопчаха жартиерите ѝ. Плъзна длани по крака ѝ и свлече чорапа по слабите бедра, изящно оформените колене и прасци, тънките глезени. Веднъж така беше докоснал с устни всеки сантиметър от този крак. Познаваше вкуса на плътта между бедрата ѝ, знаеше, че гънката на коленете беше особено чувствителна.

Докато я целуваше, тя се задъхваше от страст. Тогава хапеше прасците ѝ, целуваше ходилата на краката ѝ, гъделичкаше пръстите ѝ. Свали и другия чорап с не по-малка наслада. Плъзна длани под ханша ѝ, намери закопчалката на колана ѝ и я разхлаби. Съчетанието от дантела и сатен го накара да се усмихне. Беше спал с жени, облечени в шедьоври на Диор, създадени да съблазняват, но не си спомняше

случай, в който повече да се е наслаждавал на женското бельо. Бикините ѝ нямаше с какво да го изненадат. Тънка ивица тъкан, ивица дантела и тънък ластик над тях. Между него и потъмнелия от слънцето корем проблясваше светлата ѝ кожа, която той закопня да докосне с език. Под сутиена ѝ също прозираше по-светла, макар и със загар кожа, защото последните дни, които прекараха заедно, тя се печеше само по бикини. Отново плъзна длани под гърба ѝ, пребори се със закопчалката на сутиена и облекчено въздъхна, когато го разкопча, без да я събуди. Гърдите ѝ бяха високи и закръглени, с по-меки очертания сега, когато спеше. Макар и отпусната, кораловите им зърна оставаха твърди. Познаваше цвета им, вкуса им и отново закопня да ги докосне с устни. Но не биваше. Тя никога вече нямаше да му се довери, ако сега се възползваше. Но трябваше, на всяка цена трябваше да я докосне. Върховете на пръстите му се спуснаха по сатенената кожа на шията ѝ, после отново се върнаха към брадичката ѝ.

— Дерек?

Карин сънливо промълви името му и звукът на гласа ѝ го накара да се стресне. Ръката му застина и той обви пръсти около врата ѝ.

— Да, скъпа?

Тя изви гръб и лениво се протегна, после леко присви колене и отново застина. Сърцето му лудо заби. Сетивата му изпращаха сладни сигнали по тялото, но той не биваше да се вслушва в тях. Нашепваха му или да се отдръпне от изкушението, или да му се отдаде, но да престане да стои така, като глупак със замъглен поглед и потни длани. Сексуалното въздържание беше нещо ново за него. Досега не беше изпадал в подобна ситуация. Мислеше си, че всеки, който поне веднъж го е изпитал, трябва да бъде канонизиран.

Карин раздвижи неспокойно ръка по чаршафите, сякаш търсеше нещо. Докосна бедрото му, застина и отново промълви името му. Кръвта му пак закипя. Той се наведе напред и обхвана главата ѝ с длани.

— Карин, изглеждаш красива в леглото ми.

Целуна я. Първо само докосна лицето и. Но после, преди да закрепчи, тя тихо замърка. Дерек я притисна и внимателно устните ѝ се разтвориха, неговите също. Усещаше дъха ѝ, вкусваше я, след това погали с език долната устна. После навлезе дълбоко, дълбоко в устата ѝ. Изпъшка тихо. Ръката ѝ се плъзна нагоре по бедрата му и после

застина върху врата му. Привлече го, притисна се до него. За Дерек целувките ѝ, сами по себе го караха да тържествува. Независимо дали беше склонна да признае или не, тя го желаше. Сега, когато беше подвластна на подсъзнанието си, цялото ѝ същество се стремеше към него. Нежеланието ѝ да споделя леглото му беше просто опърничавост. Опърничавост, която той се кълнеше, че ще сломи. Гърдите ѝ набъбнаха, и се втвърдиха под ласките му и изтръгнаха нов стон. Защо ми отказваш? Защо се отричаш от себе си? Вдигна глава да потърси отговора с очи. Нейните оставаха все така затворени. После тя зарови глава дълбоко във възглавницата и отново потъна в дълбок сън. Дерек се разсмя горчиво.

— До сега целувките ми не са приспивали някоя жена.

Изправи се и придърпа чаршафа върху ѝ. Господи, красива е! Като паднал ангел. Тялото му се съпротивляваше искаше да я люби, но си беше обещал, че няма да я насилва. Щеше само да спи до нея, без да я люби...

Насилва. Защо не? Тя беше негова съпруга. Това беше неговият дом. Неговото легло. По дяволите, ще спи.

Разсъблече се и отиде гол до прозореца, отвори го и пое дълбоко дъх. В свежия въздух се прокрадаваше лек есенен полъх. Подухна тих вятър и охладя тялото му, което не му помогна много. Когато се плъзна под одеялото, Карин потърси топлината му. Притисна гръб в сгънатите му колене. Кожата на бедрото ѝ го докосваше там, където беше най-уязвим. Трескавата възбуда отново го обзе.

Разбуди я слънчевата светлина. Ярки, блестящи, ослепителни лъчи. Втурнаха се в стаята през отворения прозорец. Обърна се по гръб, отвори широко очи и се огледа. Лежеше в покрито с балдахин легло. Както леглото, и останалите мебели в стаята бяха много стари. Лакираните дъски на дървения под бяха покрити с тъкан килим, от обюсон, ако не я лъжеха очите. Убитите цветове хармонираха на пастелите по стените. Напрегна мускулите на тялото си, после ги разпусна. Чувстваше се чудесно, а това беше странно след всичко, което се случи вчера. Повдигна се на лакът и забеляза възглавницата до себе си. Толкова близо, че ръчно бродираните ръбове на калъфките се докосваха. Ленените чаршафи бяха леко набрани, а долу, в края на

леглото имаше събрани на куп завивки. Бяха прекалено далеч, за да ги стигне с крака. Дерек беше спал при нея. Беше гола, само с бикини. Забеляза дрехите си разпилени по леглото и пода. В този миг вратата се отвори и в стаята, със сребърен поднос в ръце се втурна най-огромната жена, която беше виждала.

— А, добро утро! Радвам се, че си будна. Нямах търпение да се запозная с теб. Аз съм Дейзи Оланд, но ти ми казвай Дейзи.

Карин придърпа чаршафите към брадичката си и неуверено я поздрави. Дейзи остави подноса на малка масичка до леглото и започна да събира разпилените из стаята дрехи, сякаш това беше съвсем в реда на нещата.

— Този човек, кълна се, около него всичко блести от чистота, но хвърля дрехите си там, където ги свали. Гледай как е разпилял хубавите ти неща. Зацъка и вдигна жартиерите й. Прехвърли чорапите й през рамо. Карин се усмихна кисело. Дейзи дори не забелязваше объркването й. Продължаваше да прибира стаята, без да спира да бърби.

— Когато позвъни и каза, че ще доведе младата си съпруга у дома, не повярвах. А ако ме питате, и за времето. Снощи стоях будна и ви чаках. Но ти, мъничката ми, беше така изтощена! Дерек те понесе нагоре по стълбите, дори без да ме остави да те огледам както трябва. Предложих да те разсъблека и приготвя за сън, но той не ми даде. Каза, че сам ще се погрижи за теб. Държи се така, сякаш си кукла.

— Къде е Дерек сега?

— На езда, както всяка сутрин. Каза да ти предам, че ще се видите на закуска, когато се приготвиш. Донесох малко чай. Докато се облечеш, но ти си стой в леглото, миличка. Колкото ти харесва.

— Не, трябва да стана.

За щастие точно в този миг жената изчезна в съседната стая. Карин стана от леглото и облече халата си, предвидливо оставен на близкия стол.

Дейзи се върна и махна зад рамо.

— Промъкнах се сутринта и разопаковах нещата ти в тоалетната стая. Ако не можеш да намериш нещо, само викни. Чакай, дай да ти наляя чаша чай. Искаш ли сметана и захар?

Карин се чувстваше объркана. Никога през живота си не е била обслужвана и нямаше представа как да се държи с прислугата.

Особено в ситуация като тази.

Когато половин час по-късно слезе долу, успя да постигне споразумение с Дейзи. Карин любезно ѝ обясни, че е в състояние да прави повечето неща сама, но великодушно разреши на Дейзи само мъничко да „шета“ около нея, защото, както Дейзи подчерта, сега тя е господарката на дом, който отдавна се е нуждаел от стопанка.

— На тази красива стара къща ѝ трябват жена и деца. Сто пъти съм го казвала на Дерек. Виждам, че най-последно ме е послушал. Ама че ти е хубава косата! Божичко, приличаш на ангел. Само един за друг сте. Дерек, с този дяволски нрав... О, Господи, дано не съм те обидила. Но ти знаеш колко енергичен и дяволски...

— Да, зная — увери я Карин с усмивка.

Слезе по стълбите и се опита да се ориентира за разположението на къщата. Спалнята, в която прекара нощта.

Тя беше една от двете стаи с обща баня и тоалетна стая. Това беше апартаментът на домакините. Неуверено се спря на последното стъпало, огледа се и се опита да отгатне къде е кухнята.

— Загуби ли се — Дерек влезе в широкия вестибюл, чийто таван се издигаше и над втория етаж. Готвех се да дойда и да те измъкна от леглото, ленивке. Денят е великолепен и искам да те разведа из фермата. Добре ли спа?

Без дори да се замисли, той дойде до нея, взе я в прегръдките си и я целуна, докато тя остана съвсем без дъх.

— Добро утро — прошепна той, преди да вдигне глава.

Дотук с хладното безразличие, с което щеше да се отнася към него. Краката ѝ омекнаха и тя отвърна пресипнало.

— Добро утро.

Дерек носеше свободна бяла риза, небрежно разкопчана до средата на гърдите му и дълъг брич за езда в цвят каки. Карин не подозираше, че някой днес носи такъв брич. Или поне беше категорична, че никой не го носи така не принудено като Дерек. Обут беше във високи кафяви ботуши, които стигаха почти до коленете му. Изглеждаше великолепно с разрошената си от вятъра коса и обветрено лице.

Поведе я през салон с роял в единия край и голяма мраморна камина в другия. Влязоха в трапезария, в която крал Джордж III щеше да се чувства като у дома си. Карин почувства, че устата ѝ пресъхна от

изумление. Посещавала беше исторически къщи, но никога не беше попадала в така добре поддържан и толкова разточително и изящно мебелиран дом.

— Обикновено не закузвам обилно — каза Дерек. — Ще взема плодове и кроасани. Ако искаш Дейзи ще ти приготви яйца или нещо друго...

— Не, всичко изглежда чудесно — каза тя, докато той я настани на съседния на своя стол, разположен в началото на дългата четири метра маса.

В средата стоеше изящна купа с цветя. И една червена роза до мястото ѝ на масата. Дерек вдигна дългостеблениа цвят, целуна го и ѝ поднесе.

— Добре дошла у дома, Карин.

Тя взе розата и неволно я вдигна до устните си, сякаш за да приеме целувката му.

— Да. Благодаря.

Порцеланът и приборите бяха безценни. Не би могла да ги използва небрежно като Дерек, който ѝ предложи плодове от фруктиерите и ухаещи кошнички с домашно приготвени кифли и сладкиши. Дерек наля горещо кафе от сребърната кана. Хранеха се, без да отронят дума.

Карин отпиваше от кафето, когато той се обърна към нея:

— Яздиш ли, Карин?

— Да. Или поне преди време можех да яздя. Беше за кратко.

— Добре — каза той и широко се усмихна. — Поръчах да оседлят кобила за теб. Надявам се да я харесаш. Отсъствах дълго и Мустафа е неспокоен. Тази сутрин го раздвижих добре.

— Мустафа?

— Един от конете ми. Ще го видиш по-късно. Той е...

— Снощи си спал при мен — тихо го прекрасна тя.

Ножът му застина за дълго до ръба на чинията. После бавно го остави и вдигна към нея предизвикателен поглед.

— Мисля, че се разбрахме за това.

— Съгласих се да не те любя.

Тя преглътна мъчително и заби поглед в лъжичката за момент.

— Така ли беше наистина? Не си спомням нищо от момента, в който заспах в колата.

— Не помниш как те отнесох нагоре по стълбите?

— Почти не.

— Не помниш, че те разсъблякох?

— Не.

— Как ти свалих белъото?

— Не.

— Докосвах те.

— Не.

— Целувах те.

Карин преглътна с мъка.

— Не.

— Нито пък, че и ти ме целуваше?

— Не съм.

— О, да, направи го — лениво се усмихна той. — Доста страстно, при това.

Червенината, покрила страните ѝ, напомняше за розата до чинията ѝ. Тази червенина, както и явното му нежелание да отговори на въпроса ѝ, я разгневиха.

— Какво се случи снощи?

Той се наведе към нея.

— Снощи те обладах единствено в представите си, Карин. Тялото ми остана незадоволено. Тази сутрин съм много напрегнат и ако продължиш да ме предизвикваш, не ти гарантирам, че ще запазя спокойствие. Така че ти предлагам да спреш да ме разпитваш и да приключим с този разговор. — Замълча за миг, докато Карин не знаеше къде да се дене от смущение и после продължи. — Както ти казах, преди съвсем неблагоприятно да ме прекъснеш, днес искам да те разведа из имението. За сега можеш да яздиш с тези дрехи. — Говореше за панталона ѝ от трико и за лекия пуловер. — Скоро ще купим всичко необходимо.

Искаше ѝ се да го запита защо трябва да се ангажира с това, но замълча. Дерек тъкмо ѝ казваше, че винаги може да разчита на Дейзи, ако има някакви въпроси или проблеми.

— Ще ми трябва време, докато свикна — каза тя.

Той взе ръката ѝ и ѝ помогна да стане.

— Предполагам с всички млади двойки е така.

— Нямам предвид само брачния живот. Говоря... свикнала съм да ставам сутрин рано и да се правям с всичко. Със задръствания, за да се добера до работа... Но за мен е ново да имам икономка, която ме събужда за кафе и ми приготвя банята, за да се изкъпя.

Дерек леко целуна устните ѝ.

— Напълно съм убеден, че ще свикнеш.

Насочи я към масивната външна врата, пресякоха терасата, слязоха по стълбите и прекосиха алеята с коли с форма на полумесец, около която растяха чемшири. Поведо я с широки крачки към конюшната вдясно от къщата. Карин издърпа ръката си от неговата. Засмя се.

— Бих искала да видя първо къщата.

Той остана безмълвен, докато тя оглеждаше обширната постройка от преди поне сто години и се възхищаваше на всичко. Червени тухли излъчваха усещане за години величие. Дървените капаци бяха боядисани в тревисто зелено и бяха прикрепени към прозорци. Прозорците на фасадата бяха скосени в горния си край и проблясваха на късното сутрешно слънце. Цялата фасада беше изцяло обгърната в бръшлян. Покрива, беше осеян с триъгълни двукрили прозорци, стръмни върха и два комина. Централната част на къщата беше едноетажна, а крилата ѝ от двете ѝ стани двуетажни.

— Красива е — прошепна Карин и в гласа ѝ се усещаха нотки на благоговение. Сякаш разглеждаше рядък музеен експонат.

— Обикнах я в първия миг, в който я видях.

— В това състояние ли я купи?

— Трябваше ми много време, за да я направя такава, каквато е сега.

— Чудесно си се справил. Фантастична е.

Навсякъде се простираха морави. В далечината се извисяваха стари дървета с дебели стволове. Докъдето стигаше погледа ѝ, се виждаше бяла ограда. От едната ѝ страна бяха обработваемите площи, от другата гористи хълмове. Имаше и няколко акра пасбища, покрити с гъста трева, разлюляна от вятъра като зелен океан.

Карин остана задълго безмълвна. После се извърна към него.

— И ти наричаш това ферма?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Той само се разсмя и обви раменете ѝ.

— Надявам се това да означава, че ти харесва.

Конюшните, към които я поведе приличаха повече на луксозен хотел за коне. Около двайсетина мъже, всички в униформени ризи с избродирани на джобовете емблеми, забързано четкаха, хранеха или упражняваха великолепните коне. Животните бяха третираны като разглезени домашни любимци. Пред помещението, в което кипеше трескава дейност стояха паркирани няколко ремаркета за превоз на коне със същата емблема. Карин мълчеше. От къщата цялата тази активност не се виждаше.

— Пропуснал ли съм да ти кажа, че сме специализирани в отглеждането на арабски коне? — попита Дерек, забелязал изненадата ѝ.

— Мисля спомена, че отглеждаш няколко коня — сухо отвърна тя.

За състезателните коне знаеше само, че поддръжката им е невероятно скъпа. Не можеше да прецени колко бяха чистокръвните животни в конюшнията на Дерек, но тя сякаш се простираше на повече от миля от централния коридор.

Щом излязоха от тухлената постройка, към тях се зададе коняр с два коня. Красотата и елегантната им стъпка накараха Карин да затаи дъх. Козината им блестеше като коприна. Опашките им бяха грациозно извити над задниците, а когато ги отпуснеха, докосваха земята. Копитата им бяха почернени и лъснати. Имаха тесни и аристократични глави и малки заострени уши. В очите им светеше интелигентност. Гъстите им гривы бяха разчесани и блестящи. Дерек се приближи към черния жребец и нежно обви муцуната му.

— Карин, запознай се с Мустафа.

Жребецът тръсна глава за поздрав.

— Великолепен е, Дерек! Не разбирам много от арабски коне, но този е съвършен, нали?

— Миналата година получи признание от Върховния орден на честта. Името му означава избран. Бих казал, че му подхожда. — Потупа Мустафа по ноздрите, а след това той пое юздите на кобилата — а тази красавица с меден косъм е Зарифа, най-грациозната. Твоя е.

— Моя?! — възкликна Карин. — Но аз не мога...

— Не ти ли харесва? Може би тогава ще избереш някоя друга?

— Не, не става дума за това. Просто... е, всъщност, не съм подготвена да яздя кон... Толкова... толкова скъп кон — каза тя с пресипнал глас.

Явно животните бяха свикнали със спонтанните изблици на необуздан смях, защото не трепнаха, когато Дерек отметна назад глава и изрева.

— Ще поработим върху ездаческото ти майсторство и всичко ще бъде наред. Хайде, те горят от желание да ти покажат на какво са способни.

Помогна ѝ да се качи, като направи стреме с ръце и я повдигна върху седлото. Карин пое юздите както ѝ бяха показали през онова лято, когато майка ѝ някак си беше събрала пари и я изпрати на лагер.

Дерек се качи и я поведе към една от конските пътеки, които лъкатушеха из близката гора. Между нея и кобилата веднага се установи съвършено разбирателство. Зарифа беше великолепно име, което чудесно подходеше на походката ѝ.

— Как се справяш? — попита я след половин час Дерек.

— Чудесна е — призна тя. — Обичам я. — Карин се наведе напред и целуна кобилата по врата. — Но не мисля, че ти и Мустафа обикновено сте толкова сдържани, нали?

— Да, за Бога.

— Но бих искала да видя ти как го правиш.

Не беше нужно да настоява повече. Само с една команда повече напомни звук от целувка, Дерек накара коня да се отлепи от земята и да се втурне в галоп.

Двамата с Мустафа се носеха далеч през откритото пасбище. Силните мускули изпъкнаха по хълбоците му. Гривата му се вееше от вятъра, а опашката се развяваше като знаме.

После и двамата се понесоха над оградата. Останаха във въздуха, сякаш щяха да полетят, преди земното притегляне. Между тях съществуваше страхотна хармония, древна като легендите на арабите.

Приземиха се като Мустафа заби копита в земята и се издигна облаци торф. Заобиколиха оградата и се върнаха в тръс.

Карин се усмихваше.

— Нямам думи — възкликна тя. Макар че тонът ѝ беше шеговит Дерек разбра, че това наистина е така. След това поклати глава. — Мисля, че скоро ще мога да направя това. Тя си припомни, че престоят ѝ тук е временен. После побърза да добави — Мустафа сякаш летеше носен от вятъра.

— Носени от вятъра. Така са наричали арабските коне поетично. Наистина всяко тяхно движение е поезия.

— Да, в тях има някаква мистичност. Предците на тези два коня могат да бъдат проследени във вековете. Имената им се срещат в старите ръкописи. С аристократичен произход са.

Също като теб, щеше да добави Карин.

— Откога Мустафа е твой?

Дерек се наведе напред и погали блесналата кожа на жребеца.

— Не мога да притежавам такова животно. Той принадлежи на небето, на вятъра, на луната. Замисли се за миг, после продължи. — От седем години се грижа за него. Купих го, когато беше на пет години. Той е баща на много красиви животни. Някои от тях от Зарифа. Погледът му проблесна дяволито, когато добави. — Мисля, че тя е любимата му дама.

— Макар че е имал много други — меко забеляза Карин. — Съмнявам се, че би се отказал от тях.

Дерек впи в нея продължителен поглед. Единствено вятърът про шумяваше край тях.

— Готова ли си да се връщаме? — попита той накрая.

— Да. Толкова време на седлото за мен беше достатъчно.

Дейзи им поднесе лек обяд на задната тераса с изглед към синкавите очертания на планините. После Дерек разведе Карин из къщата. Когато накрая стигнаха до вратите на голямата библиотека, той се спря.

— Имам много изостанала работа. Ето тук можеш да намериш книги за арабските коне, ако това те интересува.

— Да, разбира се — бързо каза тя и го последва в една стая, чиито прозорци гледаха към задния двор, и която служеше за негов кабинет.

Дерек остави пред нея предостатъчно неща за четене. Тя се сви на едно тапицирано с кожа кресло, а той се настани зад бюрото си. Диктуваше писма по касетофона, водеше си записки в един голям бележник, разгледа купчина сметки, проведе два телефонни разговора и написа няколко чека.

Това беше един нов Дерек. Този Дерек тя не беше виждала. От прецизно поддържаните конюшни личеше, че в работата си е придирчив, както и във всяко друго отношение. Гневно смръщи вежди, докато разглеждаше едно писмо. Показалецът му лежеше върху бузата и сочеше външния ъгъл на веждата му, палецът беше склучен под брадата му, а останалите пръсти леко бе свил около устата си. Толкова лесно можеше да го обикне. Тя го обичаше. Толкова силно, че почувства почти физическа болка. Той вдигна глава и улови погледа ѝ, вперен в него.

— Откри ли нещо интересно в книгите?

— Да, интересно е. — Беше научила, че коне като Мустафа и Зарифа струват няколко милиона. — Колко арабски коня имаш в момента?

— Трийсет и два.

— А останалата част от фермата? Аз не видях цялата, нали?

— Не. — Почувства, че тя иска да говори и остави писмото настрана. — Отглеждам най-вече зимна пшеница, малко грах, малко соя. Вече няколко години не засаждам тютюн, защото не съм привърженик на тютюнопушенето. — Той стана, заобиколи бюрото и се опря на ръба с кръстосани ръце и крака. — Всъщност, реално не аз се занимавам с фермерство. Имам чудесни хора, които работят за мен. Те, разбира се, получават процент от печалбата.

Навярно поддръжката на едно такова имение костваше стотици хиляди долари всяка година. Но какво бяха те, в сравнение с милионите? Това богатство я обърка, изплаши я и странно, но я разгневи. Честно ли беше един човек само да притежава толкова много, а други почти нищо? Взе една от книгите със себе си и стана.

— Мисля да полегна малко преди вечеря, Дерек.

Той също се изправи, дойде до нея и я прегърна.

— Добре. Всичко е наред, нали?

— Да, да, съвсем наред. Просто съм малко уморена.

— Не се съмнявам в това. След вчерашния ден... — Повдигна брадичката ѝ с пръст. Целуна я. Допирът на устните му я възбуди. Но той само леко докосна лицето ѝ още веднъж и отпусна ръце. — Ще се видим на вечеря.

След леката дрямка се почувства по-добре. Или поне когато се погледна в огледалото, свежият ѝ тен отново се беше върнал. Изглежда роклята си с неприязън. Хубава беше, но Дерек вече я видя три път. Три пъти за една седмица. Погледна в тоалетната стая, където Дейзи беше подредила нещата ѝ. Но дори и с дрехите в Джорджтаун, гардеробът ѝ беше отчайващо беден. Инстинктивно се досети, че от нея се очакваше да се преоблече за вечеря. И добре, че стана така. Защото когато се присъедини към Дерек в салона, той носеше меки панталони и спортно сако. Свиреше на рояла.

— Налях ти чаша бяло вино — каза той, без да спре да свири, — но ако предпочиташ нещо друго...

— Не, така е добре.

Чашата с охладеното вино беше поставена на маса до пианото.

Дерек се отмести встрани и ѝ кимна с глава да седне до него.

— Не знаех, че умееш да свириш.

— Майка ми настояваше да вземам уроци. А ти?

— Майка ми настояваше да вземам уроци.

Той се засмя и завърши етюда с няколко виртуозни акорда. После се наклони към нея и пръстите му докоснаха гърдите ѝ.

— Какво ще кажеш да изпробваме една възбуждаща версия на Котешкия марш?

— Великолепно! — Разсмя се Карин и вдигна ръце към клавишите.

— Чакай! Да се подкрепя. — Той отпи глътка уиски с лед от чашата си и сви пръсти. — Готови? Старт!

— Чакай! Не е честно. Не бях готова.

— Добре. Сега?

— Сега!

При третото повторение темпото беше вече така лудо, че пръстите им едва докосваха клавишите, а двамата се заливаха от смях и пропускаха навярно половината ноти.

— Спри, спри, моля те. Ще си счупя пръстите — извика тя. Отметна назад глава и облекчено въздъхна, когато последните акорди тържествено отшумяха в съвършена хармония. Но след това дъхът ѝ секна. Дерек се възползва от оголената ѝ шия. Прегърна я, наведе се над нея и целуна трапчинката в основата на врата ѝ. Възбудата прониза тялото ѝ и отзвуча като мека експлозия в слабините ѝ. Зашеметена от страст, тя впи пръсти в реверите на самото му.

— Дерек...

— Миришеш така хубаво. Като дъжд, като орлови нокти — обсипа той шията ѝ с горещи целувки. Устните ѝ се разтвориха и приеха неговите. Усещането беше несравнимо. Целуваше я нещо и страстно, докато тя остана съвсем без сили. Езиците им леко се докоснаха, преди да се разделят в една последна целувка.

— Гладна ли си?

— Хмм.

— Да вървим тогава.

Карин се надигна автоматично и се остави да бъде въведена в осветената със свещи трапезария.

Вечеряха ростбиф и хрупкаво изпържени зеленчуци. Чувстваха се спокойно. Страхуваше се, че ще го предизвика, ако отново заговори за онова, което дори за миг не ѝ излизаше от главата. Когато привършваха пая с орехи и кафето, тя се опита, доколкото ѝ беше възможно да изглежда безразлична и се обърна към него.

— Дерек, грижил ли си се някога за дете?

Той остана неподвижен, без да реагира. Тя с усилие преглътна сълзите, които напиреха в очите ѝ и вдигна поглед от начупения на дребни парченца пай в чинията си.

— Защо питаш?

Клепачите ѝ нервно потрепнаха и тя отново сведе поглед.

— Не е моя работа и нямах намерение да се меса в живота ти. Просто се чудех дали... е, бил си с много жени... Аз мислех... — Неспособна да продължи тя млъкна.

— Не — прозвуча отговорът му след дълго мълчание. Гласът му прозвуча съвсем искрено и Карин отново вдигна глава. Защо питаш? — повтори той.

Би могла и да се хвърли от скалите на Акапулко. Скокът щеше да бъде също толкова смъртоносен. Но не можеше да си го спести.

Трябваше да му каже.

— В Ямайка аз... искам да кажа, аз имах... бях подготвена, но... — Погледът ѝ молеше, просеше той да продължи вместо нея; да ѝ спести необходимостта тя да говори за това, но той стоеше все така безмълвен. — През първата ни нощ не очаквах, че ще дойдеш при мен и ще ме отнесеш — опита се да се защити тя. Нямах време да използвам каквото и да е. А колко пъти през онази вечер ние... Искам да кажа ние... — Изведнъж неудобството ѝ се изпари и тя го погледна раздразнено. — Знаеше какво се опитвам да ти кажа и спри, за Бога, да ме гледаш по този начин!

— Опитваш се да ми кажеш, че си бременна ли?

— Не. Просто се опитвам да ти кажа, че не взехме никакви мерки. — После внезапно я осени друга мисъл. — Или може би греша?

— Ако се интересуваш дали съм с вазектомия, то отговорът е категорично не. Толкова ли е неприемлива за теб мисълта да носиш мое дете?

— Винаги съм искала да имам деца — меко отвърна тя. — Но обстоятелствата около този брак са такива, че това би било трудно.

— Не виждам повод да се тревожиш. — Той вдигна ръка и погали ръката ѝ опасно близо до гърдите ѝ. — Не мога да си представя нещо по-хубаво от това да наблюдавам как кърмиш детето ми.

Тя остана застинала, вперила неподвижен поглед в него.

— Съмнявам се, че очаквам дете, но мислех, че трябва да те предупредя.

Дланта му се плъзна по ръката ѝ и пръстите му погалиха гърдите ѝ.

— Предупрежденията се излишни. Идеята би могла да ми хареса, ако отново се съгласиш да...

Искаше ѝ се да разцелува Дейзи, че точно в този момент влезе при тях и предложи да отнесе съдовете. Карин се извини.

— Искам да почета още малко за арабските коне. Забавно е. Все още се чувствам много уморена. Трябва да е от чистия въздух. Или ездата. Не съм свикнала. Искам да си легна рано — изговори тя на един дъх.

Наистина почете малко. Но не ѝ се спеше. Дълго се въртя в леглото. Когато стана и се отправи към тоалетната стая, ѝ се стори, че

са минали часове. Може би няколко аспирина щяха да ѝ помогнат да се отпусне.

Отвори вратата и замръзна. Пред гардероба в осветената с мека светлина стая стоеше Дерек, без риза и с боси крака. Сваляше ципа на панталоните си и рязко се извърна към нея. Тя застина на прага, притеснена от прозрачната си нощница и разбърканите си коси.

— О, извинявай. Не съм чула кога си влязъл — каза тя с пресипнал глас. Светлината на лампата падаше върху му и на нея ѝ се стори, че различава всяко отделно косъмче върху гърдите му.

— Нещо не е наред ли? — той остави ципа на панталоните си и тръгна към нея свил загрижено вежди.

— Не. Просто не мога да заспя. Мислех си, че един аспири...

— Изглеждаш невероятно привлекателна, Карин. — Дланите му обхванаха гърдите ѝ, плъзнаха се под мишниците ѝ, обгърнаха гърба ѝ и я привлякоха към него. — Невероятна, възбуждаща, толкова свежа — шепнеше той.

Красив беше. Истински мъж. Миришеше на цитрусови плодове и вятър. Миришеше на Дерек. Гладна беше, толкова гладна за него! Твърдите му мускули притискаха гърдите ѝ. Дори и лекото драскане на наболата му брада я накара да потръпне до мозъка на костите си. Жадно разтвори устни. От гърлото му се изтръгна стон и той я привлече плътно до себе си. Сплете пръстите на едната си ръка в дългата коса на врата му. Зарови пръстите на другата в гърдите му. Неговите ръце се плъзнаха по коприната на нощницата ѝ и се спряха върху бедрата ѝ.

— Карин, копнея за теб. Господи, колко те желая!

Карин беше като обезумяла. Страстта прииждаше като приливна вълна.

— Карин — изстена Дерек. Ръцете му се плъзнаха под нощницата ѝ и погалиха бедрата ѝ.

Тя извика името му с копнеж и отказ. После се отскубна от него, олюля се и отстъпи назад. Поклати глава и косата ѝ се разпиля по лицето ѝ.

— Не — изстена тя. — Не мога.

Дерек дишаше тежко. Гърдите му мъчително се повдигаха.

— По дяволите, не можеш!

Гласът му ѝ се стори странно загрубял. Пристъпи застрашително към нея. Тя отново отстъпи назад и протегна към него ръка, за да го спре.

— Ти прие условията на брака ни, Дерек. Прие ги!

— По дяволите условията на този брак. Ти си моя жена. Искам те.

Ето, това беше причината, за да откаже. Искаше я. Тя го обичаше. Разликата беше голяма. Тя винаги щеше да го обича. Но докога той щеше да я желае? До сутринта на утрешния ден? До следващата седмица? В кой момент щеше да я остави? В кой ден щеше да заяви, че е време за развода им? В някой удобен за него и съкрушителен за нея ден. Не можеше да си позволи да го обича, да му се отдаде напълно, защото после трябваше да го пожертва. Не, не и този път!

— Каза, че няма да ме принуждаваш. — Карин беше отчаяна. Не се страхуваше от физическо насилие. Страхуваше се, че ще сломи съпротивата ѝ.

Той рязко се хвърли върху ѝ и силно я притисна към себе си със страст, от която дъхът ѝ секна. Обхвана брадичката ѝ с ръце и наклони главата ѝ назад. Очите му гневно горяха.

— Би трябвало — той отново говореше със съвсем спокоен глас, който я изплаши повече от гнева му, — би трябвало да те разсъблека, да разтворя краката ти и да те накарам да приемеш това, което толкова глупаво отричаш. Би трябвало да те любя, докато се прирастиш, докато започнеш да хленчиш, когато не можеш да ме имаш. Но да бъда проклет ако ти позволя да изпиташ дори и частица от това щастие.

Така рязко свали ръце от нея, че тя се олюля и се вкопчи в ръба на масата, за да не загуби равновесие. Прекоси банята и шумно затвори вратата зад себе си.

След тази нощ отношенията им бяха вече доста по-обтегнати. В присъствието на Дейзи и персонала демонстрираха безупречна учтивост. Когато оставаха сами помежду им се установяваше примирие. Едно от условията на примирието беше напрегнатата тишина.

Ако не беше нужно, той не я докосваше. Настояваше всяка сутрин след закуска да излизат на езда. Каза ѝ, че това ще подобри

уменията ѝ. А тя си помисли, че е заради илюзията, която трябваше да поддържат.

Откри, че ѝ липсват онези нежни и мили думи, които ѝ показваха, че е харесвана и желана и които той умееше да вплете дори и в най-невинния разговор. Липсваха ѝ и бързите леки целувки, с които често я изненадваше. А за другите, продължителните и страстните, тя предпочиташе да не мисли.

Привързаността му беше обуздана, но не и щедростта му. Подари ѝ кола. Бял елегантен спортен модел, с истински лабиринт от проблясващи лампички върху таблото. Опита се да я откаже.

— Нужно ти е нещо, с което да се мотаеш наоколо — заяви той с категоричен тон и хвърли ключовете към нея. После се извърна и се отправи към конюшните. Ето това е.

След това дойдоха дрехите. Пълен гардероб. Дейзи я повика от фойето и ѝ представи една забързана жена с посивели коси, молив зад ухото и шивашки метър през врата. Натрупаните на горния етаж дрехи, които Карин трябваше да премери бяха изящни.

— Номер шест е добре, нали? — енергично попита шивачката. Беше изпратена от бутика, в който Дерек поръча дрехите.

— Добре ли е? — Карин погледна въпросително Дейзи, която изглеждаше съвсем безучастна.

Получи дрехи за всякакви случаи. Трябваше само да избира. Отначало беше доста резервирана. Помисли си, че сметката е цяло състояние. Но Дейзи пристъпи напред и прошепна:

— Карин, не купуваш достатъчно. Дерек ми каза да следя да напълниш гардероба си.

Когато в късния следобед шивачката си тръгна, Карин беше облечена от главата до петите и с всички необходими ѝ аксесоари. Останаха малко неща за довършване. Те щяха да бъдат изпратени по-късно.

На следващата сутрин тя се появи в конюшните, облечена в сиво-бежови бричове, бяла копринена риза с широки, свободни ръкави и ботуши от мека кожа. Косата ѝ беше прибрана на кок на тила с панделка от черно кадифе. Почти не чувстваше ръкавиците от агнешка кожа на ръцете си. Дерек я огледа безстрастно и лаконично заключи:

— Така определено е по-добре.

Искаше ѝ се да го удари с бича си. Вместо това се хвана за гривата на Зарифа и се метна на седлото без помощ. Втурна се напред с отпуснати юзди. Когато наближиха ниската ограда, тя остави тренираната кобила да я прескочи. Само притвори насълзените си очи, докато не почувства, че копитата ѝ отново докосват земята. Миг по-късно Дерек изтрополя шумно до нея, яхнал Мустафа. Грабна юздите на Зарифа и я накара да спре.

— Няма по-добър начин да си счупиш врата — гневно извика той.

— Мислех, че искаш да скачам. — Карин също крещеше.

— Първо трябва да се научиш как да го правиш.

— Тогава спри да крещиш и ме научи.

Така започнаха уроците ѝ.

Но те не ѝ отнемаха кой знае колко време. През останалата част на деня просто безделничеше. Скиташе като привидение из къщата. Не знаеше какво да прави. Един следобед се осмели да се изкачи по стълбите към тавана. Едва не се задуши от облаците прах, които се надигнаха, когато отвори вратата. Подът беше покрит с дъски и се простираше по цялата дължина на къщата. Таванът беше скосен, но възрастен човек можеше спокойно да върви изправен. Това беше единственото помещение в къщата, което не блестеше от чистота. Прокрадна се до килера на Дейзи, натовари се с метли, четки за прах, парцали и всичко, което ѝ се стори, че може да ѝ потрябва и се качи на тавана.

Час по-късно я стресна гневен вик:

— Какво, за Бога, си въобразяваш, че правиш?

Тя рязко се извърна. На вратата стоеше Дерек, а Дейзи виновно се криеше зад гърба му.

— Трябваше да му кажа, Карин. Знаех, че той няма да одобри това, което правиш тук и...

— Достатъчно, Дейзи — изсъска Дерек.

Тя се промъкна надолу по стълбите и ги остави сами. Малки пращинки танцуваха на слънчевите лъчи, проникнали през замъглените прозорци. Карин се облегна на метлата и войнствено го погледна. С вдигната и прихваната с кърпа коса и с мръсно петно върху носа, тя изглеждаше така очарователна, че Дерек не знаеше дали

да не я прегърне и да я целува, докато не припадне или да я сложи на коляното си и да натупа облеченото ѝ в джинси задниче.

— Е?

— Ти как мислиш, какво правя? — озъби се тя. — Чистя тавана.

— Карин — търпението му явно се изчерпваше. — При мен работят достатъчно хора, които могат да свършат тази работа. Не е необходимо жена ми да го прави.

— Но може би жена ти има нужда да го прави. Може би тя има потребност сама да се издържа, да плаща за колите, дрехите и храната.

Той се отблъсна от рамката на вратата с едно от измамните си лениви движения, които Карин добре познаваше, и за които знаеше, че прикриват растящия в него гняв.

— Какво значи това?

— Значи, че не ми харесва да живея така.

— Как?

— Без да правя нищо. Дерек, аз винаги съм работила. Не съм разполагала с пари, за да ги харча по начина, по който ти правиш това. Ти можеш да купуваш коли и моделиери, да подхвърляш стодоларови банкноти на всяко малко момиче, което запърха с ресници срещу теб, но аз не мога да го приема просто така.

Последва напрегнато мълчание. Накрая той каза:

— Свърши ли?

— Не.

— Имам предвид изявленията ти, не чистенето. То приключи в мига, в който прекрачих прага на тази стая.

— Няма какво повече да ти кажа.

Той отстъпи встрани и унищожителният му поглед ѝ показва, че трябва да напусне тавана без повече спорове. Заклучи вратата зад тях и пусна ключа в джоба си.

Няколко дни по-късно, тя прекарваше един от дългите следобеди на чаша чай в кухнята при Дейзи. Дейзи беше до лактите в тесто, когато на външната врата се позвъни.

— Аз ще отворя — каза Карин и скочи на крака, зарадвана че може би ще се случи нещо, което да я разсее.

— Здравейте — неуверено поздрави жената на прага. — Аз съм Сара Колдуел от приюта в Шенънду Вели. Господин Алън в къщи ли

е? — Жената беше прехвърлила четирийсетте, елегантна и привлекателна.

— В конюшната е — объркано каза Карин. — Ще изпратя да го повикат. Влезте моля. — Въведе жената в малкия салон, вдигна телефона и помоли Дерек да бъде уведомен за посетителката. Остави слушалката и нервно се обърна към жената. — Аз съм Карин Бл... Алън.

— О, съпругата на господин Алън. Трябваше да се досетя. Вестниците писаха, че неотдавна се е оженил.

Заговориха за приближаващата есен и за захладенелите сутрини и вечери. Минути по-късно към тях се присъедини и Дерек. С него нахлу и мирис на трева, слънце и кожа. С разбъркана от вятъра коса, брича и високите ботуши той изглеждаше неимоверно прелъстителен. Карин прости на госпожа Колдуел жадния поглед, с който изпиваше всяко движение на Дерек, който ѝ подаде ръка и поднесе стол към нея.

— Дошли сте за чека, предполагам.

— Да. Ако е удобно.

— Пригответил съм го вече. — Отиде до малкото бюро в ъгъла на стаята и отвори тясното чекмедже. Взе един плик и го подаде на жената.

— Не мога да ви опиша какво означават за нас тези постъпления, господин Алън. Миналата година чекът ви за сто хиляди позволи да запазим амбулаторията си и да поддържаме свой лекар и медицинска сестра.

— Радвам се да чуя това.

Сара Колдуел отправи поглед към Карин, която не знаеше къде да се дене от отвращение към самата себе си.

— Навярно сте много горда с благотворителната дейност на съпруга си, госпожо Алън. Разбира се, нашият приют е само една от каузите, които той подпомага. Аз служа към Фонда за...

— Всичко е наред, Сара — бързо я прекъсна той и се изправи на крака. — Моля да ме извините, но трябва да се връщам в конюшната. — Любезно съпроводи госпожа Колдуел до изхода. Когато отново се върна в салона, намери Карин да хлипа свита в креслото си.

— Карин — той се спусна към нея и коленичи пред креслото ѝ. — Какво става?

— Толкова се срамувам — прошепна тя, без да има смелост да вдигне поглед към нея. Аз мислех... О, знаеш какво мислех. Не биваше да говоря така. Толкова съжалявам!

Той повдигна главата ѝ и изтри сълзите ѝ с върховете на палците си.

— Простено ти е. Аз наистина живея охолно — в ъгълчетата на устните му затрептя лека усмивка.

На Карин ѝ се прииска да се наведе към него и да ги докосне. Но вместо това само запита:

— Защо тогава не се защити?

— Защото щеше да си помислиш, че се перча. Пък и благотворителността е истинска, когато никой не знае за нея.

— Ти си много по-добър, отколкото предполагах.

— Не — изръмжа той, — аз съм непочтен. Особено що се отнася до задълженията ми на добър съпруг. — Той се взря в изпълнените ѝ със сълзи очи. — Много ли нещастна се чувстваш тук, Карин? — Погледът му беше така настойчив, че тя почти повярва, че ще остане съкрушен, ако отговори утвърдително.

— Не съм нещастна. Как би могъл човек да бъде нещастен в такава красива къща? Но не съм достатъчно ангажирана, Дерек. Би ли имал нещо против, ако си потърся работа в Шарлотсвил. Дори и на половин ден?

— Съпругата на Али Ал Тасан не работи.

— Така си и знаех — въздъхна тя.

Темата беше приключена. Сега, когато беше убедена в щедростта на Дерек, тя наистина се чувстваше по-добре, но все така продължаваше унило да се разхожда из къщата, измъчвана от усещането за собствената си безполезност.

Дерек ангажира някакви хора да почистят тавана. Дни наред работниците се тълпяха нагоре и надолу по стълбите, но за нея вратата оставаше затворена. Мислеше си, че им се е отворила дяволски много работа, поне ако съдеше по инструментите, които довякоха и чукането и хлопането, което непрекъснато се носеше от тавана.

Рано една сутрин Дерек я събуди. Тя седна изненадана в леглото. След онази вечер не беше влизал в спалнята ѝ.

— Искам да ти покажа нещо каза той като нетърпеливо момче, което не може да запази някаква тайна.

— Но аз не съм... Сега ли?

— Сега.

Грабна ръката ѝ и я измъкна от леглото. Не ѝ остави време дори да сложи робата си или поне да се обуе. Довлече я нагоре към тавана. Отвори широко вратата и отстъпи встрани.

Карин се взря в стаята с невярващ поглед. Бавно местеше очи от предмет на предмет и не знаеше какво да мисли. Накрая се обърна към него.

— Как разбра?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кристин изплю камъчето. Спомняш ли си вечерта, която прекарахме заедно? Тя каза: „О, Карин, можеш отново да ваеш.“ Почти бях забравил това, но онзи ден, когато изглеждаше толкова потисната, че няма с какво да се занимаваш, аз се обадох на Кристин и я попитах дали наистина се интересуваш от изкуство. Тя ми каза, че си учила скулптура преди смъртта на майка ви.

— Когато тя умря, аз трябваше да поема грижите за Кристин. Затова се заех с по-практични неща.

— Същото каза и Кристин. Мисля, че се чувства виновна. Един гладуващ артист може да оцелее, но не може да издържа сестра си в колеж. Остана очарована като й казах какво възнамерявам да направя и ми изброи нещата, нужни за студиото на един скулптор.

Карин вече не се страхуваше, че това, което вижда пред себе си е мираж и направи крачка в преобразения таван.

— Мислех, че разчистваш тавана за твои нужди.

— Така и трябваше да стане. Беше много ядосана, когато видя, че таванът е отключен за всеки друг, освен за теб, нали?

Карин хвърли към него смутен поглед през рамото си.

— Мислех, че това е твоят начин, за да ме сложиш на мястото ми.

Той се разсмя.

— Е, сега като знаеш по-добре, как го намираш?

На отделни места в покрива бяха вградени прозорци. Естествена светлина никога нямаше да липсва. Покрай стената имаше работни маси. Чекмеджетата им бяха пълни с инструменти, а в малки сандъчета бе струпан материал за няколко месеца.

— Сигурно ще поискаш да подредиш наново всичко, така, че да ти е удобно. Разбирам малко от изкуство, завършено изкуство, но нямам никаква представа как се създава то.

— Не очаквай кой знае какво от мен — притеснено промълви тя. Всичко това навярно струваше цяло състояние. Надяваше се, че той

няма да иска от нея да създава шедьоври.

Дерек се приближи, прегърна раменете ѝ и я извърна към себе си. Дланите му сгряха голата ѝ кожа. Едва сега се сети, че е съвсем гола, само с прозрачната батистена нощница. Но сега върху лицето му се беше появило ново за нея изражение.

— Карин, скъпа, не ме интересува дали ще правиш грозни пепелници, които ще трябва да разпродавам по битпазарите или питки от кал, или изобщо ще зарежеш всичко това. Искам отново да се усмихваш.

— Толкова ли кисела бях? Съжалявам.

— Не си щастлива. Аз съжалявам за това. Когато ти предложих този брак наистина мислех, че е най-добрият изход за теб.

Тя вдигна поглед към него.

— Не мога да бъда играчка, Дерек. Ти сам ми каза, че не можеш наистина да притежаваш създание като Мустафа, защото той принадлежи на небето. Но ти не можеш да притежаваш и никое човешко същество. Къщата тук наистина е великолепна, но тя може да се превърне в клетка, ако живея с чувството, че съм излишна. Дейзи няма да ми позволи да вдигна четката за прах. Няма да ми позволи да готвя. Истинска армия от работници поддържа земята. Аз няма какво да правя. Дори и конете имат повече ангажменти от мен.

В очите му проблеснаха искрици. Когато заговори гласът му прозвуча сухо като вятъра между листата на дърветата до триъгълния прозорец.

— Знаеш ли какви са техните ангажменти? Да се размножават. — Вдигна ръка към лицето ѝ. — Ако искаш да вземеш участие в това, трябва само да ми кажеш. Разбира се, ще има малки промени в споразумението помежду ни.

Тя се измъкна от топлата му прегръдка, преди да се е поддала на упоителните нотки в гласа му. Страхуваше се, че няма да устои и ще се притисне към гърдите му. Остана леко изненадана и ужасно разочарована, когато той ѝ позволи да се отдалечи.

Обходи с поглед преобразования таван. Всичко беше направено сякаш за вечни времена. Искаше ѝ се да вярва, че е истина. Но и двамата знаеха, че не е така. Помисли си какво ли щеше да направи с тази стая, когато тя си замине. Отново да я заключи? Да я остави да събира прах?

— С всичко, което си купил, сега ще имам много работа.

— С какво ще започнеш? — попита той и се отпусна върху високия стол.

— Пръстите ми трябва да възвърнат гъвкавостта си — засмя се тя. — Минаха години откакто не съм се докосвала до глина. — Плъзна ръце по поставката с инструменти на една от масите. Почти почувства хладната, влажна глина по пръстите си. Толкова ѝ липсваше това. Когато преди време беше намекнала на Уейд, че би искала да се запише в някоя школа по скулптура, той я беше запитал какъв смисъл би имало всичко това. Както обикновено, тя не му възрази, дори и не помисли да се противопостави на желанията му. Съмняваше се, че някога отново ще изпита радостта да сътвори форма от нещо безформено. Задави се от сълзите на благодарност, които напиреха в гърлото ѝ и се извърна към съпруга, който ѝ беше поднесъл този дар. Дерек я гледаше изпитателно, без нито един мускул да помръдва по лицето му. Не се помръдна и дори когато тя се затича към него с боси крака. — Това, което си направил за мен е чудесно. Благодаря ти, Дерек.

Наведе се и докосна лицето му с устни. Леко го целуна и поиска да се отдръпне, но устните ѝ сякаш имаха свое мнение. Останаха прилепнали към него. За дълго. Дерек стоеше все така неподвижен. Ръцете му не обвиха тялото ѝ, което все още беше затоплено от леглото, порозовяло и ясно очертано под прозирната нощница. Нима целувката ѝ му беше толкова безразлична? Тя дръзко докосна долната му устна с език. Това най-после го изтръгна от безразличието му. Наклони глава и устните му собственически се впиха в нейните. Изправи се, притисна я силно към себе си и обви ръце около нея. Целуваше я страстно, инстинктивно. Потисканата от седмици страст сега намери отдушник. Дерек я желаше. Всяка фибра от него копнееше да я притежава. Но не биваше. Не сега. Все още не. Тя можеше да помисли, че това е сделка. Студиото срещу секс. Той не искаше това.

За него тя продължаваше да бъде загадка. Всички жени, които познаваше обичаха да бъдат глезени, с удоволствие се отдаваха на леността. А тя искаше да работи. Дали някога щеше наистина да я опознае добре? Надяваше се това да не се случи никога. Очакваше с нетърпение всеки нов ден, защото щеше да му разкрие някое ново

лице на Карин. Бавно отпусна ръце. Даде ѝ време да дойде на себе си, преди да се отдръпне. Преди да си тръгне, вдигна ръка и поглади косата ѝ.

— Ако знаех, че ще ме целунеш така, отдавна щях да направя студиото — меко каза той, без да откъсва поглед от блесналите ѝ очи.

След този ден отношенията им донякъде се промениха. В къщата стана доста по-спокойно. Понякога си разменяха леки ласки и целувки, но Дерек не се опитваше да превърне тези прояви на привързаност в страст или да я заведе в леглото си.

Карин изпитваше едновременно облекчение и разочарование. Дерек си оставаше най-привлекателният и вълнуващ мъж, когото познаваше. Сърцето ѝ лудо забиваше всеки път, когато си спомнеше за плажа на Ямайка или за деня, в който той влезе в заседателната зала на Министерството на външните работи с куфия на главата. Но тук, в имението, което той наричаше ферма, той беше в стихията си. Изискваше много от хората, които работеха за него, но те го уважаваха, защото беше също толкова взискателен и към себе си. В негово лице Карин видя човешко същество, което може да обича. Оpozнаваше Дерек Алън. Но все пак, очакваше да се появи Принца тигър.

Една вечер Ал Тасан и Черил им се обадиха по телефона. След серия успешни конференции във Вашингтон Ал Тасан се готвеше да се върне в Саудитска Арабия. Карин и Дерек бяха тема на следващата новина в радиопредаването. Карин проведе кратък разговор с Черил. Майката на Дерек се интересуваше от здравето ѝ. Дерек говори с баща си по-дълго. Когато остави телефонната слушалка, се обърна към Карин.

— През октомври ще бъде с майка ми в Женева и кани и нас. Искаш ли да отидем?

Карин остана слисана.

— Д-да, разбира се.

— Иска да те опознае по-добре — подразни я той и леко щипна носа ѝ. — Хамид и жена му също ще бъдат там. Бих искал да те запозная с него.

— С по-възрастния ти брат?

— Да. Баща ми се интересува дали вече си бременна.

Тя оправи една възглавница, за да прикрие смущението си.

— Надявам се, казал си му, че това не е негова работа.

— Той не мисли така.

— Какво му отговори?

— Казах, че не си. — Погледна я въпросително и Карин сведе очи.

— Не съм.

— Значи в Ямайка не се е случило — замислено каза той.

Можеше да се закълне, че в гласа му прозвуча сянка на облекчение, но предпочете да не настоява.

Тръгнаха към трапезарията и тя го попита:

— Къде живее Черил, когато не е с баща ти?

— В Лонг Айленд. Има страхотна къща в пролива. Някой път ще я посетим. Може да вземем и Кристин. Ще ѝ хареса.

— Просто стои там и чака кога баща ти ще я повика. И тогава тя се втурва дори и на другия край на света? — запита Карин.

Усмивката на Дерек се стопи.

— Тя разбира.

Карин се зарадва, че Черил разбира, защото на нея самата това не ѝ се отдаваше. Но замълча, защото не искаше да разрушава и без това крехкото разбирателство помежду им.

Следващата вечер позвъни Кристин. За Карин телефонните позвънявания сякаш утвърждаваха брака ѝ. В очите на всички двамата с Дерек изглежда бяха едно цяло, истинска брачна двойка. Това я притесняваше. Толкова по-трудно щеше да ѝ бъде след това да обясни раздялата им. А когато изтече наемът на апартамента ѝ и тя попита Дерек какво да прави, той ѝ каза да прекрати договора. Сега всичко, което притежаваше на този свят беше под покрива на къщата тук. Кристин се задъхваше от вълнение.

— Две неща — важно отвърна тя, когато от другия край на линията Дерек я попита защо е толкова щастлива. — Първо, помниш ли онова момче? Знаеш кой, Карин. Можеш по-късно да разкажеш за него на Дерек. Ще умра от притеснение ако трябва да говоря сама за това. Както и да е, той ми се обади и ме покани на концерта и приема, организирани от колежа му в началото на есенния семестър.

— Страхотно! — възкликна Карин. — Знаех, че ще се върне.

— А ако не го беше направил, просто нямаше защо да си губиш съня заради него — обади се Дерек.

— И второ, една моя приятелка ме покани на гости в дома на родителите ѝ във Флорида през двете седмици между летния и есенния семестър. Мога да отида, нали? Дерек, знам, че обещах да дойда във фермата и да видя конете и всичко останало и да знаеш, много бих искала. Но вие, милички, все още карате меден месец и...

— Е, не можем да се състезаваме с Флорида — прекъсна я Дерек.

— Значи мога да отида?

— Чакай малко — намеси се Карин. — Познаваш ли тези хора?

— О, Карин, те наистина са готини. Майка ѝ каза, че ще ти се обади и ще се уговорите за всичко, да знаеш. Ама мога ли да отида? Толкова работих, ходих на курсове през лятото. Зная, че сама реших така, но без ваканция е трудно. Моля ви.

— Карин? — попита Дерек от своята слушалка.

— Вярвам, че всичко ще бъде наред, но първо искам да говоря с родителите на твоята приятелка.

— Страхотно, благодаря. Обичам те, обичам те.

— И ще те очакваме за Деня на благодарността. Тогава няма да приемем никакви извинения, дяволче такава. Утре ще ти изпратя чек за пътуването.

— Но те поемат всички разноски. Бях поканена да отида като тяхна гостенка.

— Не можем да позволим член на това семейство да изглежда като просякиня, нали? Купи си нещо хубаво.

Кристин отново изпищя пронизително, а когато я попитаха за края на семестъра, едва не се задуши от самодоволство, докато разказваше.

През останалата част от вечерта Карин беше тъжна. С всяка своя дума и жест Дерек внушаваше, че бракът им ще остане непокътнат. Споменаването на детето, освобождаването на апартамента ѝ, плановете за пътуване до Женева, студиото, което построи в дома си, думата „семейство“, която се изплъзна съвсем естествено, докато говореше с Кристин, дори и отношението му към нея.

Дали наистина...

Не. Дори не бива да мисли за това. Още тези дни той ще изгуби търпение. Той беше мъж привикнал да има жени винаги и когато пожелае. А вече седмици беше лишен от това. Скоро ще съжалява за живота, който водеше преди брака им и ще поиска развод.

Всеки ден откриваше нова причина, за да го обича, а с всеки ден тялото ѝ копнееше все повече за него. Ако дори му намекнеше, че се чувства така, знаеше, че веднага щеше да я отведе в леглото. Погледът му изгарящ и настоятелен често се спираше върху ѝ. Когато най-малко очакваше, обръщаше се и виждаше, че той не сваля от нея жаден поглед.

Същото се случи и тази вечер. Той свиреше и когато тя изведнъж се отърси от унеса си и вдигна поглед към него, видя, че я гледа.

— Толкова си тиха. Притесняваш се за пътуването на Кристин ли?

— Не, убедена съм, че всичко ще бъде наред. — Тя стана от канапето и се приближи до прозореца.

— Момчето, заради което ще умре от притеснение ако говори с мен, какво беше всичко това? — той довърши пасажа и застана до нея.

— Нищо особено. Харесва го, а той се опитал да се възползва от това.

— Мъже! Всички са негодници.

Карин се извърна към него. Той комично повдигна и отпусна веждите си и направи жест, сякаш засукваше крайчеца на въображаем мустак.

— Прекрасно ми е познато това!

Дерек изръмжа, привлече я към себе си и се надвеси над нея.

— Веднага си плати ипотечния заем или ще изхвърля стария ти болен чичо на студа, а теб ще обезчестя.

Тя изпищя, а той я целуна с престорена страст и двамата се разсмяха високо. После престорената им целувка стана сериозна. Устните му се колебаеха. Притиснаха се към нейните. Отново се притиснаха и останаха върху тях. Дерек я привлече към себе си. Тя пристъпи към него, леко положи ръце върху гърдите му. Устните им се срещнаха и се сляха. Дишането му стана шумно, почувства страстта, която се надигна в него и разбра, че ако не го спре сега, после ще бъде късно.

Отстъпи назад и се опита да се усмихне.

— По-добре да видя дали няма да мога да платя ипотечния заем. Устните ѝ трепереха. Лека нощ, Дерек.

— Лека нощ.

Остави го. А не ѝ се искаше. Трудно овладяваше импулсивността си. Ако се поддадеше, никога нямаше да понесе раздялата им. Продължаваха да яздят заедно всяка сутрин. Учеше я да скача. Двете със Зарифа вече с лекота преодоляваха ниски препятствия. Всеки следобед работеше по няколко часа в студиото. Отначало просто си играеше. Искаше да припомни на пръстите си усещането за глина. Постепенно започна да работи върху по-сложни форми, докато талантът, с който беше родена отново се събуди.

Един ден, в изблик на внезапно вдъхновение започна нов проект. По-сложен от всеки друг. Идеята я завладя. Работеше по цели дни. Отреагираше на сексуалното напрежение, което вече беше непоносимо за нея. Имаше моменти, в които мислеше, че ще умре, ако Дерек не я докосне. Но той вече го правеше много рядко. Сега тя непрекъснато копнееше за близостта му.

Един ден работи почти целия следобед върху проекта. Чувстваше се изтощена, но доволна. Оживена, реши да поязди преди вечеря.

Когато наближи конюшните Дерек тъкмо излизаше от там.

— На езда ли? — попита той и хвърли поглед към изящната линия на бричовите ѝ.

— Днес следобед работих много и сега искам да изгладя бръчките от шията си.

Блузата ѝ падаше на широки меки гънки. Подухна вятър и под тънкия плат се очерта дантелата на сутиена и тъмните кръгове около зърната ѝ. Докога трябваше да търпи всичко това? Желанието му растеше от мига, в който помисли, че ще експлодира ако не получи онова, което паметта не му позволяваше да забрави. Дори си забраняваше да я докосва прекалено често. Страхуваше се, че ще загуби контрол.

— Имаш ли нещо против да дойда с теб? — попита той с пресипнал глас.

— Не.

Дрехите му бяха поизмачкани. Цял ден беше работил с тях. До ноздрите ѝ достигна соленият дъх на мъж, който е работил на открито и тя се запита какъв ли е вкусът на кожата на врата му точно сега. Навярно щеше да бъде топла и влажна.

— Ще се радвам на компанията ти.

Минути по късно те се носеха на конете си в падащия здрач. Над върховете на дърветата изплува съвършен полумесец. Почувствала вятъра в косите си, силното животно под себе си и властния мъж наблизо, Карин изпита свобода, каквато не беше усещала от седмици. Успехът върху проекта ѝ я правеше дръзка. Луната се отразяваше в очите ѝ. Мирисът на мъжа, на конете, тежкото ухание на циганското лято я опияняваха. Пред очите ѝ се изпречи ограда и тя знаеше, че трябва да я преодолее. Двете със Зарифа се бяха слели и се движеха в съвършена хармония. Бяха бързи, силни. Можеха да полетят!

— Спри, Карин!

Тя се направи, че не го чува и се снижи над седлото.

— Хайде, момичето ми. Можем да го направим прошепна тя в заострените уши на кобилата.

— Дръпни юздите! Държиш ги прекалено отпуснати — изкрещя Дерек. После разбра намерението ѝ. — Не, Карин, прекалено високо е! Тропотът на копитата погълна гласа му. Никога не си скачала толкова високо. По дяволите, казах ти да се върнеш!

Но тя само заби шпорите си в хълбоците на кобилата и затвори ушите си за ядните ругатни на Дерек. Кожата ѝ настръхна. Високо беше! Но сега не можеше да опъне юздите. Все пак, Зарифа знаеше какво прави. Единственото, което ѝ оставаше, беше да се задържи върху седлото.

Пое дълбоко дъх, преди двете с коня да прелетят над оградата. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди да се приземят от другата страна. Карин въздъхна облекчено и отпусна юздите.

Знаеше, че Дерек трябва да е някъде близо до нея, но когато спря Зарифа и се извърна, с изненада го видя, че се спуска към нея с гневно смръщени вежди. Толкова рязко дръпна юздите, че Мустафа изцвили и размаха копита във въздуха. Карин потръпна от силата и гнева и на мъжа, и на животното.

— За този номер заслужаваш да те натупам така, че да не можеш да седнеш цял месец.

— Бих искала да видя как ще се опиташ. При това не беше номер. През цялото време се владеех.

— Не, миличка, ти напълно изгуби контрол. — Наведе се и потупа Зарифа по гривата. Заговори ѝ на мек арабски. Кобилата

веднага се подчини. Обърна се към конюшните и покорно се понесе в тръс, напълно глуха за командите на Карин.

Когато стигнаха конюшните, Карин кипеше от гняв и унижение. Слезе мълчаливо. Дерек хвърли юздите на двата коня на коняря, който се затича към тях. Вече приближаваше къщата, когато Дерек я настигна, впи пръсти в колана ѝ и грубо я спря.

— Чакай!

— Остави ме!

— Не съм приключил с теб още.

— Гледай си работата. — Тя се изтръгна от ръцете му, но се извърна и зафуча като котка. — Никога, никога повече не си позволявай да ми говориш по този начин.

— По кой начин?

— Да ми крещиш какво мога да правя и какво не.

— Можеше да се убиеш.

— Но не го направих!

— Това няма значение.

— А кое има значение?

— Ти не ми се подчиняваш. Когато дам заповед, очаквам да се подчиниш.

Карин остана с отворена уста.

— Заповед!? Да се подчинявам? Виж какво, господинчо! Можеш да заповядваш на другите около теб. Може, накъдето се обърнеш, да виждаш жени, готови да ядат от ръката ти, да се кланят и бият за теб, да бъдат готови да играят кючек само щом щракнеш с пръсти, но не очаквай това от мен. — Показалецът ѝ гневно се заби в гърдите му. — Аз съм свободен човек. И ако реша да прескачам огради, да си избърсна главата, да стана астронавт, или да копая канавки, не се нуждая от разрешението ти, принц Ал Тасан. Аз съм твоя съпруга, не робиня — завърши тя самонадеяно, завъртя се на токове и се отправи към входната врата.

Секунда по-късно чу зад себе си решителните му стъпки по чакъла. Пръстите му се впиха в раменете ѝ и рязко я извърнаха с лице към него.

— Моя съпруга, така ли? Добре, за Бога, крайно време е да започнеш да се държиш като моя съпруга.

Той я вдигна на ръце и силно я притисна към гърдите си. Изкачи стъпалата и пресече терасата пред входната врата. Дейзи, чула суматохата отвън, изтича към фойето и сега стоеше там с капеща лъжица в ръка и отворена уста.

— Няма да вечеряме, Дейзи — твърдо каза Дерек. — Но предполагам ще имаме нужда от огромна закуска.

Изкачи стъпалата по две и се втурна през вратата на спалнята, която Карин беше видяла само веднъж. През първия ден, когато той я разведе из къщата.

— Надявам се да ти хареса — каза той в отговор на разширените ѝ от уплаха очи. — И да не ти хареса, все едно. Просто свикни с това. От сега нататък ще спиш тук.

Грубо я сложи върху леглото. Тя бързо се надигна. Видя, че той изтръгна копчетата на ризата си и я захвърли на пода.

После се хвърли върху ѝ, обви слисаното ѝ лице с длани и впи зъби в безмълвните ѝ устни. Беше обезумял. Целувката му я нарани, но и наелектризира. Тялото ѝ пламна и без да съзнава какво върши, тя сгъна краката си в коленете. Токовете на ботушите ѝ се забиха в матрака. Без да отделя устните си от нейните, Дерек се повдигна и легна между разтворените ѝ бедра. Опря се на лакти и разкъса блузата ѝ. Пълните ѝ гърди тежко се надигаха под дантелата на сутиена. Горещите му устни яростно се впиха в тях. Обезумял, заслепен от страст, той несръчно свали сатенените презрамки от раменете ѝ, плъзна длани по дантелата и разголи гърдите ѝ. Обхвана зърното на едната ѝ гърда с устни и дълбоко го всмука. После откъсна устните си и езикът му записва кръгове около него. Отново я възбуждаше, отново я любеше. По лицето ѝ потекоха сълзи. Чувстваше се така щастлива, така благодарна, така изпълнена с това, за което отчаяно копнееше и от което дълго време глупаво се лишаваше.

Вплете пръстите си в разбърканата му коса и впи нокти в кожата на главата му. Отчаяно го притисна към гърдите си, сякаш се страхуваше, че божествените му ласки ще спрат.

Той беше ненаситен. Пръстите му разтвориха колана ѝ, после разкопчаха ципа на брича ѝ и се впиха в сатенените ѝ бикини и в кожата под тях. Също толкова гладка и топла. Докоснаха нежните косми. После нея. Влажна, топла, изпълнена с очакване.

Пръстите му се отдръпнаха и Карин мъчително изстена. Прехапа долната си устна, но не можа да спре тръпките, които я разтърсваха. Отчаяно се притисна към него и впи нокти в гърдите му. Плъзна длан по плоския му корем и разтвори ципа на брича му. Докосваше, го галеше го, притискаше се като обезумяла към него, докато...

— Скъпа...

— Дерек!

След първия изблик на страст, ласките им станаха по-нежни. Обзет от слабост, с блеснала от пот кожа, Дерек се отдръпна и леко я залюля в прегръдките си.

— Добре ли си? — попита я той най-последно.

— Чувствам се великолепно.

— Нараних ли те?

— Не, разбира се.

— Нямах търпение.

— Нито пък аз.

— Толкова отдавна те искам.

— Бях глупачка.

Каза това и едва сега осъзна каква глупачка беше наистина. Щом Дерек ѝ доставяше толкова радост, защо трябваше да се лишава от това? Дори и връзката им да беше временна, защо не приемеше онова, което той ѝ предлагаше сега? До края на дните си щеше да ѝ бъде достатъчно да си спомня за него.

Но днес не искаше да мисли за нищо. Погали врата му с устни, брадичката му, устните. Леко го целуна и прошепна:

— Какъв рицар си! Дори не си свали ботушите!

— Нито пък ти.

Засмяха си и започнаха бавно да се събличат. Струпаха изцапаните, влажни и разкъсани дрехи на купчина, която несъмнено щеше да накара Дейзи гневно да смръщи вежди. Когато Карин забеляза това, Дерек се разсмя.

— Шегуваш ли се? Вече седмици наред тя върви по петите ми и ми повтаря, че трябва да се държа по-добре с теб, за да разрешим проблемите си със „спалнята“.

Голотата им в обляната с бледа светлина стая отново възпламени в тях желание, но този път не бързаха. Карин се отдаде на нежните му

ласки, които ѝ напомнях за слънчевите дни и звездните нощи на Ямайка, когато и двамата бяха подвластни единствено на сетивата си.

Ръцете и устните му се плъзгаха по тялото ѝ с наслада. Галеше я, възбуждаше я, вкусваше я, докато страстта отново обзе тялото ѝ и, загубила власт над разума си, тя високо застана. Чувстваше устните му, притиснати към потръпващата плът на корема ѝ да нашепват странни, непознати думи, преди леко да я докоснат с език. Свършиха преситени и бездиханни и дълго останаха застинали със сплетени тела. После отидоха в банята и се потопиха на копринената топлина на сапунената вана. Вградените в мрамора дюзи изхвърляха водна струя, която нежно галеше и отпускаше уморените им тела.

Карин обви бедра около него, той леко залюля тялото ѝ над себе си и отново проникна в нея.

— Никога няма да ти се наситя, Карин. Никога! Прошепна пресипнало той с впити в бедрата ѝ пръсти и устни, които докосваха гърдите ѝ.

Топлата вана ги остави съвсем обезсилени, с натежали от сладка умора тела. Заспаха прегърнати със сплетени крака. През нощта Дерек се събуди и почувства устните ѝ върху себе си. Изстана и зарови пръсти в разпиляната ѝ върху корема му коса. Тишината на нощта се насити с шепота на търсеци се устни, с ласките на тела, които се отдаваха едно на друго.

Сутринта Дерек внесе поднос със закуска, за приготвянето на която Дейзи явно беше положила специални усилия. Държеше сам да нахрани Карин, която лакомо поглъщаше късчетата бекон и след всяка хапка облизваше пръстите му.

— Искам да ти покажа нещо — каза тя, когато свършиха закуската. Дерек отмести подноса встрани и поглади с opakото на пръстите си реверите на халата ѝ.

— Не това — каза тя и бързо скочи от леглото. — Нещо в студиото.

— Ти държиш това място заключено с девет катинара.

— Художниците са много чувствителни, когато някой види работата им, преди да е довършена — измърмори тя.

Дерек се усмихна и си помисли, че така, увита в неговия халат ухаеща на сапун и жена, тя изглежда наистина прелестна.

— И ти искаш да ми покажеш нещо? Поласкан съм от високата чест...

— Трябваше да бъде изненада, но не мога да чакам.

— Хайде, тогава.

Качиха се по стълбите и тя го въведе в стаята. Отиде до масата, върху която стоеше покрита фигура и дръпна парчето плат. Притисна го към гърдите си и го погледна тревожно.

Дерек впери поглед в недовършената статуетка. Тя притежаваше движение и грация, самобитност и налагащо се присъствие.

— Мустафа — тихият шепот на Дерек изпълни стаята.

Пристъпи напред и впери в статуята изпълнен с възхищение и благоговение поглед.

— Разбира се, не е довършен. Това е само модел. Искам да го отлея от бронз.

Дерек още дълго стоя безмълвен. Карин почувства, как сълзи изпълват очите ѝ. Докосна рамото му с ръка и вдигна поглед към лицето му. Произнесе на глас единственото, което таеше в сърцето си:

— Дерек, обичам те.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дните бяха зашеметяващи, нощите омайни.

Карин минаваше през тях сякаш носена от облак на щастието. Когато не беше с Дерек, мислеше за него. Когато беше с него, винаги се любеха. С тела, с думи, с очи.

През деня Дерек беше собственик на модерен конезавод и ферма. Непрекъснато сновеше насам-натам и ръководеше многобройни дейности. През нощта беше Принца тигър и превръщаше спалнята им в убежище на страстта. Не стигна дотам, че да я преобразява както направи това с бунгалото в Ямайка, но ласките му оставаха все така екзотични, празник от усещания, звуци и ухания, пир за чувствеността ѝ.

Всеки ден тя ходеше в конюшната или прекарваше дълги часове с него в кабинета му. Изучаваше тънкостите на отглеждането на арабски коне. Сега, когато делеше леглото му, изглеждаше ѝ съвсем естествено да споделя и други страни от живота му. Дерек дори и не се опита да я обезсърчи. Всъщност, това му хареса и винаги отговаряше на въпросите ѝ търпеливо и изчерпателно.

Прекарваха дълги часове върху седлата на конете. Карин вече беше по-уверена и не така импулсивна. Всеки ден работеше с часове и върху статуята на Мустафа. Искаше да я направи съвършена. Неведнъж Дерек се опитваше да я убеди, че е завършена, че по-добре от това не може да бъде направена. Карин оставаше непреклонна.

— Как ще разбереш, че е завършена? — попита я той един късен следобед.

Този ден беше ходил до Шарлотсвил по работа и когато се върна я намери напълно вгълбена в работата си на тавана. Сега стоеше облеганат на рамката на вратата, прехвърлил сакото си през рамо и не сваляше поглед от нея.

Тя носеше чифт раздърпани джинси и една от ризите му, която Дейзи изрови за нея в купа дрехи, предназначени за

благотворителност. С навити до лактите ръкави и високо вдигнати коси, тя се наведе над статуята, съсредоточено смръщила вежди.

— Ще разбере — разсеяно отвърна Карин и откъсна парче глина.

— Знаеш ли — Дерек хвърли сакото си върху един стол и пристъпи в стаята. — Започвам да ревнувам.

— От работата ми? — Тя хвърли поглед към него.

— Да. Прекарваш твърде много време, втренчила поглед в тези топки глина.

А също и твърде много време, вперила поглед в теб.

— Може би трябва да съчетаем двете занимания. Мислила ли си някога да използваш жив модел?

Тя избърса ръцете си с мокра кърпа, преди да покрие скулптурата. Работата за деня беше приключила. Съпругът ѝ изискваше вниманието ѝ и тя беше готова да му го отдаде.

— Предлагаш услугите си ли?

Той се усмихна лениво и недвусмислено.

— Нали знаеш, че не притежавам кой знае каква скромност.

— Кой знае каква?!

— Добре де, никаква. Не страдам от излишни угризения, когато се събличам.

— Да, зная. Предполагам, това е част от източното ти наследство. Напълно си лишен от традиционните пуритански задръжки, с които повечето американци се отнасят към телата си.

— Оплакваш ли се?

— Съвсем не. Гол те харесвам повече.

— Да? Значи би искала да ти позирам гол?

— Чакай малко — каза тя и го спря с протегнати напред ръце. — Да не избързваме с изводите. Говорех като съпруга, не като художник. Да гледам на теб като на модел е нещо съвсем различно. Преди да ми позираш, трябва да се убедя, че си... подходящ.

В погледа му проблеснаха искрици.

— Какво да направя? Да се явя на прослушване?

— Да.

— Как?

— Като начало можеш да свалиш дрехите си.

— Да се съблека?

— Разбира се интересът ми е съвсем професионален. Да започнем оттук.

Без да сваля поглед от нея, той протегна ръка зад себе си, затвори вратата и превъртя ключа.

— Това няма да е трудно.

Вратовръзката му вече беше разхлабена. Той развърза възела, изтегли я и я захвърли на стола, на който остави и сакото си. Със същата бързина свали и ленената риза. Како винаги, гледката на голите му гърди запали малки пламъчета в слабините на Карин.

— Това не е достатъчно, господин Алън. — Той беше спрял след ризата. — Трябва да видя... — тя замълча многозначително... — всичко.

— Разбирам — покорно отвърна той и се наведе да свали обувките и чорапите си. Тя харесваше краката му. Харесваше слънчевия загар по тях.

Карин прикова очи върху ловките му пръсти, които разкопчаха колана и свалиха ципа на панталоните. Дерек повдигна въпросително вежди и подчертано учтиво запита.

— Постепенно или наведнъж?

— Няма значение.

— Вие как предпочитате?

— Моля, успокойте се — отвърна тя с внезапно пресъхнали устни. Сексът с Дерек никога не беше скучен или еднакъв.

Той свали бельото си едновременно с панталоните. Захвърли и тях и се изправи пред нея съвсем гол и съвършен като млад бог.

Няколко дълги минути тя се наслаждаваше на голотата му, жадно оглеждаше широките му рамене и гърди, плоския корем, тесния ханш, дългите и стройни бедра. Русите косъмчета покриваха тялото му като златна паяжина.

— Обърни се.

Той се подчини и бавно се завъртя. После отново се обърна към нея.

— Е? Ставам ли?

Сърцето ѝ лудо биеше. Искаше го и ако можеше да се довери на блясъка в погледа му, денят е бил мъчителен и за него. Все пак, играта имаше своите си достойнства.

— Виждате ли, господин Алън, аз не работя единствено с поглед.

— Не?

— Не.

— Какво друго, тогава? О, почакай. Мисля, че разбрах. — Той пристъпи към нея. — Работите с докосване.

— Точно така.

— Не мога да ви кажа какво означава за мен да получа тази работа — дрезгаво прошепна той. — Можете да ме докосвате колкото желаете.

— Прави впечатление желанието ви за сътрудничество. Усещането за доброжелателност от страна на модела е от значение.

— Ако усещането, което създавам усилва вашето желание, просто ще си го получите — промърмори той с крайчеца на устните си.

— Моля? — попита тя и се престори, че не е разбрала добре.

— Нищо, продължете.

Тя положи ръце на раменете му.

— Красиви и стегнати. Като ръцете ти — замислено каза тя и плъзна длани по ръцете му.

— Говорите за твърдост...

— Да? — вдигна тя невинен поглед.

— О, няма значение.

— Моля ви, между нас трябва да се запази духът на добронамереност и откритост. Кажете какво имате пред вид.

— Възнамерявате да ме изследвате целия, нали?

— Да, защото това е необходимо.

— Имате ли представа колко време ще отнеме?

— Бързате ли?

— В известна степен, да.

— Ще го имам предвид.

— Какво ще кажете за гърдите ми? Удовлетворяват ли ви?

Тя наклони глава на една страна и го изгледа с преценяващ поглед.

— Да, мисля, че да. Добри са.

— Също и твоите.

— Казахте ли нещо? Понякога ви чувам трудно. — Той изръмжа, когато тя положи длани върху извивката на гърдите му. — Зърната ви са хубави. Те са от голямо значение.

— И аз съм на същото мнение. — Ръцете му инстинктивно се вдигнаха и обвиха кръста ѝ.

— Страхувам се, че ме разбрахте погрешно.

— И аз имам същите опасения относно вас.

— Художникът е този, който работи с ръцете си, не моделът.

— Кой казва това? — ръцете му обхванаха гърдите ѝ.

— Художникът.

— Не е демократично.

— Няма значение. Правилата са такива.

— Е, тогава художникът трябва да бъде посъветван да не ходи без сутиен, защото моделът може да види гърдите му.

— Ще взема предвид този съвет. — Карин потръпна, когато пръстите му описаха кръгове около зърната ѝ.

— А останалото?

— Останалото?

— Останалото от мен.

— О, да видим. — Ръцете ѝ се плъзнаха под раменете му и легнаха върху гърба му. Потропа с пръсти по гладката кожа. — Добре, много добре. — Обви ханша му с длани и го привлече към себе си. — Добри форми.

— Благодаря — изстена той.

Дланите ѝ бавно си проправиха път към корема му и пръстите ѝ се спуснаха и по-надолу.

— О, господин Алън. Разбрали сте ме погрешно. Не възнамерявам да правя статуя на бога на плодородието. Това е прекалено първично за вкуса ми. Голите тела, които смятам да вая, ще бъдат...

— За бога, Карин, скъпа...

— ... художествени произведения, които величавят човешкото тяло в естественото му състояние.

— След всичко, което правиш с мен, естественото състояние е това. Скъпа, повярвай... Аз почти...

— Това ще бъдат етюди с изчистени линии, разбирате ли?

— Ще се любим ли или не?

Миг по-късно и двамата лежаха, наистина не кой зае колко удобно, върху една от работните ѝ маси. Беше успяла по някакъв начин да свали джинсите и бельото си, докато задъхани се препъваха към

масата. Старата риза на Дерек изглеждаше като стара кожа, с един разсъблечен ръкав, а другият все още около ръката ѝ. Усмиваше се като щастлива развратница.

— Никога не е било така преди — лениво каза тя и прокара пръсти по гърдите му.

— Кое?

— Сексът. С Уейд. Никога не е бил спонтанен и забавен.

— Ти си се забавлявала? — Той повдигна глава и изгледа накриво. — Всичкото това драскане, хапане и охкане е твоята представа за забавно прекарано време?

Карин скри порозовялото си лице в гърдите му и тихо се закиска заедно с него.

— Благодаря ти, че ми каза, че с мен се чувстваш различно — каза той и нежно я целуна.

— Искан да го знаеш. Ти си много различен. Надявам се никога да не свикна с лудостите, които вършиш.

— Например, като да доведе гост за вечеря и да го оставя да се оправя сам, докато аз се любя с жена си на тавана?

Тя скочи и опря ръка на гърдите му, за да не падне.

— Какво? Шегуваш се, нали?

Изглеждаше виновен като малко момче, което току-що е направило пакост.

— Страхувам се, че не, миличка. Днес следобед срещнах един приятел от Тексас в Шарлотсвил. Щеше да бъде ужасно неучтиво от моя страна, ако не го бях поканил на вечеря с мен и новата ми съпруга — заговори той с писклив тексаски акцент. — Оставих го с един от конярите, за да дойда и да те взема.

— Ти... — Тя скочи и започна да навлича смачканите си дрехи. — Дерек, сериозно ли говориш? Какво ще си помисли?

— Ще си помисли, че правим точно това, което повечето младоженци биха правили, след като цял ден са били разделени — подразни я той и я плесна отзад, докато тя навличаше джинсите си.

— О, Господи! — Карин натъпка крака в мокасините си.

— Но по добре да не го оставяме повече сам, защото той ще се почувства пренебрегнат.

Карин хвърли унищожителен поглед към него, рязко отвори вратата и се втурна към тоалетната стая.

Четирийсет и пет минути по-късно, когато влезе в големия салон, за да поздрави госта, единствената следа от предишната възбуда бяха порозовелите ѝ страни. Дерек взе набързо душ и вече беше тук. Отпиваше от чашата си и разговаряше с най-пълния мъж, когото Карин беше виждала някога и, който сега се изправи.

— Значи това е малката дама. Боже, Боже, трябва да си много доволен от себе си. Красавица! — Гостът се затъркаля към нея. — Биър Кънингъм, госпожо — каза той и я удостои с ръкостискане, от което пръстите ѝ изтръпнаха.

— Карин Алън — представи се тя. — Съжалявам, че се забавих толкова. Дерек не ми каза, че имаме гост и аз... аз бях заета.

— В студиото си — добави Дерек и ѝ намигна заговорнически. — Тя прави всичко тук с безгранично въодушевление.

Невъзможно беше човек да не хареса гръмогласният и нахакан Биър Кънингъм. Отпи от охладеното вино, което Дерек ѝ сипа и се обърна към него. Докато работеше в Министерството на външните работи често присъстваше на коктейлите давани на Капитолийския хълм. С лекота водеше непринудени разговори с непознати. Това беше първият им гост след сватбата и тя изпита тихо задоволство, когато забеляза гордостта в очите на Дерек.

Облече една от новите рокли, които много харесваше, но които досега не беше имала повод да сложи. Тревистозеленият цвят подчертаваше кафявите ѝ очи и медния отблясък на косите ѝ. Огърлицата от корали приятно контрастираше с цвета на роклята и тена ѝ. Знаеше, че е привлекателна, съзнаваше, че любовта ѝ към Дерек е изворът на доброто ѝ самочувствие.

По време на вечерята разговорът се въртеше около арабските коне.

— Биър има ранчо наблизо... Уедърфорд, нали?

— Да. Познаваш ли Тексас, Карин?

— Не, за съжаление. — Говореха си на ти от момента, в който се здрависаха. — Никога не съм била там.

— Ти да кажеш на тоя твой съпруг да те доведе. Шъ останете с нас. Барби ще си умре от смях. Шъ ви разведе със самолета си.

— Барби е...? — въпросът неволно се изплъзна от устните ѝ.

— Жена ми. Не можа да дойде. Някаква служба или нещо такова. Но ние обичаме гости. Винаги сте добре дошли.

От онова, което долови, Карин остана с впечатление, че ранчото на Кънингъм е четири пъти по-голямо от имението на Дерек, но с не толкова внушителни конюшни. Милионерът усилено работеше, за да промени този факт. Това беше и целта на пътуването му до Вирджиния и Кентъки.

— Разбираш ли от коне? — попита я той, когато се преместиха в салона, за да пият кафе.

— Уча се. И имам великолепен учител — погледна Дерек с изпълнен с любов поглед.

— Интересува се от всичко, което правим тук, но има и свои интереси и талант — гордо каза Дерек. Внезапно остави чашата си и се изправи. — Стой, Биър. Искам да ти покажа нещо.

— Почакай! — възкликна Карин, отгатнала намерението му. Какво правиш?

— Искам да му покажа скулптурата ти.

— Но, Дерек, тя не е довършена.

— Великолепна е.

Той се втурна нагоре по стълбите, без да се вслуша в протестите ѝ. За да поддържа разговора, попита Биър къде се намира Уедърфорд и той с жар се отдаде на цветисто описание на географията на Тексас. А Карин тръпнеше от безпокойство и се молеше Дерек да не ги направи за смях. Дали скулптурата беше наистина добра? Не можеше сама да прецени. А привързаността на Дерек към нея, вероятно го правеше пристрастен.

Когато Дерек се върна, понесъл скулптурата като скъпоценен дар, Биър тежко си изправи. За миг остана безмълвен, захапал дебелата си пура.

— Да пукна дано! Да прощаваш „френския“, Карин. Това е жребеца ти Мустафа, нали?

Лицето на Дерек грейна.

— Видя ли? — обърна се той към нея. — Казвах ти, че е великолепно.

— Разбира се — Карин се зарадва, но само поглади с ръка ръба на полата си. — Това е първото нещо, което правя от дълго време насам.

— По дяволите! Мисля, че е невероятно — прогърмя гласът на Биър. — Можеш ли да ми направиш и на мен един?

Карин рязко вдигна глава.

— Моля? Искаш скулптура на Мустафа?

— Не, по дяволите, на Фенси Пентс. Това е арабската кобила на Барби. Държи се с тази кобила като с кралица. Чудех се кво дъ купя на Барби за Коледа. Да ме земат дяволите, но тя има по две от сичко от Наймън Маркус. Шъ ми направиш ли една такава фигурка ако ти пратя снимки на Фенси Пентс?

Карин нямаше сила да произнесе и дума. Никога не беше мислила да продава онова, което прави, но идеята ѝ хареса.

— Не зная. Предполагам, че бих могла. — Погледна Дерек. Лицето му оставаше все така безизразно, но от пламъчетата, които проблясваха в очите му, тя беше убедена, че той невероятно се забавляваше и че подкрепя предложението.

— Заради парите ли? Колко искаш? — попита Биър с твърдата решителност на човек, за когото парите не са пречка, за да получи каквото поиска.

— Колко? — поколеба се Карин. Колко, наистина? Десет долара? Петдесет?

— Няма да ѝ позволя да го направи за по-малко от десет хиляди — обади се Дерек от средата на стаята, където беше отишъл, за да напълни отново чашата на Биър. — Прекарва много време в студиото. Не ми харесва да я дяля. Трябва трудът ѝ поне отчасти да бъде възнаграден.

— Не знам — предпазливо се обади Биър и поклати глава.

Карин си помисли, че Дерек трябва да си е изгубил ума. Объркана, тя се опита да се извини:

— Господин Кънингъм, Биър, аз...

— Не ми се вижда десет да е достатъчно като за мен — отново поклати глава Биър. — Кво шъ кажиш за дванайсет?

— Да — въздъхна Карин, възвърнала способността си да говори след шокиращото предложение на Дерек. Дванайсет хиляди долара! — Това... това би било достатъчно. Изпрати ми снимка на Фенси Пентс и аз ще започна веднага щом довърша Мустафа.

— Шъ го имам ли на Коледа?

— Обещавам. И не ми пращай пари, докато не видиш скулптурата и не я одобриш.

Биър алчно огледа скулптурата на Мустафа.

— Аз ще съм доволен, а Барби ще откачи. Да прощаваш „френския“ ми, Карин.

Тръгна си след половин час. Когато вратата се затвори зад него, Карин се завъртя на токовете си и целуна Дерек.

— Десет хиляди долара? Да не си полудял? Откъде ти дойде на ума да искаш десет хиляди за статуя, която няма и половин метър?

Отговорът му беше задушшаваща прегръдка и влудяваща целувка.

— Не мога да живея повече от минута, без да те вкусам — прошепна той до ухото ѝ и най-после откъсна устните си от нейните.

— Опитваш се да се измъкнеш ли?

— Да се измъкна?

— Дерек — Карин се разсърди не на шега и го отблъсна от себе си. — Ами ако не съм много добра? Ако статуята на Мустафа се получи просто така, случайно? Ако...

Той докосна устните ѝ с пръст.

— Тогава по-добре да отделиш повече време за упражнения. Биър няма да намери и миг спокойствие, докато всички в нашите кръгове не научат за скулптурата на Фенси Пентс, а е и добряк — предупреди я Дерек. — Допускам, че преди сама да разбереш как, ще бъдеш затрупана с поръчки. Ще отхвърлиш повече, отколкото ще приемеш.

— Но десет хиляди долара... — Карин допя глава до рамото му.

— Дванайсет — напомни ѝ той и разроши косата ѝ.

— Дерек, аз едва печелех толкова за цяла година работа в Министерството на външните работи.

— Всичко е относително, скъпа. Тези хора притежават някои от най-фантастичните животни на света. Не биха могли да си го позволят, освен ако не са невероятно богати. Червиви са с пари. Колкото по-висока цена им кажеш, толкова по-убедени ще бъдат в качествата ти.

— Би било хубаво да имам пари. Не заради мен, разбира се — бързо добави тя. — Заради Кристин. Мога да открия сметка на нейно име. — И на мое име, ако някога имам нужда, помисли си тя. През изминалите няколко седмици нещата между тях вървяха така гладко, че тя вече не мислеше за развод или живот без Дерек. Не забелязваше той да е отегчен от нея. Но такава вероятност изплува от гънките на подсъзнанието ѝ като ужасяващо чудовище. Тя се притисна силно, почти отчаяно към него.

— Парите ще бъдат твои и ще можеш да правиш с тях каквото пожелаеш. Дерек повдигна брадичката ѝ и я целуна. Също като мен.

Дерек се оказа добър пророк. Посетиха изложението на арабски коне в Ричмънд. Биър беше там, пое Карин под свое покровителство и започна навсякъде да я препоръчва, сякаш беше негово откритие, а не на Дерек.

Представянето на конюшните на Дерек беше внушително. Две от трите дефилета получиха награди. На Дерек бяха предложени неочаквано високи продажни цени, като оставим настрана офертата да продаде всички коне наведнъж. Първото предложение прие, второто отказа.

— Но не моите коне са истинските победители в това шоу — каза той и целуна Карин по ухото, — а съпругата ми. Колко хора те помолиха да направиш скулптури за конете им?

— Седем. Един дори ме попита дали няма да мога да направя фигура и на кучето му.

— Ако не беше така прекрасна, нямаше да бъдат толкова нетърпеливи да се срещнат и говорят с теб.

— Мислиш ли? — усмихна се Карин. Разхождаха се из конюшните, които бяха приютили временно конете.

— Дали мисля, че си прекрасна? Разбира се.

Не ѝ даде възможност да се усъмни в това. Представи я на приятелите си и се държеше така, сякаш бяха сключили брак по любов, а не по сметка. Ревнивите погледи, отправени към нея от неудовлетворени съпруги и самотни жени, я увериха, че Дерек играе ролята убедително. Убеждаваше и нея. Всяка вечер нежността и страстта му превръщаха хотелския им апартамент в гнездо на незабравимо любовно изживяване.

Единственото, което я учудваше, бяха подхвърлянията на приятелите му, че отдавна не са го виждали.

— Къде се скри, Дерек?

— В чужбина ли беше?

— Ходи ли в Кан това лято, както мислеше?

— Какво ще кажеш за Монте Карло? Отиваме ли там през пролетта?

— Тази година отново ли ще ходиш в Кортина за Коледа?

Отговорите му на любопитните им въпроси бяха доста объркани, а Карин не беше съвсем сигурна, че той се е отказал от бурния си живот.

Когато се завърнаха в къщи, тя се отдаде на работата си върху скулптурите, макар че отделяше много внимание и на съпруга си. Изглежда му доставяше удоволствие да чувства присъствието ѝ до себе си в конюшните или когато упражняваше конете да чува аплодисментите ѝ, с които тя, качена на оградата, щедро го даряваше.

Една сутрин се връщаха от езда, когато забелязаха на алеята една кола.

— Колата на майка ми — щастливо възкликна Дерек и свали Карин от Зарифа. Заедно се отправиха към къщата.

Дейзи вече беше сервирала кафе на Черил Алън, но чашата стоеше недокосната. Черил седеше с празен поглед на едно от широките кресла в салона. Когато двамата влязоха през сводестата врата, тя вдигна глава. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали от плач.

— Мамо? — попита Дерек и остра тревога преряза гърдите му. Коленичи пред нея. — Какво се е случило?

Тя зарови лице между дланите си. От очите ѝ потекоха сълзи.

— Хамид. Загина във Франция.

Карин притисна ръка към устните си. Дерек често ѝ говореше за своя полубрат. Въпреки различното възпитание, той се чувстваше много привързан към него. С нетърпение очакваше пътуването до Женева, ако не за друго, то поне заради срещата с Хамид.

— Как? — глухо попита той.

— При автомобилно състезание. Знаеш онази състезателна кола, която имаше. Станало е някакво сблъскване и пожар... — замлъкна тя, задавена от сълзи и поднесе носна кърпичка към лицето си.

— А баща ми?

Черил с усилие са съвзе.

— Понесе го тежко. Откакто получи съобщението, говорим с часове. Съпругата на Хамид е била там. Ще придружи тялото до Риад.

Дерек тъжно наведе глава. Черил погали косите му.

— Разбира се, искам да бъда с Амин, но това е невъзможно. Той го знае. Аз също.

— Ще тръгна незабавно.

— Надявах се на това. Вече поръчах кола и шофьор. Ще те отведе до летището. Амин има нужда от теб, Дерек. Отчаяно. Безутешен е.

Час по-късно той беше готов. Дейзи отгатваше нуждите му. Когато Черил ѝ каза причината за посещението си, тя веднага започна да опакова нещата му.

Карин се движеше като насън. Опитваше се да открие нещо смислено, с което да бъде полезна. Никога през живота си не се беше чувствала по-объркана.

Стори ѝ се, че мъжът, който слезе по стълбите с куфар в едната ръка и преметнато през рамо палто е непознат. Облечен в черен костюм от три части, с куфия на главата, той ѝ заприлича на всеки друг, но не и на съпруга, когото познаваше и обичаше. Очите му бяха далечни, както и гласа му.

— Мамо, ще останеш ли с Карин, докато се върна?

— Разбира се.

— Ще предам любовта ти на баща ми.

— Той знае, че я има. Страдам за него.

Дерек целуна пребледнялото лице на Черил и се обърна към Карин.

— Съжалявам, Дерек. Заради теб, заради съпругата на Хамид и заради шейха. Предай им моите съболезнования.

Той кимна.

— Довиждане.

Целувката му беше хладна и безстрастна. Почувства, че в нея всичко замръзва като видя изписаната върху лицето му решителност, когато се отправи към черната лимузина.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Карин не хранеше никакви илюзии. Съзнаваше последиците за брака си от ненавременната и неочаквана смърт на Хамид Ал Тасан. Дерек беше вторият син на Амин Ал Тасан. Сега след смъртта на неговия наследник, очакваше се Дерек да го замести. Шейхът възлагаше големи надежди на сина си Али.

Амин Ал Тасан се беше подчинил на баща си. Развел се е с Черил и се оженил за мохамеданка. Ал Тасан щеше да очаква същото и от Дерек. Макар че шейхът имаше други деца, Дерек беше следващият по ред. Хора като Амин Ал Тасан държаха на традицията и задълженията. Всичко останало беше без значение за тях.

Вечерта след заминаването на Дерек Карин и Черил вечеряха заедно в трапезарията. И двете бяха потиснати и разговаряха неохотно. Черил беше почти болна от тревога заради Амин. Искаше да бъде с него, но знаеше, че присъствието и при подобна ситуация е недопустимо. Оттеглиха се в стаите си на горния етаж, веднага щом привършиха с вечерята, до която никоя от тях не се докосна.

Тази нощ Карин прекара сама в широкото легло, което преди делеше с Дерек. През нощта се стресна, обляна в пот. Беше сънувала кошмари. Почувства тежест в гърдите. Нещастна беше. Покри лицето си с длани и заплака. Мъчителни ридания разтърсиха тялото ѝ.

Когато сутринта слезе за закуска, Черил я погледна загрижено.

— Изглеждаш бледа, Карин. Не спа ли добре?

— Не. — Поклати тя глава и си наля чаша кафе. — Сънувах Дерек. — Изпитваше странна нужда да говори за това. Черил я слушаше съчувствено. — Присъни ми се. Имате красив син.

— Да, зная — Черил се усмихна без излишно кокетство. — Продължавай. Защо този сън така те разстрои?

— Ясно го видях. Светлите кичури в косата му и очите му светеха неестествено силно. Но постепенно се превърна в сянка. Бледа и измамна. Стана прозрачен. И през цялото време се отдалечаваше от

мен. Все по-далеч и по-далеч, докато накрая вече не можех да го виждам.

Карин замълча, неспособна да изрече това, което и двете знаеха, че е неизбежно. Това беше пророчески сън. Дерек си отиваше от нея. Повече нямаше да ѝ принадлежи. Щеше да стане част от един свят, една култура и религия, които ѝ бяха чужди и в които за нея нямаше място.

В къщата беше тъжно. Черил и Карин полагаха отчаяни усилия, за да изглежда всичко нормално, но от това нямаше полза. Накрая просто се отказаха да се преструват, но връзката помежду им стана по-силна. Споделяха една и съща болка, макар и по различна причина.

Карин продължаваше да язди всеки ден. Понякога сякаш виждаше Дерек, възседнал коня си до нея, белите му зъби проблясваха, когато ѝ се усмихваше. Но него го нямаше и отсъствието му ѝ причиняваше по-голяма болка, отколкото мислеше, че би могла да понесе.

Когато Уейд си тръгна, тя страдаше, но това страдание беше несравнимо с агонията, в която сега живееше без Дерек. Когато замина, той отнесе със себе си частица от нея.

Бавно измина първата седмица. Всеки час ѝ се струваше дълъг като ден. Прекарваше много часове в студиото.

Работеше върху скулптурите. Един следобед внезапно осъзна защо го прави. Навярно то беше единственото, което ѝ оставаше. Може би бъдещето на Кристин зависеше от това, как щеше да тръгне работата ѝ. Началото беше добро, но трябваше да бъде внимателна. Сега не можеше да си позволи да пропусне такава възможност.

— Карин — чу тя гласа на Черил и лекото почукване на таванската врата. Мога ли да вляза?

— Разбира се — Карин посегна към парцала, за да избърше пръстите си. Посещението я изненада. Досега Черил не беше проявявала интерес към работата ѝ. — Аз привършвам.

— Дейзи пригответи кана лимонада. На мен не ми се пие, но тя е така обезкуражена от нашата липса на апетит, че се чуди какво да измисли. Нямах сили да ѝ откажа. Направила е и сладкиш. — Черил внесе подноса.

Карин направи място на една от работните маси.

— Любимите сладкиши на Дерек — замислено каза тя. Вдигна една от покритите с шоколад сладки, отчупи парченце и го разгледа с тъжна усмивка. — Една вечер изяде поне двајсет. — После отново го остави върху чинията, без дори да го опита. — Дейзи също страда от отсъствието му. Приличаме на три призрака, които бродят из къщата и чакат завръщането на господаря. — Въздъхна и отпи от лимонадата, която все пак си наля. — Мисля си, че съдбата на жените винаги е била такава. Винаги чакаме завръщането на своите мъже. Те плуват по морета или воюват, а ние оставаме и пазим дома и сърцата си за деня, когато ще се върнат.

— Навярно много отдавна е било така, но сега? — Карин поклати глава в знак на несъгласие. — Тези дни са минало.

— Така ли? — Надникна Черил в очите ѝ. Карин сведе поглед. — Работата ти е великолепна. — Черил явно предпочете да смени темата. — Разбира се, Дерек се перчеше с нея, но аз мислех, че това е само съпружеска гордост. Не е преувеличавал. Наистина си талантива.

— Благодаря. Надявам се, че има какво да предложи на публиката. — Особено сега. — Едва когато собствените ѝ думи стигнаха до слуха ѝ, осъзна, че произнася на глас най-скритите си страхове. Стреснато погледна Черил. Свекърва ѝ протегна ръка и стисна пръстите ѝ между дланите си.

— Това е, което те притеснява, нали? Бъдещето ти сега, след смъртта на Хамид.

— Да. Признанието ѝ донесе облекчение. Очите ѝ останаха приковани върху сплетените им ръце. Върху безименния си пръст Черил носеше пръстен с красив диамант. Това беше единственото бижу върху нея. Но едва ли го ценеше повече, отколкото Карин своята златна халка.

— Какво предполагаш, че ще се случи? Мислиш ли, че бащата на Дерек ще настоява да замести Хамид?

— Няма да се изненадам, ако това стане. А ти?

— Не. — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво. Положи отчаяни усилия, за да не се разплаче. — В крайна сметка, той е следващият наследник.

— Зная.

— Роден водач е. Популярен е, харесван е, а и е уважаван в арабския свят, макар че винаги е демонстрирал предпочитание към Запада.

Това не беше лично мнение на Черил. Карин го споделяше. Но всяка дума ѝ се стори като удар на чук върху гвоздеите на собствения ѝ ковчег.

— Какво ще направиш, ако Дерек се присъедини към баща си?

Карин стана от стола си и нервно закрачи из студиото. Без нужда пренареждаше инструментите, оправяше парчетата плат над гипсовите модели. Отново и отново премисляше всичко, но неизбежно стигаше до един и същи извод.

— Не мога да живея като теб, Черил. Не бих могла да бъда робиня, на която Дерек да подсвирква.

Вместо да се разсърди, Черил се разсмя.

— Мислиш, че аз съм това? Робиня на Амин? Е, предполагам, че за някои хора, особено за просветени млади жени като теб, наистина е така. Но аз не съм робиня на друго, освен на любовта, Карин. Всъщност, разполагам с повече свобода, отколкото много жени на този свят. Имам красива къща... Върша онова, което ми харесва.

— Освен когато Ал Тасан ти кимне, за да се присъединиш към него на другия край на света.

— Правя го, защото го искам, а не защото той ми заповядва.

Карин я изгледа озадачена.

— Не те ли притеснява това, че той има друга жена и деца от нея?

По иначе спокойното ѝ лице падна сянка. Тя се приближи към Карин, застанала сега до една от работните маси.

— Обичам Амин. Обичам го от мига, в който го срещнах. Зная, че и той ме обича. Съпругата му в Риад може да има свое име, свои деца, но аз притежавам сърцето му. Никога, дори и за миг не съм се съмнявала, че аз съм жената, която той приема като своя съпруга, като свой духовен приятел. В противен случай, би ме изоставил още преди години, когато баща му поиска да се разведем. Щеше да вземе Дерек и аз никога вече нямаше да видя детето си. Но той ни обичаше прекалено много, за да направи това.

— Но и двамата с Дерек сте страдали много.

— И за Амин не беше лесно. Неведнъж се е компрометирал, за да направи нещата по-поносими за мен. Аз стоях в сянка, а той ме защитаваше от публичност. За много хора взаимоотношенията ни биха останали неразбрани. За тях аз навярно съм платена жена, любовница

на много богат и влиятелен мъж. Отдавна съм се примирила с това. Не мога да се тревожа за подобни неща.

Впери поглед в далечината, където проблясваха златистите лъчи на залязващото слънце. Карин знаеше, че Черил не вижда небето. Навярно пред очите ѝ беше лицето на нейния любим.

— Той има нужда от мен. Колкото и да е силен. Амин има нужда от мен. Затова, когато мога, винаги съм близо до него. Правя всичко, за да го направя щастлив, защото го обичам. Спонтанно и съвсем несъзнателно, тя притисна Карин към себе си. Обичаш ли сина ми?

Карин се отпусна в успокояващата ѝ прегръдка.

— Да. Много.

— Тогава двамата ще разрешите този проблем по някакъв начин. Сама ще откриеш пътя, който трябва да следваш.

Повече не говориха за това. По време на вечерята Черил беше по-доверчива от друг път. Разказваше ѝ за пътуванията си с Амин и анекдоти от детството на Дерек.

Но Карин беше завладяна от безпокойство. Съумя да прикрие това от свекърва си, но когато се прибра в апартамента, хвърли се на леглото и потъна в сълзи.

Какво да прави?

Явно, Черил се чувстваше щастлива с това състояние на нещата. Направила е своя избор преди много години. Но Карин не можеше да понесе да бъде съпруга в сянка, особено след като седем години беше водила угнетително съжителство с Уейд. И какво ѝ остана след толкова време живот в смирено покорство? Ниска самооценка и унищожено самочувствие. Не, никога вече няма да се превърне във вещь в живота на който и да е мъж, в играчка, която той може да вземе и да си поиграе, когато има настроение и без да се чувства кой знае колко обвързан.

Не можеше да поставя свои условия на Дерек. Смешно беше дори да мисли, че може да съперничи на шейх Ал Тасан, когато ставаше дума за любовта и привързаността на Дерек. При това, Дерек никога не беше говорил за любов. Дори и онази сутрин в студиото, когато тя плахо му призна своята, той я привлече към себе си, притисна главата ѝ към гърдите си и нежно промърмори нещо, докато ръцете му леко галеха гърба ѝ. Но устните му никога не бяха изричали: „Обичам те, Карин.“

Не ѝ оставаше друго, освен да си тръгне. Трябваше да си тръгне от къщата, за която беше започнала да мисли като за своя, от хората, които вече ѝ бяха приятели и от мъжа, когото обичаше. Но не можеше да чака завръщането му, да чака да чуе от устните му онова, от което се страхуваше най-много. Предстоеше ѝ да направи най-болезнената стъпка в живота си. Не толкова болезнена все пак, колкото ако бъде отпратена. Щеше да защити гордостта си и да върне свободата на Дерек. Черил беше права. Щеше да извърши нужното, защото го обичаше.

До десет часа на другата сутрин куфарите ѝ бяха събрани. Взе само нещата, с които пристигна. Още пазеше в чантата си бележката, получена от Дерек в Ямайка, но сложи халката заедно с едно писмо в плик.

Черил беше в трапезарията с чаша кафе и сутрешния вестник. Чу стъпките на Карин и усмихната вдигна поглед към вратата, но лицето ѝ помръкна, когато видя двата куфара.

— Какво...

— Тръгвам си, Черил. Оставих на бюрото в кабинета бележка за Дерек.

— Но...

— Ще взема колата, която купи за мен. Предай му, че по-късно ще направя нужното, за да я получи обратно.

— Не искаш да кажеш това — Черил скочи. — Къде отиваш?

— Не зная още. Навярно ще се върна във Вашингтон, макар че това не ми харесва кой знае колко. Ще наема студио, където да мога да работя спокойно. Някъде близо до Кристин. Помоли, моля те, Дерек да ми препраща кореспонденцията. Кажу ми, че ще преместя скулптурите веднага щом ми е възможно. Бих искала да купя инструментите, ако ми предложи разумна цена.

— Дерек ще бъде много разстроен, Карин. Сигурна ли си...

— Ще побеснее — обади се Дейзи, чула от вратата думите на Карин.

— Дейзи, благодаря ти за всичко. Беше чудесна и не можеш да си представиш колко съм ти благодарна. А сега моля ви, не говорете повече нищо. — Карин потисна желанието си отново да заплаче. — Премислих всичко. Обстоятелствата около брака ни бяха... необичайни... меко казано. Така е най-добре, повярвайте ми. И за

Дерек, и за мен. Ще отида само да се сбогувам със Зарифа и си тръгвам.

Карин бързо се извърна, за да прикрие сълзите си. Остави куфарите в малкия багажник на спортната кола, качи се в нея и тръгна към конюшните. Не откри Зарифа на обичайното ѝ място и попита коняря за нея.

— На южното пасбище — отвърна той, където господин Алън понякога ги води на паша.

— Благодаря.

За щастие пасбището, за което той говореше беше близо до пътя и тя можеше да стигне до него с колата. Минути по-късно съзря кобилата и още няколко коня, които пасяха сред сочната трева. Спря колата, провря се през дъските на оградата и тръгна към тях. Повика Зарифа по начина, който Дерек ѝ беше показал и кобилата веднага ѝ отвърна. Карин погали кадифената кожа между огромните кафяви очи.

— Ще ми липсваш, Зарифа. — Сълзите, които цяла сутрин успяваше да потисне, сега потекоха по лицето ѝ. Опря чело в главата ѝ и прошепна. — Ще ми липсваш.

Дерек имаше усещането, че очите му са пълни с пясък. Полетът продължи цяла нощ. Дрехите му бяха намачкани от пътуването, а лицето му тъмнееше от наболата брада. Забързано прекоси салона на летището в Далас. Току-що беше слязъл от самолета, който баща му предостави, за да се прибере в къщи. Не му стигна търпение, за да изчака редовния полет. Сега вървеше към хеликоптера, който го чакаше, за да го отведе вкъщи.

Вкъщи при Карин.

Споменът за нея го накара да забрави умората си и да ускори крачки. Не се обади по телефона. Баща му ядно ругаеше лошите връзки след всеки разговор с Черил. Дерек не искаше една такава лоша телефонна връзка да бъде първият му разговор с Карин след внезапното му заминаване. Искаше да почувства тялото ѝ в прегръдките си, устните ѝ върху своите.

Краищата на куфията му заплюснях, повдигнати от перките на вертолета. Дерек се качи и кимна в отговор на почтителния поздрав на

пилота. Излетяха в мига, в който остави куфара и закопча колана около себе си.

Денят беше красив. Когато се издигнаха над дърветата, той забеляза, че листата им вече са прошарени в златисто и червено. Идваше есен. Въздухът беше прозрачен. Може би днес следобед, след като се изкъпеше и починеше, щяха да излязат с Карин на езда. Беше изпълнен със скръб и тъга. Винаги щеше да чувства липсата на брат си, но сега, когато той вече беше във вечен покой, искаше да празнува в името на живота със съпругата си.

Пътуването до Женева не беше отложено. Баща му каза, че ще ги очаква там него, Карин и Черил. Ал Тасан също скърбеше за Хамид, но и той знаеше, че животът продължава.

Дерек се усмихна в себе си. Всъщност, баща му копнееше да види майка му. Отношенията им бяха странни. Той самият се беше примирил с тях преди много години, когато стана достатъчно голям, за да ги проумее. Мислеше си, че е имал късмет. Малко деца можеха да се похвалят с родители, които толкова се обичаха.

Често се шегуваше с баща си заради неспокойствието и нетърпението, което го обземаше в отсъствие на Черил. Сега знаеше, че такова безпокойство не е повод за шеги. Сам остана безкрайно изненадан от болката, която липсата на Карин му причини и осъзна колко много я обича.

Пътуваха без инциденти и навярно заради това полетът му се стори още по-дълъг. Пилотът насочи вертолета към площадката недалеч от къщата. Дерек му благодари, стисна ръката му и извади куфара изпод седалката. Когато слезе Черил и Дейзи вече бяха излезли от къщата и тичаха срещу него. Вертолетът отново се издигна.

— Здравейте — извика Дерек високо, за да заглуши шума от перките. — Къде е Карин?

Майка му се хвърли към него и силно се притисна към гърдите му. Стори му се, че плаче. Дейзи мачкаше една кухненска кърпа в ръцете си и от време на време я поднасяше към устата си.

Дерек отдалечи майка си от себе си и впери поглед в нея. По гладкото ѝ лице се стичаха сълзи.

— Що за посрещане е това? Какво става? — Непокойно отправи поглед към къщата. Очакваше Карин да излезе оттам и да се спусне към него. От тавана до първия етаж имаше толкова много стъпала и...

— Тя си тръгна, Дерек — изхлипа майка му. — Мисля, че аз съм виновна.

Дерек сграбчи ръцете на майка си.

— Тръгнала? Карин? За какво говориш, по дяволите? Мамо, спри да плачеш и ми кажи какво стана.

Черил преглътна сълзите си и вдигна поглед към него. Толкова ѝ напомняше Амин.

— Тя... тя слезе тази сутрин с куфарите си и каза, че си тръгва. Дейзи чу. — Дерек плъзна поглед към Дейзи, която закима утвърдително. — Снощи говорихме за живота ми с баща ти и за необходимостта да се върши онова, което трябва. Мислиш ли, че тя е открила в думите ми смисъл, който не съм искала да вложам? — Долната ѝ устна неудържимо затрепери.

— Успокой се, мамо, успокой се. Тя какво каза. Защо си тръгва?

— Нищо не каза. Говореше за коли... и за какво... още. А, да, спомена нещо за студиото. Искане да купи инструментите от теб. Остави ти бележка в кабинета.

— По дяволите бележката! — изкрещя Дерек. — Къде замина?

— Каза, че иска да се сбогува с някакъв кон.

— Преди колко време? — попита той през рамо. Беше захвърлил куфара и палтото си и вече тичаше към конюшните.

— Преди колко време, Дейзи?

— Двайсет минути? Половин час? Не си спомням. Толкова бяхме разстроени.

Дерек не чу останалото. Разстоянието между него и конюшните се скъсяваше с удивителна бързина. Втурна се в прохладната, сумрачна и притихнала конюшня, която изведнъж се оживи, когато той високо извика конярите. В отговор на вика му към него веднага се затичаха хора, които стреснато го изгледаха. Работодателят им, винаги толкова хладен и безразличен, сега изглеждаше разстроен до смърт.

— Къде е госпожа Алън? Тук ли е?

Един млад коняр явно положи неимоверни усилия и неуверено пристъпи напред.

— Не, господине. Тя дойде тук и попита за Зарифа. Но кобилата беше на южното пасбище. Господарката каза, че ще отиде там. Искате ли камиона? — плахо попита той и протегна към него връзка ключове.

— Не. С Мустафа ще стигна по-бързо през полето.

Жребецът веднага беше изведен от яслите. Той заора земята с копито, явно заразен от нервността на господаря си. Дерек се метна на гърба му без седло. Пое юздите, които явно някой беше успял набързо да нахлузи през главата на коня и се обърна. Двамата излетяха през вратата като стрела.

— Сбогом, Зарифа — прошепна Карин за последен път. Сбогуваше се не само с кобилата. Извърна се и се отпрати към колата.

Почувства вибрациите под краката си, преди да е чула тропота на копитата. Огледа се объркана наоколо. И застина.

В далечината, откъм оградата към нея летяха Дерек и Мустафа. Ездачът беше ниско приведен над гърба на жребеца. Бялата куфия плющеше на вятъра. Ризата му, разкопчана, явно за да му позволи повече свобода, беше широко разтворена и откриваше гърдите му, които сега ѝ се сториха широки почти колкото и на жребеца под него. Яздеше с високо вдигнати бедра, вкопчил се с отчаяна решимост в гривата на коня.

Карин почувства, че я пронизва остра болка. Сякаш беше излязъл от приказките на Шехерезада. Нямаше да се изненада, ако сега извадеше ятаган със смъртоносно острие.

Първоначалната радост, която трепна в гърдите ѝ, сега се замени с внезапен страх. Той не забавяше ход и яздеше все така устремен към нея. Останалите коне се разбягаха встрани.

Объркана, Карин заотстъпва назад, вперила поглед в Дерек и Мустафа. Почувства върху себе си горещият дъх на Мустафа, видя огъня в черните му очи, потъналата му в пот кожа, когато Дерек внезапно го изви настрана и едва не я подмина. Наведе се, обви ръката си около нея и я положи пред себе си. После отново пришпори Мустафа в галоп.

Карин притвори очи, ужасена от шеметната бързина, с която се движеха. Вкопчи се в Дерек, макар че нямаше опасност да падне, защото ръката му така силно я притискаше към гърдите му, че едва си поемаше дъх.

Приближаваха се към оградата и тя не можеше да повярва, че ще я прескочи с коня сега, когато и двамата бяха на гърба му. Но подценяваше и коня и ездача. Конят беше изключителен. Предците му

бяха препускали с воини по планинските пътеки на Испания и с разбойнически банди по жарките пясъци на пустинята. В жилите на Мустафа течеше кралска кръв.

А мъжът? Никога не го беше виждала толкова гневен. Тялото му беше напрегнато от ярост, която трудно овладяваше. Беше в състояние да направи и невъзможното.

Прескочиха оградата сякаш без никакво усилие. Но едва когато пресякоха пасбището и влязоха в гората, Дерек отпусна колене и бавно спря коня.

Прехвърли крак през гърба му и повлече Карин със себе си. Тя цялата потръпваше, обзета от страх след изтощителната езда и обезпокоена от изражението изписано върху лицето на Дерек. Затова когато ръцете му стиснаха раменете ѝ, тя едва не изгуби съзнание и се отпусна безсилно сред високата папрат около стволите на дърветата. Остана застинала и вперила в него разширените си от ужас очи. Полата ѝ се беше вдигнала високо и разкриваше бедрата ѝ.

— Дерек?

Той дишаше тежко. Погледът му беше замъглен от настроения, които тя се страхуваше да назове. Ръцете му висяха свити в юмруци. Стиснатите му устни бяха изтънели в тънка линия. Както винаги, когато носеше куфия, и сега ѝ се стори чужд.

Отпусна се на един крак, после я притисна под тежестта си. Ръцете му бяха като клещи, които приковаха китките ѝ към земята.

— Ти няма да ме напуснеш, няма.

Целувката му нарани устните ѝ. Ярост и изпепеляваща страст се бореха върху лицето му. Нито следа от нежност. Целуваше я настървено, грубо, похотливо.

Но не и за да я пречупи. Целувката му беше умоляваща. Отчаяна, а не властна.

Когато вдигна устни от нейните и повтори същите думи, гласът му прозвуча дрезгаво. Зарови глава между гърдите ѝ. Жадно изпиваше с устни извивката под тях и набъбналите ѝ зърна. Брадата му одраска кожата ѝ. Дъхът му, устата му, езикът му, думите му я изгаряха.

— Никога, никога...

— Синините ще останат цял месец.

— Никога, никога, никога — думите прозвучаха приглушено, защото устните бяха заети с друго.

— Само погледни тук. Това е от ръката ти. Имах чувството, че клещи ме вдигат от земята.

Дълбоко разкаян, Дерек се взря в бледата синина около ребрата ѝ.

— Съжалявам. Наведе се над нея и прокара устни по ребрата ѝ. Неспособни да спрат, устните му продължиха да обсипват гърдите ѝ с целувки.

— И тук — посочи тя моравото петно върху бедрото си. — Ударих се, когато ме сложи върху гърба на Мустафа.

— М-м промърмори Дерек и с удоволствие се плъзна надолу по тялото ѝ, за да докосне с мека целувка кожата ѝ.

— Да не говорим до утре колко ще се появят.

— За всичко ще се погрижа също толкова внимателно. — Устните му погалиха бедрото ѝ, после хълмчето на корема ѝ. Докосваха я бавно, нежно, с наслада.

— Обещавах ли? — въздъхна тя и се изви, за да се притисне към устните му.

Вече беше късно. Излязоха от гората дълго след като Дерек я намери на пасбището. Яздеха бавно. Любеха се като обезумели в гнездото от папрат и сега беше излишно да се опитват да се прикриват. Тя седеше на гърба на жребеца с лице към него. Мустафа сам намираще пътя към къщи. Устните им почти не се разделяха.

Когато стигнаха, вече бяха много изморени, но в тях отново гореше копнеж. Да се изкъпят и облекат за вечеря, се оказа изпитание, което отне последните им сили. Но трябваше да го направят. Изпълнена с безпокойство Черил кръжеше около тях, дори и след като получи нееднократни уверения, че Карин не си е тръгнала и че всичко е наред.

Но докато дойде време за десерта, тя вече беше напълно убедена в това. А също и Дейзи. Дерек и Карин почти не откъсваха поглед едни от друг и едва преглъщаха храната. Когато и последната чиния беше прибрана, Черил покани Дейзи на кино и двамата останаха сами в къщата.

Дерек и Карин едва овладяха нетърпението си, когато се спуснаха нагоре по стълбите, разсъблякоха се и се хвърлиха един към друг върху широкото легло.

Сега Карин лежеше отдадена на усещането за тихо блаженство, докато Дерек бавно галеше корема ѝ с устни.

— Ами ако носеше детето ми, Карин? Аз правех и невъзможното, за да забременееш, ако не за друго, то за да те задържа при себе си. Нали не си въобразяваше, че щях да те оставя да избягаш с детето ми?

— Вярно е, че не използвах нищо, за да се предпазя от бременност, но нямам никакви признаци.

— Но би могла. Дори и в този миг моето бебе би могло да расте в теб.

— Това ли е единствената причина, за да тръгнеш след мен?

Той ѝ отвърна с целувка, която сякаш дамгоса кожата ѝ и накара утробата ѝ болезнено да се свие.

— Не.

— Баща ти е оставил майка ти да си тръгне с теб. Отишла е на другия край на света, за да бъде по-далеч от него.

— Няма ли е избор. Или според неговия закон на честта не е имал. Възпитан е със съзнанието за своите задължения.

— А ти?

— Не изпитвам подобни ангажименти към арабите. Аз съм американец, християнин. Обичам баща си. Обичам арабската култура, ценя нейната мистерия и красота. Но не ѝ дължа преданост, като баща ми. И той не би искал това от мен. Двамата с майка ми много са страдали заради решението, което са взели. Но за него това е било единствената възможност. При мен не е така.

— Няма ли да ме намрази?

— Не — устните му отново погалиха корема ѝ. — Разбира се, няколко внучета ще бъдат само от полза.

Карин впи нокти в косата му и вдигна глава.

— Ах, ти, мошенико. Целуни ме.

Той бавно се плъзна нагоре и покри тялото ѝ с целувки. Стигна до устните ѝ.

— Искам да остана тук с теб завинаги, Карин. — Трескавите му устни галеха ухото ѝ.

— Не ти ли липсва другия живот? Бил си съвсем различен преди. Бракът не беше твой избор. Ти беше принуден да се ожениш за мен.

Той я погледна и се усмихна лениво и дяволито, с онази своя усмивка, която винаги оставяше усещане за хаос у нея.

— Така ли си мислеше? — целуна лицето ѝ. — Карин, скъпа, онзи ден ти предложих брак, защото не можах да измисля друг начин да те задържа при себе си.

— Какво говориш? — тя не вярваше на ушите си.

— Че те обикнах от мига, в който те видях. Че когато си тръгна бях така побеснял, че навярно докато съм жив няма да се върна в Ямайка. Започнах отчаяно да те търся. Буквално обърнах острова с краката нагоре, преди баща ми да ме извика в къщи. Настояваше, че е крайно наложително. Когато научих, че ти си причината, едва не закрепях от радост.

— Но в онзи ден ти изглеждаше така далечен, така гневен.

— Бесен бях. Идеше ми да те удуша, че така ме напусна. Но в същото време исках да те любя, докато не признаеш, че и ти не можеш без мен. — Дерек отново я целуна. — Ако Спек Даниълс не ми беше помогнал, щях да обърна целия свят, но да те намеря. Казах ти, че никога няма да ми избягаш. Днес отново ти го доказах.

Очите ѝ плувнаха в сълзи, които се стекоха по косата ѝ.

— Няма ли някога отново да се върнеш към предишния си живот?

— Бях уморен от него преди дори да те срещна. Бях неспокоен, неудовлетворен, търсех нещо, което знаех, че ми липсва. Разбрах какво е то когато стъпих на плажа. Сега искам да те любя всеки ден до края на живота си.

Карин се почувства сгрята от неочаквана топлина. Любовта я опиваше като силно вино, изпълваше всяка нейна фибра.

— Обичам те.

— Обичам те.

— Зная. Каза ми го днес в гората.

— И до днес не го знаеше? — Тя поклати глава и медната ѝ коса се разпиля върху ръката му. — Макар че никога не го произнесох на английски, нима не го показвах достатъчно често?

Устните ѝ се раздвижиха в зноен шепот.

— Покажи го пак.

— Не преди отново да приемеш това — той извади брачната халка и я сложи върху пръста ѝ.

- Щастлива съм, че отново я имам.
- Щастлив съм, че отново те имам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.